

புதிய பாடத்திட்டம்

க.பொ.த. உயர்தரம்

தமிழ் தரம்-13

தொகுப்பாக்கம் :

புலவர் இளங்கோ

புதிய பாடத்திட்டம்

க.பொ.த.உயர் தரம்

தமிழ்

- ☞ 2009 ஆம் ஆண்டு முதல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள புதிய பாடத்திட்டத்திற்கமைவான 13ஆம் தரத்திற்கான தமிழ்ப் பாடநூல்.
- ☞ 11 செய்யுட்பகுதிகள், 3கட்டுரைகள் 4சிறுகதைகள் கொண்ட தொகுப்பு.
- ☞ மாதிரி வினாக்கள் கொண்டது.
- ☞ மாணவர்கள் உச்சப்பள்ளிகள் பெற உதவும் வழிகாட்டி.

தொகுப்பாக்கம் :

புலவர் இளங்கோ

வெளியீடு :

லங்கா புத்தகசாலை

F.I. 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,

குணசிங்கபுர,

கொழும்பு - 12

தொ.பே : 2341942

நூல் விவரக்குறிப்பு

நூல்	:	தமிழ் (தரம் 13)
தொகுப்பாசிரியர்	:	புலவர் இளங்கோ
முதற் பதிப்பு	:	மே, 2010
பதிப்புரிமை	:	தொகுப்பாசிரியருக்கு
வெளியீடு & விற்பனையாளர்	:	லங்கா புத்தகசாலை, F.I. 1-14, டயஸ் பீளேஸ், குணசிங்கபுர, கொழும்பு - 12 தொ.பேசி - 2341942
கணணி வடிவமைப்பு	:	குளோபல் கிரபிக்ஸ் இல.14, 57வது ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு - 06 தொ.பேசி - 2360678

வாங்கி விட்டீர்களா?

க.பொ.த.உயர்தர வகுப்புக்கான புதிய நூல்கள்.

- ♦ திருக்குறள் - அங்கவியல்.
(பதவுரை, பொழிப்புரை, விளக்கவுரை, அருஞ் சொற்பொருள், மாதிரி வினாக்கள் அனைத்தும் கொண்டது.)
- ♦ கம்பராமாயணம் - கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்
(பதவுரை, பொழிப்புரை, விளக்கம், அருஞ்சொற் பொருள், மாதிரி வினாக்கள் அனைத்தும் கொண்டது.)
- ♦ செய்யுட் கோவை.
(பதவுரை, பொழிப்புரை, விளக்கம், அரும்பதப் பொருள், மாதிரி வினாக்கள் அனைத்தும் கொண்டது.)
- ♦ சீறுகதைத் தொகுப்பு.
- ♦ கட்டுரை மலர் - (தரம் 12 - 13)
(40 கட்டுரைகளும் 50 குறிப்புக்களும் கொண்டது.)
- ♦ ஸ்ரீநாமம் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்
(16 ஈழத்துப் புலவர்களின் வரலாறுகளைச் சுவைபடக் கூறும் நூல்)

விற்பனையாளர் :
லங்கா புத்தகசாலை,
F.L. 1 - 14, டயஸ் பீளேஸ்,
குணசிங்கபுர, கொழும்பு - 12
தொ.பே : 2341942

பதிப்புரை

க.பொ.த.உயர்தர வகுப்புக்கான புதிய பாடத்திட்டம் 2009ஆம் ஆண்டு முதல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்கமையத் தரம் 13இல் கற்கும் மாணவர்களுக்கான தமிழ்ப் பாடத்திற்கான பாடப் பகுதிகளாகச் சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரையான 11 செய்யுட் பகுதிகளும் மூன்று கட்டுரைகளும், நான்கு சிறுகதைகளும், ஒரு நாவலும் விதந்தரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை ஒரு சேரப் பெற்றுக் கற்றலும் கற்பித்தலும் மாணவர்க்கும் ஆசிரியர்க்கும் எளிதான செயலன்று. இதனைக் கருத்திற் கொண்டு, அவர்களின் பெரும் முயற்சியைச் சலபமாக்கும் வகையிலே செய்யுட் பகுதிகள், கட்டுரைகள், கதைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து தமிழ் தரம் 13 என்னும் தலைப்பில் ஒரே நூலாக வெளியிடுவது குறித்துப் பெரிதும் மகிழ்கிறோம். 'நீண்ட பயணம்' என்னும் நாவல் தனியாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மொழியில் ஆழ்ந்த புலமையும், நீண்ட காலக் கற்பித்தல் அனுபவமும் கொண்ட புலவர் இளங்கோ இந் நூலைத் தொகுத்தளித்துள்ளார். மாணவர் உலகின் நன்மதிப்பிற்குரிய அன்னாருக்கு எங்கள் உளமார்ந்த நன்றி.

இந்நூலைத் தரம் 13இல் கற்கும் மாணவர்களும், கற்பிக்கும் ஆசிரியப் பெருந்தகைகளும் உவந்தேற்றுப் பயன் கொள்வரென எதிர்பார்க்கிறோம். நன்றி.

~ பதிப்பாளர் ~

பொருளடக்கம்

1.	நற்றிணை	01
2.	திருக்குறள்	05
3.	மணிமேகலை	48
4.	கம்பராமாயணம் - கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்	53
5.	சீறாப்புராணம் - மழையழைப்பித்த படலம்	117
6.	தனிப்பாடல் திரட்டு	138
7.	பாரதிதாசன் கவிதைகள்	144
8.	கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாடல் - சூரிய காந்தி	149
9.	முருகையன் கவிதை - மாடுமாடு என்று பல...	152
10.	சுபத்திரன் கவிதை - ஆண்டவன் நீதான்	158
11.	குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதை - சம்பள நாள்	158
12.	தமிழ்ச் செல்வாக்கு - தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்	162
13.	பாரதியார் - சுவாமி விபுலாநந்தர்	172
14.	மனவலிமை வேண்டும் - டாக்டர்.மு.வரதராசன்	180
15.	யுகசந்தி - ஜெய காந்தன்	187
16.	தாய் - வ.அ.இராசரத்தினம்	205
17.	ஒரு கூடைக் கொழுந்து - என்.எஸ்.எம்.ராமையா	212
18.	ஒளி - மருதூர்க் கொத்தன்	225
19.	மாதிரி வினாக்கள்	234

1

நற்றிணை

நல்ல ஒழுக்கமாகிய அகத்திணையைப் பற்றிக் கூறும் நூல் நற்றிணை. (நல் + திணை = நற்றிணை) திணை - ஒழுக்கம். நற்றிணை - நல்லொழுக்கம்.

எட்டுதொகையைச் சேர்ந்த அகத்திணை நூல்களிலே இது ஒரு சிறந்த நூல். நற்றிணை என்ற பெயரைக் கொண்டே இதன் சிறப்பை உணரலாம்.

இந்நூல் ஒரு தொகை நூலாகும். ஒருவரால் பாடப்பட்டதன்று. பலரால் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுதி. குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் ஆகிய ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குறுந் தொகையைப் போலவே இந்நூலிலும் எல்லாத் திணைப்பாடல்களும் கலந்து கிடக்கின்றன.

நற்றிணை நூலில் நானூறு பாடல்கள் இருக்கின்றன. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றுமுள்ளது. அது பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. நானூறு பாடல்களிலே ஆசிரியர்கள் பெயர் தெரியாத பாடல்கள் ஐம்பத்தொன்று உள்ளது. 175 புலவர்களின் பாடல்கள் இந்நூலிலே அடங்கியிருக்கின்றன. இந் நானூறு பாடல்களையும் ஒன்றாகத் தொகுத்தவன் பாண்டிய மன்னனான 'பன்னாடு தந்த மாறன்

வழுதி' என்பவனாவான். ஒன்பது அடிகள் முதல் பன்னிரண்டு அடிகள் வரையில் அமைந்த அகவற் பாக்களைக் கொண்டதாக இந்நூல் விளங்குகின்றது.

ஐவகை நிலங்களிலே வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் சிறந்த ஒழுக்கங்கள் பலவற்றை இந்நூலிலே காணலாம். தமிழர்களின் சிறந்த பண்பாடு, தமிழ்ப் பெண்களின் கற்பொழுக்கம், ஆண்களின் அசையாத அன்பு, தமிழர்களின் சிறந்த குடும்ப வாழ்க்கை இவைகள் பற்றி இந்நூல் விளக்கமாகக் கூறும். தமிழ்ப் புலவர்களின் சிறந்த இயற்கையான கற்பனைகளையும் கவியின்பத்தையும் இந்நூலில் மிகுதியாகக் காணலாம்.

எடுத்துக் காட்டாக நெய்தல் நிலம் குறித்து அம்முவனார் என்னும் அருந் தமிழ்ப்புலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றினைப் பார்ப்போம்.

நெய்தல்.

பாடல் எண் : 35

பொங்கு திரை பொருத வார்மணல் அடை கரைப்
 புன்கால் நாவல் பொதிப்புற இருங்கனி
 கிளை செத்து மொய்த்த தும்பி, பழம் செத்துப்
 பல்கால் அலவன் கொண்ட கோட்கு அசாந்து,
 கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்
 இரைதேர் நாரை எய்தி விடுக்கும்
 துறைகெழு மாந்தை அன்ன இவள் நலம்
 பண்டும் இற்றே, கண்டி சின் தெய்ய:
 உழையின் போகாது அளிப்பினும், சிறிய
 ஞெகிழ்ந்த கவின் நலம் கொல்லோ? மகிழ்ந்தோர்
 கட்களி செருக்கத்து அன்ன
 காமம் கொல் - இவள் கண்பசந்ததுவே!

- அம் முவனார்.

திணை : நெய்தல். துறை : திருமணம் ஆன பின்பு
மணமனை புக்க தலைவனிடம் தோழி கூறியது. பாடியவர்:
அம்மூவனார்.

கூற்று விளக்கம் :-

திருமணம் ஆன பின்பு மணமனை புக்க தோழியிடம் “பிரிவுக் காலத்தில் நீ தலைவியை நன்கு ஆற்றுவித்தாய்” என்று கூறிய தலைமகனுக்கு “தலைவியின் பொருட்டு நான் தாய்க்கு அஞ்சி ஒழுகினேன். நீயேவிரைந்து வந்து காத்தாய். எனவே யான் ஆற்றுவித்தது ஒன்றுமில்லை” - எனத் தோழி கூறினாள்.

உரை :-

பொங்கி எழுகின்ற அலை மோதிய நேரிதாகிய மணல் நிறைந்த கடற்கரை. அங்கு உதிர்ந்து கிடந்த புல்லிய காம்பையுடைய நாவற் கனியின் புறத்தினைப் பற்றி மொய்த்த வண்டுகள் அப்பழத்தைத் தம்மையொத்த வண்டென்று கருதின. பல கால்களையுடைய நண்டு அதனைப் பழமென்றே கருதிக் கைக்கொண்டது. வண்டுகள் நண்டை விலக்கிப் பழத்தைப் பற்றிக் கொள்ளும் முயற்சியில் யாழோசை போல் பேரொலி பரந்தது. அப்போது இரைதேடி அங்கு வந்த நாரையைக் கண்டு நண்டு பழத்தைவிட்டு அகன்றது. இத்தகு கடல் துறை விளங்கும் மாந்தை நகர் போன்ற இவளது நலம் முன்பும் இத்தன்மை உடையதே. நீ காண்பாயாக. இவளிடத்துக் களவுக்காலத்தில் நீ விலகாமல் இருந்து அன்பு செய்தாலும், இவள் கண் பசப்புற்றது. அதற்குக் காரணம் சிறிதளவு வேளை உண்டான மயக்கமாகும். அது உன் கை நெகிழ்ந்ததனாலே உண்டாகிய அழகின் சிறப்பாகுமோ? கள் உண்டு மகிழ்ந்தாற்குக் கள் இல்லாமற் போகுங் காலத்து உண்டாகும் வேறுபாடு போன்றதான காம மயக்கத்தின் வேறுபாடுதானோ? அவ்விரண்டும் அல்லவே.

விளக்கம் :-

களவுக் காலத்துத் தலைவியை இடையீடுபடப் பல வேளை கண்டனன். அவர்களுக்கிடையே அப்போது உரிமை மிக்க மெய்யுறு

புணர்ச்சி எதுவும் நிகழவில்லை. பின்பு மணந்து கொண்ட வாழ்வில் தலைவி பசலையுற்றாள். பசலைக்குக் காரணம் தலைவன் இறுகப் பிணைத்திருந்ததின்றும் சிறிது கை நெகிழ அமைந்ததேயாம்; சிறிதும் பிரியாது இருத்தல் வேண்டுமென இதனால் தோழி அறிவுறுத்தினாள் எனலாம்.

மாந்தை மரந்தை எனவும் வழங்கப் பெறும்
 இஃது ஒரு துறைமுகமாகும். இப் பெயர் கொண்ட
 துறை முகம் சேரநாட்டிலும் ஈழ நாட்டிலும்
 உண்டென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அருஞ்சொற் பொருள் :-

பொதிப்புறம் - சதை நிறைந்த புறப்பகுதி, செத்து - கருதி.
 நரம்பு - யாழ் (ஆகுபெயர்). எய்திய - செய்யிய என்னும் வினையெச்சம்.
 உழையின் - பக்கத்திருந்து (இன் - ஐந்தனுருபு)

உள்ளுறை :-

நாவற்கனியைத் தலைவியாகவும், வண்டினைத் தோழியாகவும், அலவனை (நண்டை)த் தமராகவும் நாரையைத் தலைவனாகவும் உள்ளுறுத்தினர். கனியைத் தும்பி மொய்த்தாங்கு தலைவியைத் தோழி சூழ்ந்திருந்தனர். அலவன் எனத் தமர் இடர்விளைக்க, நாரையெனத் தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டனன் என்பதாம்.

தீருக்குறள் - அங்கவியல்

7. மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகுதல்

மன்னரோடு நெருங்கிப் பழகும் அமைச்சரும் தூதுவனும் எவ்வாறு மன்னரிடம் பழக வேண்டும் என்னும் நுட்பமான கருத்துக்களை இவ்வதிகாரம் விளக்குகிறது. அமைச்சர் அரசரைப் பொருந்தி ஒழுகுமாறு கூறுதலின் இது தூதின் பின் வைக்கப்பட்டது.

அமைச்சர் முதலியோர் அரசரிடம் நடந்து கொள்ளும் முறை

1. அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகு வார்.

பதவுரை :-

இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகுவார் - விரைவில் கோபம் கொள்ளும் மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகும் அமைச்சர், அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க - அவரை மிக நீங்காமலும் மிக அணுகாமலும் நெருப்பில் குளிர் காய்கின்றவர் போல இடைப்பட்ட இடத்தில் நிற்பதும் இருப்பதும் வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

விரைவில் மாறுபடும் வெகுளும் தன்மையரான அரசரைச் சார்ந்து வாழும் அமைச்சர் முதலியோர் அவரை மிக நீங்காமலும் மிக அணுகாமலும் தீயில் குளிர் காய்பவர் போல் பழக வேண்டும்.

விளக்கம் :-

வலிமை வாய்ந்த மன்னரோடு பழகுபவர்கள் அவரிடமிருந்து மிகவும் விலகாமலும், மிகவும் நெருங்காமலும் நெருப்பில் குளிர் காய்கின்றவர் போல இருக்க வேண்டும்

மாரி காலத்தில் குளிரைப் போக்குவதற்காக நெருப்பை மூட்டி பக்கலில் இருந்து குளிர்காய்பவர்கள்: நெருப்பின் பக்கத்தில் போனால் நெருப்பு சூடும். அதற்காக விலகிவிடுவார்களானால் குளிர் போகாது. அது போல மன்னரிடம் மிகவும் நெருங்கிவிட்டால் அவரது அதிகாரத்தால் அழிவு நேரும். ஆனால் விலகிவிட்டாலோ, அரசனால் அடையக்கூடிய நன்மையை அடைய முடியாது. எனவே மன்னருக்கு தக்கபடி அன்பு காட்டி விலகியிருந்தும் மரியாதை காட்டி அணுகி இருந்தும் பழக வேண்டும்.

அரும்பதம் :-

கடிதின் வெகுளும் தன்மையர் - விரைந்து கோபங்கொள்ளும் தன்மையுடைய பகையரசரைக் குறித்தது. அகல்தல் - விட்டு நீங்குதல். அணுகல் - மிக நெருங்குதல்.

2. மன்னர் விழைப விழையாமை மன்னரான் மன்னிய ஆக்கம் தரும்.

பதவுரை :-

மன்னர் விழைப விழையாமை - மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தான் விரும்பாதிருத்தல் வேண்டும். மன்னரால் மன்னிய ஆக்கம் தரும் - (அவ்வாறிருந்தால்) அமைச்சர்க்கு அவ்வரசர் வாயிலாகவே நிலையான ஆக்கத்தைக் கொடுக்கும்.

பொழிப்புரை :-

தாம் சார்ந்திருக்கும் அரசர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாதிருக்கும் பண்பானது அமைச்சர்க்கு அந்த மன்னர் வாயிலாக நிலையான செல்வத்தைக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் :-

மன்னரின் மகிழ்ச்சிக்கெல்லாம் காரணம் அமைச்சர் தானே. அதற்காக மன்னன் போல் இருக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் நினைக்கக் கூடாது. அவ்வாறு விரும்பினால் அழிவு நிச்சயம். ஆனால் விரும்பாவிட்டால், அரசனால் நன்கு மதிக்கப்பெற்று எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்றுத்தரும். இங்கு 'விழைப' என்றது மன்னர்க்குச் சிறப்பாக உரியவற்றை: அவை நுகரப்படுவன. ஒப்பனை, மேன்மை என்பன போன்றவை. இவற்றை ஒப்பிற்கு அஞ்சித் தாம் விரும்பாதிருப்பின். அவ் அச்சம் நோக்கி உவந்து அவர்தாமே எல்லாச் செல்வமும் நல்குவர் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

அரும்பதம் :-

விழைப - விரும்புதல். விழையாமை - விரும்பாமை. ஆக்கம் - செல்வம்.

3. போற்றின் அரியவை போற்றல்; கடுத்தபின்
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

பத்யுரை :-

போற்றின் அரியவை போற்றல் - அமைச்சர் தம்மைக் காக்க விரும்பின் அரிய பிழைகள் தம் மேல் வராமல் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். கடுத்த பின் தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது - அவை நிகழ்ந்தனவாகக் கேள்விப்பட்டு அரசர் ஐயுற்றால் அவரைப் பின் தெளிவித்தல் எத்துணைச் சிறந்தவர்க்கும் அரிதாம்.

பொழிப்புரை :-

அமைச்சர் அரிய தவறுகள் நேராமல் தம்மைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். தவறுகள் நேர்ந்ததாக அரசர் ஐயுற்றால் அவரைத் தெளிவித்தல் எவர்க்கும் அரிதாம்.

விளக்கம் :-

மன்னரிடம் பழகும் அமைச்சன், தன்மேல் மன்னர் சந்தேகம் கொள்ளாத நிலைமையில் பழக வேண்டும். சந்தேகம் உண்டாகி விடுமானால் அரசனைத் தேற்றி, ஒற்றுமைப்படுத்துவது மிகவும் அரிதாகும்.

அரியவை போற்றுதலாவது, தன்னிடம் அரசனுக்கு முழுநம்பிக்கை உண்டாகும்படி பழகுதல். கடுத்தபின் என்பது அரசன் தன்னைப்போல் இருக்க இவன் எண்ணுகிறான் என்று ஐயப்பட்ட பிறகு என்று பொருள் தரும்.

ஐயம் தெளிவித்தல் முடியாது. அல்லாமலும் பின்வரும் நம்பிக்கை நிலைக்காது. ஆகையால் போற்றுதல் யார்க்கும் அரிது என்றார்.

அரிய பிழைகளாவன : அவரால் பொறுத்தற்கு அரிய அறைபோதல், வஞ்சித்தல், உரிமையொடு மருவல் (அரசனது மனைவி முதலானோருடன் தகாத உறவு மேற்கொள்ளல்) அரும் பொருள் வெளவல் (அரியபொருள்களைக் கவருதல்) முதலானவையாகும்.

அரியபோற்றலாவது : இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபடுமாறு ஒருவன் சொல்லிய போது "இது தகுமோ" என்று சந்தேகப்படாது, "தகாது" என்று உடன் துணிந்து ஒழுகுதலாகும்.

யார்க்கும் அரிது - யாராலும் முடியாது. வெளவல் - கவருதல், களவாடல்.

அரும்பதம் :-

போற்றின் - தம்மைக் காத்துக்கொள்ள விரும்பின், தேற்றுதல் - தெளிவுபடுத்துதல். கடுத்த பின் - சந்தேகம் கொண்டபின்

4. செவிச் சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்தொழுகல் ஆன்ற பெரியார் அகத்து.

பதுவுரை :-

ஆன்ற பெரியார் அகத்து - பெருமை மிக்க மன்னர் அருகில் இருக்கும் போது. செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்தொழுகல் - அவர் காண ஒருவன் காதுக்குள் மெதுவாய்ச் சொல்லுதலையும் ஒருவன் முகம் பார்த்துச் சிரித்தலையும் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

பெருமை வாய்ந்த அரசர் அருகில் இருக்கும் போது, அவர்காண ஒருவன் செவி அருகில் சொல்லுதலும், ஒருவன் முகம் நோக்கிச் சிரித்தலும் கூடாது.

விளக்கம் :-

பலர் நடுவில் இரகசியம் பேசினால், சந்தேகத்திற்கு இடம் உண்டாகும். ஒருவரை இகழ்ந்து சிரிப்பதானது அவரை அலட்சியப்படுத்துவதாகும். எனவே இந்த இரண்டு செயலையும் அரசர் அருகில் இருக்கும் போது செய்தல் ஆகாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

பலர் முன் இரகசியம் பேசுதலும் ஒருவரைப் பலரோடு கூடி நகைத்து இழிவு செய்தலும் தனக்கும் அரசனுக்கும் தீங்கு விளைவிக்கும் செயலைச் செய்வதாகும் என்றார்.

அரும்பதம் :-

செவிச்சொல் - காதுக்குள் இரகசியமாக (மெதுவாக)ச் சொல்லுதல். நகை - சிரிப்பு. அவித்து - தவிர்த்து, ஒழுகல் - நடத்தல்.

5. எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார்மற்று அப்பொருளை விட்டக்கால் கேட்க மறை.

பதவுரை :-

மறை - அரசன் பிறரோடு மறைபொருள் பேசும் போது, எப்பொருளும் ஓரார் - யாதொரு பொருளையும் செவிசாய்த்துக் கேளாமலும், தொடரார் - அவனை அணுகி கேட்டறிய முயற்சிக்காமல் இருந்தும், அப்பொருளை விட்டக்கால் கேட்க - அம்மறை பொருளை அவன்தானே வலியவந்து சொன்னால் கேட்டறிய வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

அரசன் பிறரோடு மறைபொருள் பேசும்போது உற்றுக் கேட்காமலும் தொடர்ந்து வினவாமலும் இருந்து அவனே சொன்னபோது கேட்டறிய வேண்டும்.

விளக்கம் :-

அரசன் பிறரோடு மறைபொருள் பேசும் போது அதில் எந்தப் பொருளையும் செவிசாய்த்து உற்றுக் கேளாமலும் அவனை அணுகி வினவாமலும் இருந்து, பின் அம் மறை பொருளை அடக்கி வைக்காமல் அவனே முன்வந்து சொன்னால் அமைச்சர் முதலியோர் கேட்டறிய வேண்டும்.

செவி கொடுத்துக் கேட்டாலும், தொடர்ந்து கேட்டாலும் இரகசியம் சொல்பவர் சந்தேகப்பட்டுச் சொல்லாது விட்டு விடுவார். சொல்பவர்

அவராகச் சொல்லும் போது கேட்டால் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. சொல்ல வேண்டிய பொருளை முழுதும் சொல்லி விடுவார்கள். சொல்லுவோனும் இரகசியம் கேட்போனும் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை இக்குறள் நன்கு உணர்த்துகின்றது.

அரும்பதம் :-

எப்பொருளும் - யாதொரு பொருளையும். ஓர் ஆர் - (செவி கொடுத்துக்) கேளார். முடுகி - அணுகி. விட்டக்கால் - வெளியிட்டால். சொன்னால் கேட்க - கேட்டறிய வேண்டும்.

6. குறிப்பு அறிந்து காலம் கருதி வெறுப்பு இல வேண்டும் வேட்பச் சொல்லல்.

பதவுரை :-

குறிப்பு அறிந்து - அரசனுக்கு (அமைச்சர் முதலியோர்) செய்தியைச் சொல்லும் போது. அப்பொழுது நிகழ்கின்ற அவன் உள்ளக் குறிப்பினை அறிந்து, காலம் கருதி - சொல்வதற்கு ஏற்ற காலத்தையும் நோக்கி, வெறுப்பில வேண்டுபவ வேட்பச் சொல்லல் - வெறுப்பில்லாதவற்றையும் வேண்டியவற்றையும் அவன் மனம் விரும்பும் வகையில் சொல்ல வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

அரசனின் மனநிலை எவ்வாறு உள்ளது என்பதை அறிந்து, தக்க காலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து. வெறுப்புக்குரியவைகளை விலக்கி, விரும்பத்தக்கதை மட்டும் அவர் விரும்பும் வண்ணம் சொல்ல வேண்டும்.

விளக்கம் :-

காலமும் இடமும் கருதாது சொன்ன மொழிகள் பயன் தரா. அரசன் மனத்திலும் பதியா. மேலும் அவர் விரும்பும் முறையில் சொன்னால் தான் போதிய நன்மை பயக்கும். அரசனுக்கு பிடிக்காத செயலையும் குறிப்பறிந்து, சமயம் பார்த்து இன்சொல்லால், அவன் விரும்பும்படி சொல்லிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது பொருளாகும்.

அரசனுக்குக் கூறவேண்டியவற்றைக் குறிப்பறிந்து காலம் கருதி கூற வேண்டும்.

அரும்பதம் :-

வேட்ப - விரும்புமாறு. வெறுப்பில் - வெறுப்பில்லாமல். குறிப்பு - மனக் கருத்து. காலம் கருதி - தக்க காலத்தை அறிந்து.

7. வேட்பன சொல்லி வினையில எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லா விடல்.

பதவுணர் :-

வேட்பன சொல்லி - பயன் பெரியனவும், அரசன் விரும்புவனவுமான செய்திகளை அவன் கேட்காவிட்டாலும் சொல்லி, எஞ்ஞான்றும் - எப்போதும், வினையில - பயனில்லாதவற்றை கேட்பினும், சொல்லாவிடல் - அவன் கேட்டாலும் சொல்லாது விடல் வேண்டும்.

பொழிப்புணர் :-

பெரும்பயன்படுவனவும் அரசன் விரும்புவனவுமான செய்திகளை அவன் கேட்காவிட்டாலும் சொல்லி, எப்போதும், வினைக்கு உதவாத பயனில்லாத செய்திகளை அவன் கேட்டாலும் - சொல்லாது விட வேண்டும்.

வீளக்கூம் :-

அரசர் விரும்பக் கூடியதும் பயனைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான பொருளை, அரசர் கேட்காது போனாலும் கூற வேண்டும். ஆனால் பயனற்றவைகளை எந்தக் காலத்திலும், அரசர் கேட்ட போதிலும் சொல்லாது விட வேண்டும்.

சொல்லக் கூடியவைகளைச் சொல்லியும் சொல்லக் கூடாதவைகளை மறைத்தும் இருப்பதே அமைச்சரின் நன்மையாகும். அரசரிடம் சொல்வதால் தீமை விளையும் என்றால் சொல்லாதுவிடுவதே நன்மை ஆகும்.

அரும்பதம் :-

வேட்பன - (அரசன்) விரும்புவை. எஞ்ஞான்று - எப்போதும். வினையில - பயனற்றவைகளை

மேற்கூறிய நான்கு பாட்டாவும் (4,5,6,7) மண்ணரைச் சேர்ந்து ஒழுக்கின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

8. இளையர் இன முறையர் என்று இகழார் நின்ற
ஒளியோடு ஒழுகப் படும்.

பதவுரை :-

இளைஞர் - இவர் எம்மிலும் இளைஞர் என்றும். இனமுறையர் என்றும் - எமக்கு இன்ன முறையினர் உடையர் என்றும், இகழார் - அரசரை அவமதியாது, நின்ற ஒளியோடு ஒழுகப்படும் - அவரிடத்தில் அமைந்துள்ள நன்மதிப்போடு பொருந்த நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

அரசர் எமக்கு இளையவர் என்றும், எமக்கு இன்ன உறவினை உடையவர் என்றும் மதிப்புக் குறைவாகக் கருதாமல் அவரிடத்தில் அமைந்துள்ள நன்மதிப்போடு பொருந்த நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

விளக்கம் :-

தன்னைக் காட்டிலும் இளையவர் என்றோ, தன்னுடைய உறவினர் என்றோ நினைத்து அலட்சியம் செய்யாமல் அரசரது தகுதியை எண்ணி, அந்த உயர்வு கருதிப் பழக வேண்டும். அமைச்சர் வயதில் முதிர்ந்தவராக இருக்கலாம். மேலும் உறவினராக இருக்கலாம். ஆனால் அரசரிடத்துப் பழகும் போது அவருக்குள்ள மரியாதையுடன் பழக வேண்டும். தோற்றத்தால் இளமையாகவும், உறவினராக இருந்தாலும் பதவியால், அதிகாரத்தால் அரசன் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது என்பது கருத்து. இடத்துக்கும் பதவிக்கும் மரியாதையே அன்றி மனிதனுக்கு அன்று என்பதை இக்குறளின் மூலம் உணரவைத்தார்.

ஆரும்பதம் :-

இனமுறையார் - உறவுமுறையினர். இகழ்தல் - அவமரியாதை செய்தல். ஒளி - ஆட்சி

9. 'கொளப்பட்டோம் என்று எண்ணிக் கொள்ளாத செய்யார்
துளக்கு அற்ற காட்சி யவர்.

பதவுரை :-

கொளப்பட்டோம் என்று எண்ணி - அரசனால் நாம் நன்கு மதிக்கப்பட்டோம் எனக் கருதி, கொள்ளாத செய்யார் - அவன் விரும்பாதவற்றைச் செய்ய மாட்டார்கள். துளக்கு அற்ற காட்சியவர் - நிலைபெற்ற அறிவினையுடையவர்கள்.

பொழிப்புரை :-

நிலைத்த உறுதியான அறிவினையுடையவர், நாம் அரசனால் மதிக்கப் பெற்று (பெருமைப்படுத்தப்பட்டு) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டோம் என்று எண்ணி அரசன் விரும்பாதவற்றைச் செய்யமாட்டார்.

விளக்கம் :-

விளக்கமான அறிவினையுடைய பெரியோர் தாம் அரசரால் பெருமைப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டோம் என்று எண்ணி, அரசன் ஏற்றுக்கொள்ளாத செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். எந்த உயர்ந்த நிலையை அடைந்த போதிலும் தான் முன்னிருந்த நிலையை எண்ணித் தன்னுடைய தகுதிக்கேற்ற நேர்மையான செயலைச் செய்ய வேண்டும் என்பது கருத்து. உலகியலில் பதவி பெறுமளவும் பணிந்து நம்பிக்கையாக நடந்து, பின் தன் விருப்பத்திற்கு தகாதன செய்தலைச் சுட்டிக் காட்டித். தகுதி பெற்ற போதும், உலகம் ஏற்காத, தகாத செயலைச் செய்துவிடல் ஆகாது என்று வற்புறுத்தினார் வள்ளுவர் எனக் கொள்க.

அரும்பதம் :-

துளக்கற்ற - நிலைபெற்ற, விளக்கமான, அசைவற்ற.
கொள்ளாத - விரும்பாத, செய்யார் - செய்யமாட்டார்.
காட்சியவர் - அறிவினையுடையோர்.

10. 'பழையம்' எனக் கருதிப் பண்பு அல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

பதவுரை :-

பழையம் எனக் கருதி - அரசனோடு நாம் நீண்ட காலம் பழக்கம் உடையோம் என்று எண்ணி, பண்பு அல்ல செய்யும் - தமக்கு இயல்பு அல்லாதவற்றைச் செய்யும் உரிமை. கேடு தரும் - அமைச்சர்க்குக் கேட்டை விளைவிக்கும்.

பொழிப்புரை :-

அரசனோடு இளமையிலிருந்தே நாம் பழகி வந்துள்ளோம் என்று கருதித் தமக்குத் தகாதவற்றைச் செய்யும் தவறான நட்புரிமை அமைச்சர் முதலியோர்க்கு கேட்டை விளைவிக்கும்.

விளக்கம் :-

நீண்டகாலம் தொடர்புடையோம் என்று எண்ணித் தன்னுடைய நிலைமைக்குத் தகாத செயலைச் செய்யும் உரிமை அமைச்சர்க்குத் தாழ்வு தரும் என்னும் கருத்தை இக்குறள் தருகிறது. அரசர் பால் உள்ள பழக்கம் காரணமாக அமைச்சரானவர் தகாத செயலைச் செய்தல் ஆகாது.

ஆரும்பதம் :-

கெழுதகை - உரிமை. கேடு - அழிவு. கெடுதல்

மேற்கூறிய மூன்று பாட்டாவும் (8,9,10) அரசர் வெறுப்பன செய்யற்க எனக் கூறினார்.

மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல் - அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம்.

இவ்வதிகாரம் மன்னரோடு நெருங்கிப்பழகும் அமைச்சரும் தூதுவரும் எவ்வாறு மன்னரிடம் பழக வேண்டுமென்பதைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

மாறுபாடுதலையுடைய மன்னரிடம் அமைச்சர், மிக நீங்காமலும் மிக அணுகாமலும் தீயில் குளிர் காய்பவர் போல் இருக்கவேண்டும் என்கிறார். மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாதிருத்தல் அமைச்சர்க்கு அரசரால் நிலைபெற்ற செல்வத்தையும் மதிப்பையும் கொடுக்கும் என்கிறார். அரியதவறுகள் நேராவண்ணம் அமைச்சர் தம்மைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் தவறுகள் நேர்ந்ததாக அரசர் சந்தேகம் கொண்டால் அவரைத் தெளிவித்தல் எவர்க்கும் அரிதாகிவிடும் என்றும் எச்சரிக்கிறார். அரசர் அருகிலிருக்கும் போது அவர் காண ஒருவன் செவியில் இரகசியம் சொல்லுதலும், ஒருவன் முகம் பார்த்துச் சிரித்தலும் கூடாது என்கிறார். இச்செயல்கள் அரசரை அவமதிக்கும் வகையில் அமையும்.

அரசன் பிறரோடு மறைபொருள் பேசும் போது உற்றுக் கேட்காமலும் தொடர்ந்து வினவாமலும் இருந்து, அவனே விரும்பிச் சொல்லும் போது கேட்டறிய வேண்டும்.

அரசனின் உள்ளக் குறிப்பை - மனநிலையை நன்கறிந்து தக்ககாலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, வெறுப்புக்குரியவைகளை விலக்கி விரும்பத்தக்கதை மட்டுமே அவர் விரும்பும் வண்ணம் சொல்ல வேண்டும். அதேவேளை விரும்பிக் கேட்டாலும் கூட பயனுள்ளவற்றை மட்டுமே சொல்லிப் பயனற்றவைகளைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட வேண்டும்.

அரசர் எம்மிலும் இளையவர் என்றும் எமக்கு இன்ன உறவுமுறையினர் என்றும் மதிப்புக் குறைவாகக் கருதாமல் அவருடைய நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமைந்த புகழுடன் பொருந்த நடக்க வேண்டும். நிலைபெற்ற அறிவினை உடையவர் நாம் அரசனால் விரும்பப்பட்டோம் என்று எண்ணி அவர் விரும்பாதவற்றைச் செய்யமாட்டார்.

நாம் அரசர்க்குப் பழமையானவராய் உள்ளோம் என்று எண்ணி தகாதவற்றைச் செய்யும் உரிமை கேட்டைத் தரும்.

இப் பத்துக் குறட்பாக்களும் அரசரோடு பழகுந்தன்மையையும் அவருடன் நடந்து கொள்ளும் முறைமையையும் அரசர் வெறுப்பனவற்றையும் நன்கு உரைத்துள்ளன எனலாம்.

8. குறிப்பு அறிதல்

அரசர் மனதில் எண்ணியிருப்பதை, அவர் சொல்லாமலே அவரது முகக் குறிப்பால் அறிந்து, அதன்படி அமைச்சர் செய்வது, குறிப்பறிதல் ஆகும். மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகும் அமைச்சர் செய்யவேண்டிய கடமையைக் குறிப்பால் அறிதலாகும். இது மன்னரைச் சேர்ந் தொழுகுவதற்கு இன்றியமையாதது ஆதலால் அவ்வதிகாரத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

அமைச்சர் முகவியோர் அரசரது மனத்தில் உள்ளதை அவரது முகக் குறிப்பால் அறிந்து கொள்ளுதல்

1. கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பு அறிவான் எஞ்ஞான்றும் மாறாநீர் வையக்கு அணி

பதவுரை :-

குறிப்பு கூறாமை நோக்கி அறிவான் - அரசன் கருதிய செயலை அவன் கூறாமலே அவருடைய முகத்தை நோக்கி அறிய வல்ல அமைச்சன், எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்துக்கும், மாறாநீர் வையக்கு அணி - வற்றாத நீரால் குழப்பட்ட இவ் உலகத்தோர்க்கு ஓர் அணிகலன் ஆவான்.

பொழிப்புரை :-

அரசன் கருதிய காரியத்தை அவன் கூறாமலே இருக்க அவன் முகத்தை நோக்கிக் குறிப்பால் அறிய வல்ல அமைச்சன்,

எக்காலத்திலும் வற்றாத கடல் நீரால் சூழப்பெற்ற இவ் உலகத்தவர்க்கு ஓர் அணிகலன் போன்றவன் ஆவான்.

விளக்கம் :-

அரசன் எண்ணப்படி அமைச்சன் நடத்தலால் அவன் அணி (ஆபரணம்) ஆகிறான். மேலும் நீரானது உலக மக்களுக்கு எவ்வளவு இன்றியமையாததோ, அதுபோல அரசனுக்கு அமைச்சன் இன்றியமையாதவன். அணியே ஒருவனது தோற்றத்தையும் தகுதியையும் அதிகப்படுத்திக் காட்டுவது போல், குறிப்பறிவானே அரசனது பெருமையையும், செயலையும் விளங்கச் செய்வான் என்பதாம். மாறா அணி எனக் கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒப்பமுடையனாய் எல்லார்க்கும் அழகு செய்தலால் 'வையக்கு அணி' என்றார். குறிப்பும் வையமும் ஆகுபெயர். வையத்திற்கு என்பது விகாரப்பட்டு நின்றது.

அரும்பதம் :-

வையம் - உலகம், எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்தாலும், மாறாநீர் - வற்றாதநீர், கடல்நீர், அணி - ஆபரணம், வையக்கு - உலகத்தவர்க்கு

2. ஐயப் படாஅது அகத்தது உணர்வானைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்

பதவுரை :-

அகத்து ஐயப்படாது உணர்வானை - ஒருவனது மனத்தில் உள்ளதை ஐயப்படாமல் அறிய வல்லவனை, தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல் - (அவன் மனிதனே ஆனாலும்) தெய்வத்தோடு ஒப்பாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

ஐயப்படாமல் ஒருவனது மனத்தில் உள்ளதை உணர வல்லவனை அவன் வடிவால் மனிதனே ஆனாலும் மதிநுட்பத்தால் தெய்வம் போன்றவன் என்று கருதி அதற்கு ஏற்ப மதித்துப் போற்ற வேண்டும்.

விளக்கம் :-

தெய்வநிலையில் தான், பிறர்மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களை அறிந்து கொள்ளமுடியும். அமைச்சன் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றுவிடுவானானால், அவனைத் தெய்வத்தோடு ஒப்ப நினைக்க

வேண்டும். அரசன் பலர் முன்னிலையிலே பேச வேண்டிய முறைப்படி பேசுவான். ஆனால் நினைவு வேறாக இருக்கும். ஆகையால் பேச்சைக் கொண்டு எண்ணத்தை அறியமுடியாமல் அமைச்சன் ஐயப்படக்கூடாது. எண்ணமறிந்து நடப்பவன் தான் வேண்டும் என்று கூறினார்.

தெய்வத்தோடு ஒப்ப : உடம்பு முதலியவற்றான் ஒவ்வானாயினும் பிறர் நினைத்தது உணரும் தெய்வத்தன்மையுடைமையின் தெய்வத்தோடு ஒப்ப என்றார்.

ஒருவன் மனத்தில் உள்ளதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி தெய்வத்திற்கே உண்டு என்று கூறினான். அந்தத் திறமை படைத்த மனிதனையும் அத்தெய்வத்தோடு ஒப்பிடலாம் என்றார் வள்ளுவர்.

அரும்பதம் :-

ஐயப்படாது - சந்தேகமின்றி. உணர்வானை - அறியவல்லவனை. அகத்தது - உள்ளத்திலுள்ளது. அகம் - உள்ளம்.

3. குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை உறுப்பினுள் யாது கொடுத்தும் கொளல்.

பதவுரை :-

குறிப்பிற் குறிப்பு உணர்வாரை - தன்னிடம் நிகழும் குறிப்பறிந்து அதனாற் பிறர் குறிப்பறியும் தன்மையாரை, உறுப்பினுள் யாது கொடுத்தும் கொளல் - அரசர் தம் உறுப்புகளுள் அவர் விரும்பும் ஏதாவது ஒன்றைக் கொடுத்தாயினும் தமக்குத் துணையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

தன்னிடம் நிகழும் குறிப்பறிந்து அதனால் பிறர் குறிப்பறியும் ஆற்றல் உடையாரை அரசர் தம் உறுப்புக்களுள் அவர் விரும்பும் ஏதைக் கொடுத்தாயினும் தமக்குத் துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

விளக்கம் :-

அரசனது மனதில் உள்ள எண்ணங்களைச் சந்தேகமறக்குறிப்பால் அறிந்து கொள்ளும் அமைச்சரை அரசனுக்குள்ள ஆறு அங்கங்களுள் ஏதைக் கொடுத்தாயினும் அடைந்து கொள்ளவேண்டும் என்றாரைப்பாரும்

உளர். குறிப்பறியும் அமைச்சன் தன் எண்ணப்படி சொல்லாமலே தன் காரியங்களை முடித்துக் கொடுப்பான். பிற அங்கங்கள் ஏவலை நடத்தி முடிப்பன. ஆகையால் மற்றைய அங்கங்கள் அமைச்சனால் நடத்தப்பட்டு வினைமுடிக்குமேயன்றித் தாமே செய்யுந் திறமுடையன அல்ல. அதனால் யாது கொடுத்தும் கொளல் என்றார். குறிப்பினால் குறிப்பை அறிபவன் என்றும் சொல்லாமலே குறிப்பால் உணர்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும். பிற உறுப்புக்கள் படை, குடி, கூழ், நட்பு, அரண் என்பன.

மேற்கூறிய மூன்று பாட்டாலும் குறிப்பு அறிவாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

4. குறித்தது கூறாமெக் கொள்வாரோடு ஏனை உறுப்புஓர் அனையரால் வேறு.

பதுபுணர் :-

குறித்தது - ஒருவன் மனத்துக்கருதியதை, கூறாமெக் கொள்வாரோடு - அவன் கூறாமலே அறியவல்லவரோடு, ஏனை உறுப்பு ஓர் அனையர் - மற்றவர் உறுப்பால் ஒரு தன்மையராக ஒத்து இருப்பினும், வேறு - மதிநுட்பத்தால் வேறுபட்டவர் ஆவார்.

பொழிப்புணர் :-

ஒருவர் மனதில் கருதியதை அவர் கூறாமலே அறியவல்லவரோடு, மற்றவர் உறுப்பால் ஒருதன்மையராக ஒத்திருப்பினும் மதிநுட்பத்தால் வேறுபட்டவர் ஆவார்.

விளக்கம் :-

பேசுந்திறனால் மனிதர் அனைவரும் ஒரு சமம் ஆவார். அவருள் பேசாமலே குறிப்பால் அறிபவரும். சொன்னபிறகு அறிபவரும், அறிவாலும் திறனாலும் வேறுபட்டவர். ஆனால் மனித வடிவத்தாலும், உறுப்புக்களாலும் ஒரு சமமாவர். இனி நட்பு, குடி, படை இவைகளும் அரசனுக்கு உறுப்புக்களாம். ஆனால் குறிப்பறியும் அமைச்சன் உறுப்பாவது போல மற்ற உறுப்புக்கள் சிறந்த உறுப்பாகா என்றும் பொருள் கொள்க. உடலில் கண், கை, கால், காது, மூக்கு முதலியன உறுப்பாயினும் கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லையாவது போல என்று கூறினார்.

அரும்பதம் :-

குறித்தது - மனதில் கருதியதை, கூறாமெ - கூறாமலே, கொள்வார் - அறிய வல்லார்.

5. குறிப்பின் குறிப்பு உணரா ஆயின் உறுப்பினுள் என்ன பயத்தவோ கண்?

பதவுரை :-

குறிப்பின் குறிப்பு உணரா ஆயின் - குறித்தது காணவல்ல தமது பார்வையால் பிறரது உள்ளக் குறிப்பினை உணரமாட்டாதவையாயின், உறுப்பினுள் கண் என்ன பயத்தவோ - ஒருவனுடைய உறுப்புக்களுள் சிறந்த கண்கள் என்ன பயனைச் செய்வன? (பயனற்றவையாம்)

பொழிப்புரை :-

பிறர் முகத்தில் உள்ள குறிப்புகளைக் கண்டும் அவற்றால் அவர் உள்ளக் குறிப்புகளை உணரமுடியாவிட்டால் ஒருவனது உறுப்புகளுள் காண்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட கண்கள் வேறு என்ன வகையில் பயன்படுவனவாம்? (அவை பயனற்றவையாம்)

விளக்கம் :-

கண்கள் ஏனைய உறுப்புகளை விட மிகவும் சிறந்தன. ஏனைய நான்கு உறுப்புகளாகிய மெய், வாய், மூக்கு, செவியானவை தம்பால் வந்து அடைந்தவைகளை அறிந்து அனுபவிக்கின்றன. ஆனால் கண் அப்படியில்லை. அது பொருளைச் சென்று காண்பதால் கண் சிறந்தது எனப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பெருமையுடைய கண்ணைப் பெற்றிருந்தும், பிறர் மனத்தில் உள்ள எண்ணத்தை அறிய முடியவில்லை என்றால் அந்தக் கண்ணால் பயனில்லை என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். கண்ணால் பார்த்து அறிவதை விட, உள்ளத்தை நுண்ணுணர்வினால் அறிவது இன்னும் சிறந்தது என்று கூறினார்.

குறிப்பறியமாட்டாத கண்கள் இருந்தும் பயனற்றவை என்பது அவர் கூறும் கருத்தாகும்

குறிப்பு ஆகுபெயர், குறிப்பு அறிதற்கு கண் துணையாதல் சிறப்புபற்றி உயிரது உணர்வு கண்மேல் ஏற்றப்பட்டது. ஒருவனது உறுப்புகளுள் சிறந்த கண்கள் வேறு என்ன பயனைச் செய்வன? என வினவியமையால் அக்கண்களால் பயன் இல்லை என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

மேற்கூறிய இரண்டு (4,5) பாட்டாவும் குறிப்பு அறியாரது இழிவு கூறப்பட்டது.

6. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்

பதுவுரை :-

அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல - தன்னை அடுத்த (எதிரில் உள்ள) பொருளது நிறத்தை தானே கொண்டு காட்டும் பளிங்கு போல, நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும் முகம் - ஒருவன் மனதில் தோன்றிய கருத்தை அவன் முகமானது தானே கொண்டு காட்டிவிடும்.

பொழிப்புரை :-

தன்னை அடுத்த பொருளைத் தன்னிடம் காட்டும் பளிங்கு போல் ஒருவனுடைய நெஞ்சத்தில் மிகுந்துள்ள கருத்தை அவனுடைய முகம் காட்டும்.

விளக்கம் :-

பளிங்கு தான் களங்கமடையாதபோது, தன்பால் சார்ந்த பொருளைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. கண்ணாடியில் இரசம் பூசப்பட்டுவிடுமானால் பார்ப்பவன் தன்னைத்தானே பார்ப்பான். அதுபோல மனத்துயனாய் ஒருவனைப் பார்த்தால் அவனைக் காணலாம். அங்ஙனமன்றிக் களங்கத்தோடு காண்பானானால் அவன் காணப்படுவனின் கருத்தை அறியமுடியாது. தான் நினைக்கிறபடியே அவன் காணப்படுவான். எனவே தன்னைக் களங்கமின்றி வைத்துக்கொண்டு முன்கூட்டியே அவன் இதை நினைப்பான் என்று தன்னைக் களங்கப்படுத்திக் கொள்ளாமல் அரசன் எவ்வெப்போது என்னென்ன நினைக்கிறான் என்பதை அவ்வப்போது அவன் முகக் குறிப்பால் அறிதல் வேண்டும்.

‘அடுத்தது’ என்பது ஆகு பெயர். ‘கடுத்தது’ என்பது ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் அடியாய் வந்த தொழிற்பெயர். நெஞ்சம் கடுத்தது என்பது மனதிலே மிகும் குறிப்பை உணர்த்துகின்றது.

சாரும்பதம் :-

அடுத்தது - தன்னை அடுத்துள்ள பொருள். கருத்து - உள்ளத்து மிகும் உணர்வினை, குறிப்பினை.

உள்ளத்தை பளிங்கிற்கு உவமித்தார். அடுத்துள்ள பொருளைப் பளிங்கு அப்படியே காட்டுதல் போல, ஒருவனது மனத்தில் மிகும் கருத்தை அவனுடைய முகம் குறிப்பால் காட்டும் என்கிறார்.

7. முகத்தின் முதுக்குறைந்தது உண்டோ உவப்பினும்
காயினும் தான்முந் துறும்.

பதவுரை :-

உவப்பினும் காயினும் தான் முந் துறும் - ஒருவன் விருப்பம்
கொண்டாலும் வெறுப்புக்கொண்டாலும் அவனுடைய முகம் முற்பட்டு
அதனைத் தெரிவிக்கும். (ஆதலால்) முகத்தின் முதுக்குறைந்தது
உண்டோ? - ஆகையால் முகம் போல அறிவு மிக்கது பிறிது உண்டோ?
(இல்லை எனலாம்)

பொழிப்புரை :-

ஒருவன் விருப்பினாலும் வெறுத்தாலும் அதை அவன் முகம்
அறிந்து முற்பட்டுக்காட்டிவிடும். அம் முகத்தைவிட அறிவுமிக்கது வேறு
உண்டோ? (இல்லை எனலாம்)

விளக்கம் :-

மகிழ்ச்சியையும் துன்பத்தையும் முகமானது முன்னே சென்று
வெளிப்படுத்தும். ஆதலால் அனுபவத்தினால் உண்மையை
வெளிப்படுத்தும் சிறந்த கருவி முகத்தைப்போல் வேறொன்றும் இல்லை
எனலாம்.

உள்ளத்தில் உண்டாகும் எண்ணங்களை முகமானது
காட்டுகிறது. மேலும் மகிழ்ச்சிக்கும் துன்பத்துக்கும் என்ன காரணம்
என்றும் முகம் காட்டுகிறது. நீண்ட பழக்கம் காரணமாக முகத்தைப்
பார்ப்பதன் மூலம் உண்மையையும் அறிந்து கொள்ளலாம் என்பது
கருத்து. முதுக்குறை என்பது ஒரு செயல். முதிர்ந்த அனுபவத்தின்
அறிவு. அதனால் முகத்தைக் கொண்டு குறிப்புணரும் அறிவை
அனுபவத்தால் பெறவேண்டும் என்றும் கூறினார்.

சாரும்பதம் :-

உவப்பு - மகிழ்ச்சி, விருப்பம், பொலிவு. காய்தல் - வெறுத்தல்,
கோபித்தல்.

8. முகம் நோக்கி நிற்க அமையும் அகம் நோக்கி
உற்றது உணர்வார்ப் பெறின்.

பதவுரை :-

அகம் நோக்கி உற்றது உணர்வார்ப் பெறின் - குறையுள்ள
ஒருவன் தன்மனதில் உள்ள எண்ணங்களைக் குறிப்பாக உணரும்

ஆற்றலைப் பெற்றவனாயின், முகம் நோக்கி நிற்க அமையும் - அவர்தன் முகம் நோக்கும் வகையில் தானும் அவர் முகம் நோக்கி நின்றல் போதுமானது.

பொழிப்புரை :-

உள்ளக் குறிப்பை நோக்கி உற்றதை உணர வல்லவரைப் பெற்றால் (அவரிடம் எதுவும் கூறாமல்) அவருடைய முகத்தை நோக்கி நின்றாலே போதுமானது.

விளக்கம் :-

புறக்குறிப்புகளைக் கொண்டு அரசனின் உள்ளத்தை நோக்கி, அவ்வுள்ளத்தில் உள்ள கருத்தை அறியவல்ல அமைச்சரைப் பெற்றால், அரசன் அவ்அமைச்சரின் முகத்தை நோக்கி எதிரே நின்றால் போதும். வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. உள்ளத்தில் உள்ள எண்ணங்களை முகம் காட்டி விடும். எனவே முகத்தை உற்றுநோக்கினால் உண்மை விளங்கிவிடும். அரசன் வாயால் எவரையும் ஏவவேண்டியதில்லை. அந்த அரசன் ஏவலரையும் அமைச்சரையும் முகம் நோக்கி நின்றாலே அவன் குறிப்பறிந்து எல்லாச் செயலும் செவ்வனே நடைபெறும். அத்தகைய குறிப்புணர்வாரைப் பெற்றுவிடுவானாயின் என்று பொருள் கொள்ளலும் பொருந்தும்.

‘உணர்வார்’ எனக் காரியத்தை காரணமாக்கிக் கூறினார். குறையுறுவார் இயல்பு கூறுவார் போன்று கருவி கூறியவாறு.

குறிப்பு :-

6, 7, 8 குறள்கள் மூலம் குறிப்பறிதல் கருவி முகம் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

9. பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின் வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்.

பதவுரை :-

கண்ணின் வகைமை உணர்வார்ப் பெறின் - வேந்தர் தம் பார்வை வேறுபாட்டின் தன்மையை அறியவல்ல அமைச்சரைப் பெற்றால், பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும் - அவ் அரசருக்குப் பிறரோடு உள்ள பகைமையையும் நட்பையும் அவர் கண்களே தெரிவிக்கும்.

பொழிப்புரை :-

வேந்தர்தம் கண் பார்வையின் வேறுபாட்டை அறியவல்ல அமைச்சரைப் பெற்றால். அவ்வரசர்க்குப் பிறரோடுள்ள பகைமையையும், நட்பையும் அவர்கண்களேசொல்லும்.

விளக்கம் :-

பார்வையின் வேறுபாடுகளைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர்கள் ஒருவரின் கண்களைப் பார்த்தே அவர் மனதில் இருப்பது நட்பா, பகையா என்று கூறிவிடுவார்கள். இங்கு வேந்தர்தம் கண்வேறுபாடு கூறப்பட்டது. பார்வை வேறுபாடானவை: வெறுத்த நோக்கும் உவந்த நோக்குமாகும். அவற்றை அவ்வக் குறிகளினால் அறிதல் வேண்டும்.

ஒருவர் பேசும் போது அவர் பார்க்கும் விதம் ஒன்று. அவரே கேட்கும் போது அவர் பார்க்கும் விதம் வேறு. அதுதான் கண்ணின் வகையை அறிவதாகும். அந்த வகையைத் தெரிந்தவர், பிறர் வந்து நிற்கும் போது அவர் பார்வையினாலேயே அவர் எந்த எண்ணத்தை உடையவர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். முகம் நோக்கி அறிவார் என்று கூறிய வள்ளுவர், முகத்திற் சிறந்த கண் குறிப்பு இங்கு கூறினார். கண்ணின் சிவப்பும், வெளுப்பும், அருட்பார்வையும், வெகுளிப் பார்வையும் பிறவும் கண்ணாலேயே உள்ளத்தை அறியும் ஆற்றலையுணர்த்தும்: அவற்றை அறிய வேண்டும் என்றார்.

அரும்பதம் :-

வெறுத்தநோக்கு - வெறுப்பான பார்வை. உவந்தநோக்கு - விருப்பமான பார்வை. கேண்மை - நட்பு. வகைமை - தன்மை. உரைக்கும் - சொல்லும்.

10. 'நுண்ணியம்' என்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்கால்
கண் அல்லது இல்லை பிற.

பதவுரை :-

நுண்ணியம் என்பார் அளக்குங் கோல் - நாம் நுட்பமான அறிவுடையோம் என்று தம்மைக் கருதும் அமைச்சர், அரசர் கருத்தை அளந்தறியும் அளவுகோல் என்பது. காணுங்கால் கண் அல்லது பிற இல்லை - ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவ்வரசர் கண்ணன்றி வேறில்லை.

பொழிப்புரை :-

தாம் நுண்ணறிவு உடையோம் என்று தம்மைக் கருதும் அமைச்சர். அரசனின் கருத்தினை அளந்தறியும் அளவுகோலானது. ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவ்வரசர் கண்ணன்றி வேறில்லை எனலாம்.

விளக்கம் :-

ஒருவரது கண்ணைப் பார்த்தால் அவரது எண்ணம் தெரிந்து விடும். அறிவாளியா இல்லையா என்பதைக் கண் காட்டி விடும். நுட்பமாக எண்ணங்களை அறிவதற்கு கண் துணை செய்வது போல, நுட்பமுடையவன் என்பதை அறிவதற்கும் கண்ணே அறிகருவியாகும். என்கிறார் வள்ளுவர்.

அரும்பதம் :-

நுண்ணியம் - நுண்ணறிவு. அளவுகோல் - அளக்கும் கருவி. காணுங்கால் - ஆராயுமிடத்து.

குறிப்பு அறிதல் - அதிகாரப் பொருட்சுருக்கம்.

அரசர் கருதுவதை அவர் கூறாமலே முகக் குறிப்பால் அறிந்து கூறும் நுட்பத்தை இவ்வதிகாரம் கூறுகிறது. முதலாவது குறளில் அரசன் கூற வேண்டாத வகையில் குறிப்பால் அறியும் அமைச்சன் எக்காலத்திற்கும் உலகத்திற்கு ஓர் ஆபரணம் போன்றவன் என்கிறார். அடுத்த குறளில் ஒருவன் மனத்தில் உள்ளதைச் சந்தேகமின்றிக் குறிப்பறியும் வல்லமையுள்ளவனைத் தெய்வத்திற்குச் சமமாக மதிக்க வேண்டும் என்கிறார்.

தம் குறிப்பையும் அதனால் பிறர் குறிப்பையும் உணரவல்லவனை அரசர் தம் உறுப்புகளுள் எதைக் கொடுத்தாயினும் துணையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். இம் மூன்று குறளிலும் குறிப்பறிவாரது குறிப்பினைக் கூறிய வள்ளுவர் அடுத்து வரும் குறளில் ஒருவன் மனத்தில் கருதியதை அவன் கூறாமலே அறிய வல்லவரோடு மற்றவர் உறுப்பால் ஒத்தவராக இருப்பினும் நுண்ணறிவால் வேறுபட்டவர் எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

குறிப்புக்களால் பிறர் உள்ளக் குறிப்பை உணராவிட்டால் கண்கள் வேறு என்ன பயனைத் தரும்? எனக் கேட்கிறார் இதன் மூலம் குறிப்பறியமாட்டாத கண்களாற் பயன் இல்லை என்கிறார்.

தன்னை அடுத்துள்ள பொருளை அப்படியே காட்டும் பளிங்கு போல் ஒருவனுடைய நெஞ்சத்தில் மிகுந்துள்ளதை அவன் முகம் காட்டும் என்று கூறும் வள்ளுவர் அடுத்த குறளில் ஒருவன் விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும் அதை அவன் முகம் அறிந்து முற்பட்டுக் காட்டி விடும். முகம் போல அறிவுமிக்கது வேறு எதுவும் உண்டோ? என வினவுகிறார். உள்ளக் குறிப்பை நோக்கி உற்றதை உணரவல்லவனைப் பெற்றால் அவனிடம் எதையும் கூறாமல் அவன் முகம் நோக்கி நின்றாலே போதும் எனக் கூறும் நூலாசிரியர் வேந்தர்தம் கண்பார்வையின் வேறுபாட்டை அறியவல்ல அமைச்சரைப் பெற்றால், பகைமையையும் நட்பையும் அவர் கண்களே சொல்லும் என்கிறார்.

இறுதியாக நுண் அறிவுடைய அமைச்சர்க்கு, அரசரின் கருத்தினை அளக்கும் கருவியாக ஆராய்ந்து பார்க்கின் அவரது கண்ணன்றி வேறு எதுவுமே இல்லை என்கிறார்.

திருவள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் வாழ்ந்தவர்: அவர், இன்றுள்ள வாழ்க்கையை எவ்வாறு விளக்கமுடியும் என்று வினவலாம். காலம் மாறினும் உண்மைகள் மாறுவதில்லை. காலத்தால் வரும் மாற்றங்கள் உடையில் மாறுதல்களைப் போன்றவை. அடிப்படை உண்மைகள் உயிர்போன்றவை. திருவள்ளுவர் வாழ்க்கையின் அடிப்படையாகவும் பொதுவாகவும் உள்ள உண்மைகளைக் கண்டு எழுதியுள்ளமையால் பல்வேறு காலத்தவரும் அவற்றைப் போற்றித் தத்தம் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு அவற்றை உணர்கின்றனர்.

- மு.வரதராசனார்.

9. அவை அறிதல்

அமைச்சன், அரசன் முதலிய நல்லோர் கூடியிருந்த அவையினது இயல்பினை அறிதல் அவை அறிதலாகும். அமைச்சன் குறிப்பறிதலேயன்றி அங்குள்ள பலர் பேச்சை அறிதலும் வேண்டும். ஆதலின் குறிப்பறிதலின் பின் அவையறிதல் வைக்கப்பட்டது.

அவையோரின் இயல்பை அறிதல்

1. அவைஅறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின் தொகைஅறிந்த தூய்மை அவர்.

பதுவுரை :-

சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மை அவர் - சொற்களின் தொகுதி அறிந்த தூய மொழிநடையினர் (நல்ல அறிஞர்கள்), அவை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக - (அரசனிடம் ஒன்றைச் சொல்லும் போது) அவையின் தன்மை அறிந்து ஏற்ற சொற்களை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

சொற்களின் தன்மையை நன்குணர்ந்துள்ள தூய்மை உடைய நல்லறிஞர்கள், அவையில் தாம் ஒன்றைச் சொல்லும் போது அவையில் கூடியிருப்போரின் தன்மை அறிந்து அதற்கேற்ப ஏற்ற சொற்களை ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வேண்டும்.

விளக்கம் :-

சொல்லானது பலவிதமான பொருளைத் தரும். நன்றாகப் படித்தவர், படிப்பில்லாதவர், அறிஞர் போன்ற பலருக்கும் ஒருசேரப் பொருள்தருமாறு பேசுவது அறிஞரின் செயலாகும். ஒரு கூட்டத்தார் மட்டும் அறியும்படி பேசுவதால் பயனில்லை. அவை அறிந்து பேசுவதும் ஆகாது.

சொல்லின் தொகை என்பது செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்பன. பொருளை நேரே கொடுப்பது செஞ்சொல். சொல்வழக்கு அறிந்து அதனை விளங்கப் பேசுவது இலக்கணச்சொல். ஒரு கூட்டத்தார் மட்டும் அறியும்படி பேசுவது குறிப்புச்சொல். இதனை அறிந்து பேசுவதே அவையறிந்து பேசலாகும். பல திறத்தாரும் அரசனை அல்லது பேசுவோனை அவரவர் கருத்துக்கு ஏற்ப அறியும்படி பேச வேண்டும். இது பேசுவோர் அனைவர்க்கும் பொது.

அரும்பதம் :-

தொகை அறிந்து - சொல்லினீ தன்மை அறிந்து. அவை - சபை

2. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மை யவர்.

புதுவுரை :-

சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மையவர் - சொற்களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நல்லறிஞர். இடைதெரிந்து நன்கு உணர்ந்து சொல்லுக - அவையில் (அரசனிடம்) ஒன்று சொல்லுமிடத்து. அவையின் தன்மையை அறிந்து தவறின்றிச் சொல்ல வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

சொற்களின் நடையை ஆராய்ந்து அறிந்த நன்மையுடையவர் அவையில் ஒன்று சொல்லும் போது அவையின் தன்மையை அறிந்து தவறின்றிச் சொல்ல (பேச) வேண்டும்.

விளக்கம் :-

சொல்லின் போக்கை அறிந்து. அதைப் பயன் படச் செய்பவர், பேசும் போதே அவையின் நிலையையும், சந்தர்ப்பத்தையும் நன்றாக அறிந்து அதற்கு ஏற்றவாறு பேச வேண்டும்.

சந்தர்ப்பமாவது :-

கூட்டத்தின் நிலை, இடம், காலம், பேசும் பொருள் இவற்றையறிதல். இந்த இடத்தில், இந்த நேரத்தில், இந்தக் கூட்டத்திற்கு. இவ்வாறு பேசினால் பயன்படும் என்றறிந்து பேசுதலே, இடையறிந்து பேசுதலாகும். பேசும் பொழுதே சபையில் உள்ளோர் எவ்வாறு தம் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு அதற்கு ஏற்றவாறு தம்முடைய கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும். அதுதான் அறிவுடையோர் தன்மையாகும்.

அரும்பதம் :-

இடை - சந்தர்ப்பம். சொற்களின் நடையாவது மூவகைப்படும். அவையாவன: செம்பொருள். இலக்கணப்பொருள், குறிப்புப் பொருள். உணர்த்துவனவாகும்.

வழு இரு வகைப்படும் : 1. சொல்வழு 2. பொருள் வழு

மேற்கூறிய இரு பாட்டாவும் ஒன்றைச் சொல்லும் போது அவையின் தன்மையறிந்து சொல்ல வேண்டும் என்பது புலப்படுத்தப்படுகிறது.

3. அவை அறியார் சொல்லல்மேல் கொள்பவர் சொல்லின் வகை அறியார் வல்லதூஉம் இல்.

பதுவுரை :-

அவை அறியார் - தாம் பேசும் சபையின் தன்மை அறியாது, சொல்லல் மேற்கொள்பவர் - சொல்லுதலை மேற்கொள்பவர், சொல்லின்வகை அறியார் - சொல்லும் முறைமை அறியாதவர் ஆவார். வல்லதூஉம் இல் - அத்தோடு அவர் கற்றுத்தேர்ந்த கலையும் இல்லாததாகக் கருதப்படும்.

பொழிப்புரை :-

தாம் பேசும் அவையின் தன்மை அறியாமல் அதன் முன் ஒன்று சொல்லுதலை மேற்கொண்டவர் சொற்களின் வகை அறியாதவர் ஆவார். அவர் கற்றுத் தேர்ந்த கலையும் இல்லாதவராகக் கருதப்படுவார்.

விளக்கம் :-

முன்னைய குறளில் பார்த்த மூவகைச் சொற்களால் வரும் சொல்லுதல் வகைமை கேட்பாரது உணர்வு வகைமை பற்றிவருதலால் “சொல்லின், வகை அறியார்” என்றும் அது அறியார் யாதும் அறியார் என்று எல்லாராலும் இகழப்படுதலின் “வல்லதூஉம் இல்” என்றும் கூறினார். இதனால் அவையறியாதலால் வரும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

அவையில் பேசுவோன் தான் சொல்ல வேண்டியதை எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ளுமாறு சொல்ல வேண்டும். உயர்ந்த கருத்துக்களை பயன்படும்படி சொல்ல வேண்டும்.

அப்படிச் சொல்லவில்லை என்றால் அது பேச்சாகாது. அந்தப் பேச்சினால் கேட்பவர் பயனையும் அடைய முடியாது. பேச்சு மட்டும் அழகாக இருந்தால் போதாது. பேச்சானது பயனுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ஆரும்பதம் :-

அவை அறியார் - அவையின் தன்மை அறியார். சொல்லின் வகை அறியார் - சொற்களின் கூறுபாடு அறியாதவர். வல்லதூஉம் இல் - கற்றுவல்ல கலையும் அவர்க்கு இல்லை.

4. ஓளியார் முன் ஓள்ளியர் ஆதல்: வெளியார் முன்
வாண்கதை வண்ணம் கொளல்.

பதவுரை :-

ஓளியார் முன் - அறிவிற் சிறந்தவரின் முன், ஓள்ளியார் ஆதல் - தாமும் அறிவிற் சிறந்தவராய் விளங்க வேண்டும். வெளியார் முன் - அறிவில்லாதவர் முன்னால், வாண்கதை வண்ணம் கொளல் - தம்மையும் வெண்கண்ணாம்பு போல் அறிவற்றவர்களாய்க் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

அறிவிற் சிறந்தவர் உள்ள அவையில் தாமும் அறிவிற் சிறந்தவர்களாக விளங்கவேண்டும். அறிவில்லாதவர் முன் தாமும் வெண்கண்ணாம்புபோல அறிவில்லாதவராய் இருக்க வேண்டும்.

விளக்கம் :-

ஓளியுடைய அறிவைப் பெற்றவர்கள் முன்னிலையில் அவர்களுக்கு மேலான அறிவை வெளிப்படுத்திவிடுவாயாக. அறிவு என்னும் உள்ளீடு இல்லாத வெள்ளையான மக்களிடையே (புல்லறிவாளர் மத்தியில்) வெண்மை நிறத்தைக் கொண்ட சுண்ணாம்பைப் போல மிக வெள்ளையாகப் பழகு என்கிறார்.

அறிவைப் பெற்றிருப்பதன் பயனாக அறிஞர்கள் முன்னிலையில் அறிவை வெளிப்படுத்தவும், பாமரர்கள் முன்னிலையில் அவர்களுக்கு ஒத்ததாகப் பாமரனாகப் பழகவும் முடியும். அப்படிப் பழகுவது தான் அவையை அறிந்து பழகுவதுமாகும்.

அரும்பதம் :-

ஓளியார் - அறிவால் மிக்கவர். ஓள்ளியர் - அறிவுடையவர். நல்லவர். சுதை - சுண்ணாம்பு. வண்ணம் - நிறம். கொளல் - கொள்ள வேண்டும்.

5. நன்று என்ற வற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

பதவுரை :-

நன்று என்றவற்றுள்ளும் நன்றே - ஒருவற்கு இது நன்று என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் நல்லதாவது,

முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு - தம்மைவிட அறிவு மிகுந்தவர் உள்ள அவையில் அறிவில் முதிர்ந்தோரை முந்திச் சென்று ஒன்றைச் சொல்லாதிருக்கும் அடக்கம் ஆகும்.

பொழிப்புரை :-

அறிவு மிகுந்தவர் உள்ள அவையின் முன் அறிவில் முதிர்ந்தோரை முந்திச் சென்று ஒன்றையும் சொல்லாதிருக்கும் அடக்கம் ஒருவனுக்கு நன்மை என்று சொல்லப்பட்டவை எல்லாவற்றுள்ளும் நல்லது

விளக்கம் :-

நன்று என்று சொல்லக் கூடியன பலவுள. அவையாவன: சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல், இனிமை படப் பேசல், நன்மொழி பேசல், ஓசையுடையதாயாதல், ஆழமுடையதாகப் பேசல் முதலானவை. அவைகளில் எல்லாம் நல்லது, அறிஞர்கள் மத்தியில் பேச அவசரப்படாமல் அடங்கியிருத்தலே ஆகும். அடங்கியிருந்தால் பிறர் பேசும் பேச்சைக் கேட்கலாம். அவர்கள் கருத்தையறியவும் வாய்ப்பு உண்டாகும். மேலும் சபையோர்களின் திறமையையும் உணர முடியும். அவைகளுக்கு ஏற்பத் தன் கருத்தை அமைத்துக்கொள்ள முடியும். அதனால் அத்தனை பேரும் அடையமுடியாத சிறப்பையும் தகுதியையும் இவன் பெற்றுவிடுவான்.

'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்' என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. எனவே அறிஞர்கள் மிகுந்த சபையில் முந்திக் கொண்டு தம்கருத்தை கூறுவதை விடுத்து அடக்கமுடன் இருப்பதே நல்ல பயனைத் தரும் என்கிறார்.

சாரும்பதம் :-

முதுவர் - அறிஞர், தம்மின் மிக்கார். கிளைத்தல் - புலப்படக் கூறுதல். செறிவு - அடக்கம், மிகுதல். கிளவா - கூறாத.

6. ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புலம்
ஏற்றுணர்வார் முன்னர் இழுக்கு.

பதவுரை :-

ஆற்றின் நிலை தளர்ந்தற்று - வீடு எய்தற் பொருட்டு நன்னெறியில் நின்றான் ஒருவன் அந்நெறியினின்றும் நிலை தளர்ந்து வீழ்ந்தான்

போன்றது. வியன்புலம் ஏற்று உணர்வார் முன் இழுக்கு - பரந்த நூற் பொருள்களை உள்ளத்தில் ஏற்று உணரவல்ல அறிஞர் அவைமுன் வல்லவன் ஒருவன் சொல்லிழுக்குப் படுதல்.

பொழிப்புரை :-

பரந்த நூற்பொருள்களை உள்ளத்தில் ஏற்று உணரவல்ல அறிஞர் அவைமுன்னர் வல்லவன் ஒருவன் சொல்லிழுக்குப்படுதல், துறவுநெறியில் நெடுநாள் நின்றவன் அந்நெறியினின்றும் தவறியதைப் போன்றது.

விளக்கம் :-

பரந்த அறிவைக் கொடுக்கக்கூடிய உயர்ந்த நூல்களை நன்கு ஆராய்ந்து உணர்ந்தவர்களுக்கு முன்னே திறம்படப் பேசாது தவறினவன். ஆற்றிலே ஆழந் தெரியாமல் நிலை தவறி விழுபவனுக்கு ஒப்பாவான் எனவும் சிலர் பொருள் கொள்வர்.

நல்வழிகளில் நின்று தவம் மேற்கொண்டான் (துறவி) ஒருவன் அந் நெறியினின்றும் தவறிவிடுவானாகில், பழியும் பாவமும் அடைந்து தவமும் இழக்கின்றான். அதுபோல நல்லோர் அவை முன்னர் தவறாகப் பேசிவிடுவானானால் பழியும் இழிவும் பெற்றுக் கல்வி நலனையும் இழக்கிறான் என்பதே பரிமேலழகர் கருத்தாகும்.

அந்நம்பதம் :-

ஆறு - நதி, பயன், அறம், வழி, உபாயம், இயல்பு என்பவற்றைக் குறிக்கும். இங்கு ஒழுக்க நெறியினைக் குறித்தது.

வியன் - ஆகாயம், பெருமை, வியப்பு, புலம் - அறிவு, புலனுணர்வு. இழுக்கு - வழி, குற்றம், தவறு.

7. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடறச் சொல்தெரிதல் வல்லார் அகத்து.

பதவுரை :-

கசடு அறச் சொல் தெரிதல் வல்லாரகத்து - குற்றமறச் சொற்களை ஆராய வல்ல அறிஞர் அவையில் பேசினால். கற்று அறிந்தார் கல்வி விளங்கும் - பல நூல்களையும் கற்று அவற்றின் பொருளை உணர்ந்தவரின் கல்வி யாவர்க்கும் விளங்கித் தோன்றும்.

பொழிப்புரை :-

குற்றமறச் சொற்களை ஆராய வல்லார் அவையில் கற்றறிந்தார் ஒன்றைச் சொல்லும் போது அவர் கல்வி யாவர்க்கும் விளங்கித் தோன்றும்.

விளக்கம் :-

பேச்சின் திறனைக் குற்றமின்றி அறிய வல்ல அறிஞர்களின் அவையிலே பேசினால், கற்றறிந்தவர்களின் கல்வி அறிவு நன்றாக விளக்கமடையும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

நல்ல அறிஞர்களின் நடுவிலே பேசினால், பேசுவோரின் அறிவுத்திறன் கேட்போருக்கு நன்கு தெரியும். படிப்பறிவு இல்லாதவரின் நடுவே. அறிவுள்ள பேச்சைப் பேசினால் அறிவுத்திறன் எவ்வாறு கேட்பாருக்குத் தெரியும்? மேலும் அறிஞர்களின் அவையிலே அறிவுள்ளவர்கள் பேசினால். அவர்களின் அறிவு மேலும் வளரும். தாங்கள் பேசிய பேச்சில் இருக்கும் குற்றம் குறைகளைத் தெரிந்து கொண்டு தங்களை விளங்கிக்கொள்ள வாய்ப்பு உண்டாகும் என்ற பொருளும் கொள்ளலாம்.

ஊழும்பதம் :-

கசடுஅற - குற்றமற. கற்றறிந்தார் - பலநூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தோர். சொல்தெரிதல் - சொற்களை ஆராய்தல்.

8. உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று.

பதுவுரை :-

உணர்வது உடையார் முன் - பிறர் உணர்த்தலின்றித் தாமே நூற்கருத்துக்களை உணரவல்ல அறிவினை உடையவர்கள் கொண்ட அவையின் முன்னே. சொல்லல் - கற்றார் ஒன்றைச் சொல்லுதல், வளர்வதன் பாத்தியுள் - தானே வளர்வதொரு பயிர் நின்ற பாத்தியினுள், நீர் சொரிந்தற்று - நீரினைச் சொரிந்தாற் போன்றது.

பொழிப்புரை :-

பிறர் உணர்த்த வேண்டாது தாமே பொருள்களை உணரவல்ல அறிஞர் அவையில், கற்றவர் ஒன்றைச் சொல்லுதல் தானாக வளரும் பயிருள்ள பாத்திக்குள் நீர் ஊற்றினால் போன்றது.

விளக்கம் :-

வளமுள்ள நன்செய்நிலத்திலே நீரைப் பாய்ச்சினால், நன்செய்நிலம் மேலும் வளம் பெற்று நல்ல பயனைக் கொடுக்கும். அது போலச் சிறந்த நுண்ணறிவுடையோர் முன் பேசினால். அப் பேச்சு பயன்படும். கேட்பவர்கள் பேச்சை இரசித்து நன்கு அனுபவிப்பார்கள். பேச்சும் பயனுள்ளதாகும். பாலை நிலத்தில் நீர் பாய்ச்சினால் எவ்வாறு பயன்படாதோ அதேபோல் சாதாரண மக்களிடையே அறிவு நிறைந்த பேச்சும் பயன்படாது. வளரும் பயிருள்ள பாத்திக்குள் நீர் பாய்ச்சினால் அப்பயிர் மேலும் நன்றாக வளரும். அது போல அறிவுமிக்கோர் அவையில் பேசுவதால் பேசுவோனின் பேச்சாற் பயன்கிடைக்கும் உண்மையை இதன் மூலம் விளக்கினார். தானே வளர்தற்குரிய கல்வி மிக வளரும் என்கிறார்.

சுருடும்பதம் :-

சொரிதல் - விடுதல். ஊற்றுதல், பாய்ச்சுதல். அற்று - போல

9. புல்லவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லு வார்.

பதவுரை :-

நல் அவையுள் - நல்ல அறிஞர் உள்ள அவையில், நன்கு செலச் சொல்லுவார் - நல்ல கருத்துக்களை கேட்போர் மனம் கொள்ளும் வகையில் சொல்ல வல்லவர். புல்லவையுள் - அவை அறியாத புல்லர்கள் (அறிவற்ற சிறியோர்) இருக்கும் அவையில், பொச்சாந்தும் சொல்லற்க - மறந்தும் கூட அவற்றைச் சொல்லாதிருப்பாராக.

பொழிப்புரை :-

நல்ல அறிஞர்கள் கூடியுள்ள சபையிலே கேட்போர் மனம் கொள்ளும் வகையில் நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்ல வல்லார் ஒருவர்; அறிவில்லாத புல்லர்கள் இருக்கும் சபையிலே அவற்றை மறந்தும் கூடச் சொல்லக் கூடாது.

விளக்கம் :-

அற்பர் நடுவில் பேசுவதால் பேச்சும் பயனற்றுப் போகிறது. நல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது விலக்கப்படுகிறது. பேச்சில் குற்றமும் கலந்து விடுகிறது. நல்ல அறிவுப் பேச்சையும் புல்லர் ஏற்பதும் இல்லை. இழிக்கவும் செய்வார். ஆகையால் போற்றவும் புகழவும்

படக்கூடிய நல்லறிவுப் பேச்சினை புல்லர்கள் உள்ள அவையில் பேசற்க
என்றார்.

புல்லர்கள் முன்னே சீரிய கருத்துக்களை எடுத்துரைப்போர்
இருவகை இகழ்ச்சிக்குள்ளாவர்.

1. அவையின் தன்மை அறியாது பேசினமையால் அறிஞர்களது
இகழ்ச்சிக்குள்ளாவர்.

2. அவர் பேசியதன் பொருள் அறியாமையால் புல்லர்கள் அவரை
இகழ்வர்.

இதனாலேயே நல்லறிவுப் பேச்சினைப் புல்லர் அவையுள் பேசற்க
என்கிறார் வள்ளுவர்.

அரும்பதம் :-

நல்லோர் அவை - அறிஞர்கள் நிறைந்த சபை. புல்லோர்
அவை - அறிவிலிகள் நிறைந்த சபை. பொச்சாந்தும் - மறந்தும் கூட.
பொச்சாப்பு - மறதி, குற்றம். சொல்லற்க - சொல்லாதே

10. அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தம்கணத்தார்
அல்லார் முன் கோட்டி கொளல்.

பதுவுணர் :-

தம் கணத்தார் அல்லார் முன் - அறிஞராவார் தம் இனத்தார்
அல்லாத கூட்டத்தின் முன், கோட்டி கொளல் - நிகழ்த்தும் பேச்சானது,
அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்று - தூய்மை இல்லாத முற்றத்தில்
ஊற்றிய அமிர்தத்தைப் போன்றதாகும்.

பொழிப்புணர் :-

நல்லார் தம் இனத்தவர் அல்லாதவரின் அவையின் முன் ஒரு
பொருள் பற்றிப் பேசுதல், தூய்மை இல்லாத முற்றத்தில் ஊற்றிய
அமிழ்தம் போலாகும்.

விளக்கம் :-

முற்றத்தில் சிந்திய அமிரத்ததை யாரும் திரும்ப எடுத்து உண்ண முடியாது. அமிர்தம் எவ்வளவு உயர்ந்த பொருளாயினும் முற்றத்தில் விழுந்துவிட்டால் அது பயனற்றதாய்ப் போய்விடும். அதுபோல அற்பர்கள் மத்தியில் பேசும் பேச்சும் பயனற்றதாம். பின்னர் அவர்கள் நடுவே பேசிய அறிவுடைப் பேச்சையும் நல்லோர் விரும்பி ஏற்க மாட்டார்கள். பாத்திரத்தில் உள்ளவரையும் போற்றவும் விரும்பவும் இருந்த அமிர்தம் முற்றத்தில் விழுந்ததால் அருவருக்கவும் வெறுக்கவும் படுதல் போல், உன்னிடத்தில் உள்ள யாராலும் போற்றவும் புகழவும் கூடிய நல்லறிவுப் பேச்சை அறிவிலிகள் நடுவில் சொன்னால் அருவருக்கவும் வெறுக்கவும் பட்டுப் பேசின நீயும் வருந்த நேரிடும் என்று உவமையால் விளக்கினார்

அரும்பதம் :-

அமிர்தம் - சாவா மருந்து. அங்ஙணம் - முற்றம். உக்க - சிந்திய, கொட்டிய. அமிழ்தற்று - அமிரத்ததைப் போன்றது. ஆல் - அசை.

மேற்கூறிய இரு குறள்களில் (9,10) தாழ்ந்தார் அவைக்கண் ஒருவழியும் சொல்லற்க என்பது கூறப்பட்டது.

அவை அறிதல் - அதிகாரப் பொருட்சுருக்கம்

இவ்வதிகாரம் அரசனோடுள்ள அவையின் இயல்பையும், அவ் அவைக்கண் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைமையினையும் எடுத்துரைக்கிறது. முதலாவது குறளில் சொற்களின் தொகை அறிந்த நல்லறிஞர்கள் அவையில் ஒன்றைச் சொல்லும் போது அவையின் தன்மை அறிந்து அதற்கேற்ப ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும் என்கிறார். அடுத்த குறளில் சொற்களின் (பேச்சு) நடை அறிந்த நல்லறிஞர் அவையினரின் மனநிலையைத் தெளிவாக அறிந்து அதற்கேற்பச் சொல்ல வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார்.

மற்றொரு குறளில் தாம் பேசும் அவையின் தன்மை அறியாமல் அதன் முன் ஒன்று சொல்லுதலை மேற்கொண்டவர் சொல்லும் முறைமை அறியாதவரென்றும் அவர் சொல்லவல்லதும் இல்லை என்கிறார். அறிவிற சிறந்தவரின் முன் தாமும் அறிவிற சிறந்தவராய்ப் பேச வேண்டும். அறிவில்லாதவர் முன் தாமும் வெண் சுண்ணம் போல் அறிவில்லாதவராய் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றார். அறிவில் மிக்கவர்கள் உள்ள அவையில்

முந்திச் சென்று பேசாத அடக்கம் ஒருவனுக்கு நன்மை என்று சொல்லப்பட்டவை எல்லாவற்றிலும் நல்லது எனத் தன்னடக்கத்தின் பெருமையினை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பரந்த நூற்பொருளை உள்ளத்தில் ஏற்று உணரவல்ல அறிஞர் அவைமுன் ஒருவன் சொல்லிழுக்குப்படுதல் துறவுநெறியில் நெடுநாள் நின்றவன் அந்நெறியினின்றும் தவறியதைப் போன்றதாகும் என உதாரணம் காட்டும் வள்ளுவர் குற்றமற்ற சொற்களை ஆராய்வதில் வல்ல அறிஞரிடத்தில் பல நூல்களையும் கற்றறிந்தவன் கல்வியானது நன்றாக விளங்கித் தோன்றும் என்கிறார். தாமே பொருள்களை உணரவல்ல அறிஞர் அவையில் கற்றவர் ஒன்றைச் சொல்லுதல், தானாக வளரும் பயிருள்ள பாத்திக்குள் நீர் ஊற்றினால் போன்றது என்றும், நல்ல அறிஞர் அவையில் நல்ல கருத்துக்களை மனத்தில் பதியுமாறு சொல்லவல்லவர் அறிவில்லாதவர் அவையில் அவற்றை மறந்துங்கூடப் பேசக் கூடாது என்றும் அறிவுரை கூறுகிறார்.

இறுதியாக அறிஞராவார், அறிவால் தம் இனத்தவர் அல்லாதவர் அவையில் ஒருபொருள் பற்றிப் பேசுதல் தூய்மையில்லாத முற்றத்தில் சிந்திய அமிழ்தம் போன்றது என்கிறார்.

10. அவை அஞ்சாமை

அவை அஞ்சாமையாவது, கற்றோர் சபையைக் கண்டு பயப்படாது பேசுவதாகும். அவை அறிந்த அமைச்சன் அவையில் அஞ்சாது தன் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்க வேண்டும். ஆதலின் இஃது அவையறிதலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

1. வகை அறிந்து வல்லவை வாய்சோரார் சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மை யவர்.

பதவுரை :-

தொகை அறிந்த தூய்மையவர் - சொற்களின் தொகுதி அறிந்த தூய்மை உடையோர். வகை அறிந்து - கற்று வல்ல அவை. அஃ. தல்லாத அவை என்னும் அவை வகையினை அறிந்து, வல்ல அவை வாய் சோரார் சொல்லின் - வல்லவையில் ஒன்றைச் சொல்லும் போது அச்சத்தினால் மனம் தடுமாறியும் வாய்தவறியும் வழுப்படச் சொல்ல மாட்டார்.

பொழிப்புரை :-

சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மையானவர், அவைக்களத்தின் வகையினை அறிந்து வல்லவரின் அவையில் அச்சத்தால் வாய் சோர்ந்து பிழைபடச் சொல்ல மாட்டார்.

விளக்கம் :-

சொல் தொகுதியிலே ஆழமான அறிவு பெற்றிருந்தால் மூன்று விதமான சொற்களையும் அழகுபட அவையோர் முன் ஏற்றவாறு பேசமுடியும். கேட்பவர் எவ்வளவு விதமான பொருள்களைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்த போதிலும், அவர்கள் முன்னிலையில் தைரியமாகப் பேசலாம்.

செஞ்சொல் : பொருளை நேரே விளக்கும் சொல்.

இலக்கணச்சொல் : ஆகு பெயராய் தொடர்புடைய பொருளை விளக்குவது.

குறிப்புச்சொல் : சொற்பொருளை உணர்த்தாது சொல்வோனது குறிப்பால் பொருளை உணர்த்துவது. இவையே மூவகைச் சொற்களாகும்.

சொற்களின் தொகை அறிந்த தூய்மையாளர் அவை அறிந்து பேசும் போது அவர்கள் மனதில் அச்சம் ஏற்படுவதில்லை. காரணம் வல்லோர் முன் வல்லோராகவும் புல்லர் முன் புல்லராகவும் பேசும் திறன் அவர்களுக்கு இருப்பதேயாகும். இதனால் இவர்கள் ஒன்றைச் சொல்லும் போது அவையைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை. இதனால் வாய் சோரார் என்றார்.

அரும்பதம் :-

வகை : கற்றோர் அவை, மற்றோர் அவை. தொகை - தொகுதி, கூட்டம், சேர்க்கை. வல்லவை - வல்லோர் சபை. வாய் சோரார் - வழுப்படச் சொல்லார். வழு - பிழை.

2. கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் கற்றார்முன்
கற்றசெலச் சொல்லு வார்.

பதவுரை :-

கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் - கற்றார் எல்லாரினும் இவர் நன்கு கற்றார் என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுபவர், கற்றார்முன்

கற்ற செலச் சொல்லுவார் - கற்றவர்கள் உள்ள அவையில் அஞ்சாது தாம் கற்றவற்றைக் கேட்பவர் மனம் கொள்ளும் வகையில் சொல்ல வல்லவர் ஆவார்.

பொழிப்புரை :-

கற்றவர் அவையில் அஞ்சாது தாம் கற்றவற்றைக் கேட்போர் மனத்தில் பதியுமாறு சொல்லவல்லவர் கற்றவர் எல்லாரினும் நன்கு கற்றவர் என்று போற்றப்படுவர்.

விளக்கம் :-

உலகம் அறிவது அவரையே ஆகலின், அதனால் புகழப்படுவாரும் அவரேதான் என்றார். செலச் சொல்லுதலாவது: கற்றவர்கள் தாம் அறிந்ததையே கேட்டு இரசிக்குமாறு சொல்லுதலாகும். அதாவது அவர்களுக்கு தெரிந்த பொருளையே அழகுபட அவர்கள் அனுபவிக்குமாறு பேசுவதாகும். அப்படிப் பேசுபவர் கற்றவரினும் சிறந்தவராவார். கல்வி அறிவைக் கொடுக்கிறது. அறிவு பிறர்க்கும் பயன்படுகிறது. ஆகையால் படித்தவரும் போற்றும்படி பேசுபவர் கற்றாருள் கற்றவராவார்.

அரும்பதம் :-

கற்றார் - படித்தவர். செலச்சொல்லுபவர் - கேட்பவர் மனத்தில் பதியுமாறு சொல்லுபவர். கற்றாருள் கற்றார் - படித்தவர்களுள் படித்தவர்.

3. பகையகத்துச் சாவார் எளியர்: அரியர்
அவையகத்து அஞ்சா தவர்.

பதவுரை :-

பகையகத்துச் சாவார் எளியர் - பகைவர் இருக்கும் போர்க்களத்தே அஞ்சாது சென்று உயிர் துறப்பவர் உலகத்திலே எளிமையாகப் பலர் இருப்பர். ஆனால் கற்றவர் சபை நடுவே புகுந்து அஞ்சாது பேசவல்லவர் சிலரே.

பொழிப்புரை :-

போர்க்களத்தில் அஞ்சாமல் புகுந்து பகைவரோடு போர் செய்து வீரத்தோடு சாகவல்லவர் உலகத்தில் பலர் ஆயினும் ஓர் அவைக்களத்திலே புகுந்து அஞ்சாமல் பேச வல்லவர் சிலரே.

விளக்கம் :-

வெற்றி கருதிப் போர்க்களத்தில் சென்று உயிர் துறப்பவர் உலகத்தில் பலர் இருப்பார்கள். ஆனால் சபை நடுவே தைரியமாகச் சென்று பேசி வெற்றி பெறுபவர் உலகத்திலே சிலர் தான் இருப்பார்கள் என்கிறார் வள்ளுவர்.

போர்முனைக்குச் செல்லும் வீரன்,, நாட்டுப் பற்றால் உந்தப்பட்டு, வெற்றி அல்லது வீரமரணம் என்ற குறிக்கோளை முன்னிறுத்திச் செல்கிறான். வெற்றி கிடைத்தாலும் சாவு கிடைத்தாலும் அவன் எண்ணம் நிறைவு அடைகிறது. ஆனால் அவையில் பேசப் போகிறவன் நன்றாய் பேச வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தோடு செல்கிறான். அவன் நன்றாகப் பேசவில்லை என்றால் அவன் எண்ணம் ஈடேறாது. பிறரால் பழிக்கப்படுகிறான். எனவே அவையில் பேசப் போகிறவன் தான் மிகவும் அஞ்சாத நெஞ்சம் கொண்டவனாக இருத்தல் வேண்டும். மேலும் போரிலே வீரனுக்கு அச்சம் உண்டாவதே இல்லை. ஆனால் அவையிலே எவ்வளவு பெரியவனாக இருந்தாலும் அச்சம் உண்டாகாமலிருப்பதில்லை. ஆகையால் அவையில் அஞ்சாதவரை அரியர் என்றார். அச்சம் வேறு, அடக்கம் வேறு, பகை கண்டு அஞ்சாதோர் பலர் உள்ளனரென்றும் அவை கண்டு அஞ்சாதோர் சிலரே என்றும் கூறுகின்றார்.

அரும்பதம் :-

பகைஅகம் - பகைவர் இருப்பிடம், போர்க்களம். அவையகம் - கற்றவர் சபை. அரியர் - சிலர்.

மேற்கூறிய மூன்று பாட்டாலும் அவை அஞ்சாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

4. கற்றார்முன் கற்ற செலச்சோல்லித் தாம் கற்ற
மிக்காருள் மிக்க கொளல்.

பதவுரை :-

கற்றார் முன் - பல நூல்களையும் கற்றோர் அவையில், கற்றசெலச்சோல்லி - தாம் கற்றவற்றை பிறர் மனங்களில் பதியுமாறு சொல்லி, தாம் கற்ற மிக்காருள் - தாம் கற்றவைகளை விட மிகுதியாகக் கற்றோரிடம், மிக்க கொளல் - அம்மிகுதியான கல்வியை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்புரை :-

கற்றவர்கள் முன்னிலையில் தாம் கற்றவற்றை அவர்கள் மனத்தில் பதியுமாறு சொல்லி, தன்னிலும் மேலான அறிவு மிக்காரிடம் தனக்குத் தெரியாத நுட்பப் பொருள்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வீளக்கம் :-

ஒருவற்கு எல்லாம் கற்றல் இலகுவானதல்ல. வேறு வேறாய் கல்வியுடையார் பலர் இருக்கும் அவையினிடத்துத் தாம் கற்றவற்றைப் பிறர்க்கு ஏற்பச் சொல்லுக. தாம் கற்றவைகளை விட மிகுதியாகக் கற்றவரிடத்தில் அம்மிகுதியான பொருள்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

தன் அறிவினால் கற்ற நுண்ணிய பொருளைப் பிறருக்குச் சொல்லிப் பிறர் கற்ற நுண்ணிய பொருள்களைத் தான் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது இக் குறள் தரும் கருத்தாகும். இதன்மூலம் அறிவு வளர்ச்சியும் நுட்பமும் அடையும். கற்றவர் நடுவே ஏற்கும் படி சொல்ல, தன்னைவிட மிகுதியாகக் கற்றவர்களும் தன்னை மதிக்கும்படியான சிறப்புப் பெற வேண்டும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆரும்பதம் :-

மிக்க - மிகுதியான. கொளல் - அறிந்து கொள்ளல்.

5. ஆற்றின் அளவு அறிந்து கற்க அவைஅஞ்சா
மாற்றம் கொடுத்தற் பொருட்டு.

பதவுரை :-

ஆற்றின் அளவு அறிந்து கற்க - சொல் இலக்கண நெறியால் அளவை நூலை அறிந்து கற்க. அவை அஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தற் பொருட்டு - வேற்றரசர் அவையில் அவர் சொல்லிய சொற்களுக்கு அஞ்சாமல் விடை சொல்லுதற் பொருட்டு.

பொழிப்புரை :-

வேற்று வேந்தர் அவையில் அஞ்சாது விடை கூறுதற் பொருட்டு முறைப்படி அளவை நூல்களை (தருக்க நூல்களை) அறிந்து கற்க வேண்டும்.

விளக்கம் :-

சபையிலே அஞ்சாது வாதம் செய்யும் பொருட்டுக் கற்க வேண்டிய வழிகளிலே நின்று அளவை நூல்களைக் கற்றுத் தெரிந்து கொள்வாயாக என்கிறார். தருக்க சாத்திரங்களை நன்றாகக் கற்றுவிட்டால் எந்தச் சபையிலும் நின்று தைரியமாக (அஞ்சாது) பேசமுடியும். அளவை நூல்களை நன்கு அறிந்து பேசவல்லவனாவான். பிறரை மயங்க வைத்து, அவர்களைப் பிரமிக்கும்படி செய்யும் திறமையுடையவனாவான். ஆற்றின் அளவு - தர்க்க நூல்களின் வழிகள். தர்க்க நூலுக்கு அளவை என்று தமிழில் பெயர். அளவை நூல் கற்பதால் அவையில் உள்ளோர் எழுப்பும் வினாக்களுக்கு தர்க்க ரீதியாகப் பதிலளிக்க முடியும். ஆதலால் அளவை நூல்களைக் கற்குமாறும் அவற்றை சொல் இலக்கண முறைப்படி கற்றுணருமாறும் கூறுகின்றார்.

அரும்பதம் :-

அளவை நூல் - தர்க்க நூல். மாற்றம் - மறுமொழி, விடை. அளவை நூல், சொல்நூல் கற்றே கற்க வேண்டுமென்னும் கருத்தில் அதற்கு அ.து ஆறு எனப்பட்டது. அளக்கும் கருவியை 'அளவு' என்றார். அளவை நூல்களால் வாதம், சர்ப்பம், விதண்டைகளும் சலசாதிகளும் அறிந்து பேச வல்லவனாவான். ஆதலின் அவற்றைப் பிழையாமல் கற்க என்றார்.

6. வானொடுஎன் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு நூலொடுஎன் நுண்அவை அஞ்சு பவர்க்கு.

பதவுரை :-

வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு - வீரமுடையார் அல்லார்க்கு, வானொடு என் - வானோடு என்ன தொடர்பு உண்டு? நுண் அவை அஞ்சுபவர்க்கு - அதுபோல், நுண்ணிய அறிஞரின் அவைக்கு அஞ்சுபவருக்கு, நூலொடு என் - நூலோடு என்ன தொடர்பு உண்டு?

பொழிப்புரை :-

மனத்திண்மை (வீரம்) இல்லாதவருக்கு வானோடு என்ன தொடர்பு உண்டு? அதுபோல நுண்ணறிவுடையரின் அவைக்கு அஞ்சுபவர்க்கு நூலோடு என்ன தொடர்பு உண்டு?

விளக்கம் :-

வீரம் இல்லாத மனிதனுக்கு வானோடு என்ன தொடர்பு உண்டு? அதுபோல நுட்ப அறிஞர்கள் கூடிய சபையிலே பேச அஞ்சுபவனுக்கு

நூலோடு என்ன தொடர்பு? தொடர்பினால் பயனில்லை என்பது இக்குறள் கூறும் கருத்தாகும்.

போர்க்களத்திலே சென்றதும் மனத்திலே ஊக்கம் இல்லை என்றால் வாளை மட்டும் கையில் வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? யுத்த களத்துக்கு வாளும் வேண்டும். அதைக் கையிலேந்திப் பயன்படுத்த மன ஊக்கமும் வேண்டும். அச்சம் கூடாது. மனஊக்கம் இல்லை என்றால் வாள் பயன்படாது. அதே போல் அறிஞர் கூடிய அவையிலே பேச வேண்டும் என்றால் நூலறிவும் வேண்டும். மேலும் பெற்ற அறிவை பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்ல அஞ்சாமையும் வேண்டும். அஞ்சாமை இல்லை என்றால் நூலறிவு பயன்படாது. எதிர்மறை முகத்தால் வீரனுக்கு வாள் வேண்டும் என்றும் அஞ்சாது பேசுவனுக்கு நூலறிவு வேண்டுமென்றும் சொல்லலாம்.

கோழைகளுக்கு கையில் வாளிருந்தும் பயனில்லை. அவையில் பேசிட அஞ்சுவோர் பல நூல் கற்றும் பயனில்லை என்றுரைக்கிறார் வள்ளுவர்.

அரும்பதம் :-

வன்கண்ணர் - மனத்திண்மையுடையோர், வீரர். வன்கண்ணார் அல்லார் - கோழையர். நுண் - நுண்ணிய. நுண்ணவை - நுட்பமான அறிவுடையோர் சபை.

7. பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத்து அஞ்ச மவன்கற்ற நூல்.

பதவுரை :-

பகையகத்து - போர்க்களத்தில் நின்று. பேடி கை ஒள்வாள் - போருக்கு அஞ்சும் பேடி பிடித்த கூர்மையான வாளுக்கு ஒப்பாகும். அவையகத்து அஞ்சுமவன் கற்றநூல் - அவைக்கு முன் நின்று அதற்கு அஞ்சி நடுங்குபவன் கற்ற நூல்.

பொழிப்புரை :-

அவையினிடத்தில் அஞ்சுபவன் கற்ற நூல், பகைவரின் போர்க்களத்தில் அஞ்சுகின்ற பேடியின் கையில் எந்திய கூர்மையான வாள் போன்றது.

விளக்கம் :-

சபைநடுவே நின்று பேசுவதற்கு அஞ்சுபவன் படித்த நூலானது. பகைவரது படைக்களத்திலே நின்று வீரமில்லாத பேடி கையிலேந்திய கூரிய வாளுக்கு ஒப்பாகும் என்கிறார்.

பேடி கையிலே உள்ள வாளானது போர்க்களத்திலே பகைவர்க்கு அவனையே கொல்லத்தான் உதவும். பேடியானவன் மன உறுதி இல்லாதவன். ஆதலால் அவன் கையில் உள்ள வாளே அவனுக்கு எமனாயிற்று. அதுபோலச் சபை நடுவே நின்று கற்றவரைக் கண்டு பேச அஞ்சுவனுக்கு, அவன் கற்ற நூலறிவு அவனுக்கே அவமானத்தைக் கொடுத்து இழிவு தருகிறது. மனத்திரியமில்லாதபடியால் அவன் கற்ற அறிவே அவனுக்கு இழிவைக் கொடுத்தது. பேடிக்கு கையில் வாள் இல்லையென்றால், இறவாமலாவது திரும்பி வந்துவிடலாம். அதுபோல நூல்அறிவு இல்லாதவன் சபைக்குச் சென்றால் பிறர் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டுப் பேசாது திரும்பி வந்துவிடலாம். ஆகையால் கல்விமான் கல்வியை வாளாகக் கொண்டும், பேச்சுத் திறமையால் அஞ்சாமையை வீரமாகக் கொண்டும் அவையாகிய போர்க்களத்தில் வெற்றி காண வேண்டும் என்றார். பேடி : பெண் இயல்புமிக்கும் ஆண் இயல்புமுடையவன் (பெண் தன்மை மிக்க அலி)

போர்க்களமும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாய் இருந்த போதிலும் பிடித்தவன் குற்றத்தால் வாள் சிறப்பிழந்தது. சபையும் வாய்த்து தானும் நன்றாயிருந்ததாயினும் கற்றவன் குற்றத்தால் நூல் சிறப்பின்றாயிற்று.

அரும்பதம் :-

பகையகம் - போர்க்களம். அவையகம் - கற்றோர் சபை. ஒள்வாள் - கூர்வாள். ஒக்கும் - ஒப்பாகும்.

8. பல்லவை கற்றும் பயம் இலரே நல்லவையுள்
நன்கு செலச்சொல்லா தார்.

பதவுரை :-

நல் அவையுள் நன்கு செலச் சொல்லாதார் - நல்ல அறிஞர்கள் இருந்த சபையிடத்தும் தம் அச்சத்தால் நல்ல பொருளைக் கேட்பவர் மனத்தில் பதியுமாறு சொல்ல முடியாதவர். பல்லவை கற்றும் பயம் இலரே - பல நூல்களைக் கற்றவராயினும் உலகிற்கு பயன்படுதல் இல்லாதவரே.

பொழிப்புரை :-

நூல்களைக் கற்று அவற்றின் பயனை அறிந்திருந்தும், நல்ல அறிஞர் அவையில் தன் அச்சத்தால் நல்ல பொருளைக் கேட்பவர் ஏற்குமாறு சொல்ல இயலாதவர், கல்லாதவரை விடக் கடைப்பட்டவர் என்று அறிஞர் கூறுவர், இத்தகையோர் உலகிற்குப் பயனுடையவரல்லர்.

விளக்கம் :-

பொருளானது உழைப்பால் பெறுவது. கல்வியும் உழைப்பால் பெறுவது. பொருள், விருப்பத்தை நிறைவேற்றி இன்பம் பயக்க வேண்டும். கல்வியும் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தித் தன்னையும் பிறரையும் இன்பப் படுத்த வேண்டும். இல்லையேல் அது உழைப்பின் பயனைக் கொடுக்காததால் பயனில ஆயிற்று.

அறிவார் முன் சொல்லாமையின் கல்வியின் உண்மை அறிவாரில்லை என்பதாம்.

குறிப்பு :-

முன்னய குறளில் அவை அச்சம் கொண்டோரின் நூலறிவில் பயன் இல்லை எனக் கூறியவர் இக்குறளிலே கற்றிருந்தும் அவை அச்சத்தால் தாம் கற்றவற்றைச் சொல்ல அஞ்சுவர் கல்லாதவரின் கடை என்றும் உலகத்தாரது பழிப்புக்கு உள்ளாவாரென்றும், இத்தகையோர் பயனுடையரல்லர் என்றும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

அரும்பதம் :-

நல்லார் - நல்லவர்கள். கல்லாதவரின் கடை - கல்லாதவர்களை விடக் கடையர். கடையர் - இழிந்தோர்.

9. கல்லாதவரின் கடைஎன்ப கற்றறிந்தும்
நல்லார் அவை அஞ்சுவார்.

பதவுரை :-

கற்று அறிந்தும் நல்லார் அவை அஞ்சுவார் - நூல்களைக் கற்று அவற்றின் பயனை அறிந்திருந்தும் நல்ல அறிஞரின் அவைக்கு அஞ்சி, அங்கு அவற்றை எடுத்துக் கூறமுடியாதவர், கல்லாதவரின் கடை - கல்லாதவரை விடக் கடைப்பட்டவர் என்று அறிஞர் கூறுவர்.

பொழிப்புரை :-

நூல்களைக் கற்று அவற்றின் உண்மைகளை அறிந்திருந்த போதிலும் நல்ல அறிஞர்கள் அவையிலே அவற்றை எடுத்துக் கூற அஞ்சுவர்கள் கல்வி அறிவே இல்லாதவர்களை விட மிகத் தாழ்ந்தவர் (கடைப்பட்டவர்) என்று அறிஞர் கூறுவர்.

விளக்கம் :-

கல்வி அறிவு இல்லாதவர் கற்றோர் சபைக்குச் சென்றால் பிறர் சொல்லும்படியான அரிய பொருள்களையாவது கேட்டுத் திரும்புவர். பல பெரியோர்களைப் பார்க்க ஒரு வாய்ப்பும் உண்டு. ஆனால் கற்றோர் சபையைக் கண்டு அஞ்சுவர்க்கு. பிறர் பேசுவதைக் கேட்கும் வாய்ப்பு இல்லாது போகும். இதனால் இவர் கல்லாதவரிலும் தாழ்ந்தவராவார். உழைத்துப் பெற்ற பொருளின் பயனை அனுபவியாத உலோபி போல, கற்றுணர்ந்த பொருளைப் பலர் பயனடையும்படி பேசத் தெரியாதவனும் கடையன் என்றார். அன்றியும் உழைப்பினால் பெற்ற கல்வியைப் பயன்படுத்த முடியாமல் வருந்தவும் செய்வான் என்பதாம்.

கல்வியறிவுகளால் பயன் தாமும் எய்தாது, பிறரை எய்துவிப்பதும் செய்யாது கல்வித்துன்பமே எய்தி நின்றலின் கல்லாதவரின் கடை என உலகம் பழிக்கும் என்றார்.

நன்கு கற்றறிந்தும் நல்லவர் அவைக்கு அஞ்சுவரை, கல்லாதவரையும் விடத் தாழ்ந்தவர் என்று உலகத்தார் கூறுவர் என்பது இக்குறள் தரும் கருத்தாகும். அவைக்கு அஞ்சுவர் கல்லாதவரை விடக் கடைப்பட்டவர் என்கிறார்.

கல்லாதவரை ஒரு வேளை உலகம் பழிக்காதுவிடினும் அவை அச்சம் கொண்ட கோழைகளை நிச்சயம் பழிக்கும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

ஆரும்பதம் :-

நல்லார் - நல்ல அறிஞர்கள். கடைப்பட்டவர் - மிகத்தாழ்ந்தவர்.

10. உளர் எனினும் இல்லாரொடு ஒப்பர் களன் அஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்,

பதுவுரை :-

களன் அஞ்சி - சபையைக் கண்டு பயந்து, கற்ற செலச் சொல்லாதார் - தாம் கற்றவற்றைக் கேட்பவர் மனதில் பதியுமாறு சொல்ல முடியாதவர், உளர் எனினும் இல்லாரொடு ஒப்பார் - உயிரோடு வாழ்ந்தாலும் இறந்தவர்க்கு ஒப்பாவார்.

பொழிப்புரை :-

அவைக்களத்திற்கு அஞ்சித் தாம் கற்றவைகளைக் கேட்போர் மனதிற் பதியுமாறு சொல்ல முடியாதவர் உயிரோடு வாழ்ந்தாலும் இறந்தவர்க்கு ஒப்பாவார்.

விளக்கம் :-

சபைக் கோழைமையினால் கல்வியறிவு பிறருக்குப் பயன்படாமல் போகிறது. அந்த அறிவால் பயனில்லை. அறிவு இருந்தும் அதனைப் பயன்படுத்த முடியாதவர், பொருள் இருந்தும் இல்லாதவரை ஒப்பர். மனிதராக வாழ்ந்தாலும், வாழாதவரோடு ஒப்பர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவரால் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன் இல்லாமையால் இல்லாதவரோடு ஒப்பர் என்றார்.

தாம் கற்றவற்றை அவைக்கு அஞ்சி, கேட்பவர் மனதிற் பதியுமாறு எடுத்துரைக்க மாட்டாதார் உயிருடன் வாழ்ந்தாலும் அவரால் எவ்வித பயனுமேயில்லை. ஆதலால் அத்தகையோர் உயிருடன் இருந்தாலும் இறந்தோர்க்குச் சமம் என்பதால் இறந்தவரோடு ஒப்பர் என்றார்.

சபையைக் கண்டு அஞ்சி, தாம் கற்ற நுண்ணிய பொருள்களைப் பிறருக்குத் தெளிவாகச் சொல்ல முடியாதவர், செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாத ஏழை மகனுக்கு ஒப்பாவார் எனப்பொருள் கொள்வாரும் உளர்.

ஆரும்பதம் :-

களம் - அவைக்களம். இல்லார் - இறந்தார். உலகத்தாரால் எண்ணப்படாதமையின் இறந்தாரோடு ஒப்பர் என்றார்.

அவை அஞ்சாமை - அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம்

சொல்லாதற்குரிய அவையினை அறிந்து அஞ்சாமல் பேசுதல் குறித்து இவ்வதிகாரம் பேசுகிறது. அவை அறிந்து பேசும் போது அஞ்சாமை அவசியமென இவ்வதிகாரம் வலியுறுத்துகிறது.

சொற்களின் தொகுதி அறிந்த தூய மொழிநடையார், அவைக்களத்தின் வகை அறிந்து, வல்லவையில் அச்சத்தால் மனம் தடுமாறியும் வாய்தடுமாறியும் பிழைபடச் சொல்லமாட்டார் என்கிறது முதற்குறள். அடுத்துவரும் குறள் கற்றவரின் முன் தாம் கற்றவைகளை அவருடைய மனத்தில் பதியுமாறு எடுத்துச் சொல்லவல்லவர் கற்றவர் எல்லாரிலும் கற்றவராக மதித்துச் சொல்லப்படுவர் என்கிறது. பகைவர் உள்ள போர்க்களத்தில் அஞ்சாமல் சென்று சாகத்துணிந்தவர் உலகத்தில் பலர் உளர். ஆயினும் அவைக்களத்தில் புகுந்து அஞ்சாமல் சென்று பேச வல்லவர் சிலரே என்கிறார் வள்ளுவர்.

தாம் கற்றவைகளை கற்றவரின் முன் அவர் மனத்தில் பதியுமாறு எடுத்துச் சொல்லி, மிகுதியாகக் கற்றவரிடம் அம்மிகுதியான கல்விப் பொருள்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். வேற்று வேந்தர் அவையில் அஞ்சாது விடை கூறும் பொருட்டு முறைப்படி அளவை (தருக்க) நூலை அறிந்து கற்க வேண்டும் என ஆலோசனை கூறும் வள்ளுவர் அடுத்துவரும் குறளில் வீரமில்லாதவர்க்கு வாளோடு என்ன தொடர்பு உண்டு? அது போல அறிவுடையார் சபையைக் கண்டு அஞ்சுபவர்க்கு நூலோடு என்ன தொடர்பு உண்டு? என வினவுகிறார்.

அவைக்கு முன் நின்று அஞ்சி நடுங்குபவன் கற்ற நூல், போர்க்களத்தில் நின்று போருக்கு அஞ்சும் பேடி பிடித்த கூர்மையான வாள் போன்றது என்கிறார். நல்லவர் அவையில் தம் அச்சத்தால் நல்ல பொருளைக் கேட்பவர் மனத்தில் பதியுமாறு சொல்லமுடியாதவர் பல நூல்களைக் கற்றிருந்தும் உலகுக்குப் பயன்படாதவரே ஆவர் என்கிறார். அவர்கள் கற்றதில் பயன் எதுவும் இல்லை எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அடுத்து வரும் குறளில் நூல்களை நன்கு கற்றறிந்த போதிலும் அவைக்கு அஞ்சுகின்றவர் கல்லாதவரைவிடக் கடைப்பட்டவர் (மிகவும் தாழ்ந்தவர்) என உலகத்தவர் கூறுவர் என்கிறார். இறுதியாக அவைக்களத்திற்கு அஞ்சித் தாம் கற்றவைகளைக் கேட்பவர் மனதில் பதியுமாறு சொல்லமுடியாதவர், உயிருடன் வாழ்ந்தாலும் இறந்தவர்க்கு ஒப்பாவர் என உறுதிபடக் கூறுகிறார். அவர்கள் வாழ்வதில் பயன் எதுவும் இல்லை என்பது அவர் தரும் கருத்தாகும்.

3

மணிமேகலை

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலை சீத்தலைச் சாத்தனாரால் இயற்றப் பெற்றது. சிலப்பதிகாரத்தையடுத்துச் சிறப்பாகப் போற்றப் பெறும் சிறப்புக்குரியது. சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்றே இதன் கண்ணும் முப்பது காதைகள் அமைந்துள்ளன. பௌத்த மதக் கொள்கைகளைச் சுவைபடக் கூறும் இந்நூல் கதைப் பகுதியினாலும், சொற்கவை, பொருட்கவைகளாலும் சிறந்தோங்கியுள்ளது. அன்பும் அருளும் பிறக்க நல்லொழுக்கப் பண்பை நயக்கும் பண்பு மிக்கது: இடையிடையே கிளைக் கதைகளும், அறமுறைகளும், அறிவுரைகளும் பொதிந்து கிடப்பதால் கற்றார் நெஞ்சைக் கரைக்கும் பெருமைமிக்கதாய்த் திகழ்கிறது.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழ்ந்திருந்த ஏசாச்சிறப்பின் இசைவிளங்கு பெருங்குடி மாசாத்துவன் மகனான கோவலற்கு ஆடல், பாடல், அழகு என்றும் மூவகைப் பண்பு முற்றும் நிறைந்த நாடகக் கணிகை மாதவியால் தோன்றிய 'மணிமேகலை' என்னும் பெண்ணினல் லாளின் வரலாற்றை இந்நூல் விளக்கமுற எடுத்துரைக்கிறது. நாவீறு பெற்ற நல்லிசைப் புலவரான சாத்தனாரின் கற்பனைத் திறங்களும் சொன்னலம், பொருணலம் யாவும் ஒருங்கே

அமையுமாறு புனையப்பெற்ற இந்நூல் காலத்தை வென்று வாழும் சிறப்புக்குரியது.

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள “ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதையில் 36 முதல் 51 வரையிலான அடிகளில் கூறப்படும் கருத்தினை ஆழ்ந்து நோக்குவோமாக.

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை.

(36 - 51 வரையிலான அடிகள்)

(மணிபல்லவத்தைச் சென்றடைந்த மணிமேகலை அங்கிருக்கும் புத்த பீடிகையை வணங்க, அது அவள் பழம் பிறப்பினை உணர்த்திற்று. அதனைக் கேட்ட மணிமேகலை கூறியவற்றை உரைக்கும் பகுதி இதுவாகும்.)

‘பழுதின் காட்சி தன் பிறப்புணர்த்த’

(36ஆம் அடி)

பதவுரை :-

பழுது இல் காட்சி - குற்ற மற்ற காட்சியானது, தன் பிறப்பு உணர்த்த - தனது பிறப்பினை அறிவிக்க.

பொருள் :-

மணிபல்லவத்தில் உள்ள புத்த பீடிகையை மணிமேகலை வலம் வந்து வணங்க, அப்பீடிகையின் குற்ற மற்ற காட்சியானது அவளது பழம் பிறப்பினை உணர்த்தியது. அப்பொழுது மணிமேகலை பின்வருமாறு கூறலுற்றாள்.

காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமின் மாதவன் தன்னடி பணிந்து
தருமங் கேட்டுத் தாள் தொழுதேத்திப்
பெருமகன் தன்னொடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்

விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்கும்
 கலங்க ஞர்த்தீவினை கடிமின் கடிந்தால்
 தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகுதிர்
 ஆதலின், நல்வினை அயரா தோம்புமின்

(37 - 44 அடிகள்)

பதவுரை :-

காயங்கரையெனும் பேரியாற்று அடைகரை - காயங்கரை என்னும் பெரிய ஆற்றின் அடைகரையில் உள்ள, மாயம் இல் மாதவன் தன்னடி பணிந்து - வஞ்சனையற்ற பெருந்தவத்தவனாகிய பிரம தருமன் திருவடிகளை வணங்கி, தருமங்கேட்டுத் தாள் தொழுது ஏத்தி - அவர் வாயினாலே தரும உபதேசங்களைக் கேட்டு, மீளவும் அவர் பாதங்களைப் பணிந்து துதித்து, பெருமகன் தன்னொடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம் - அரசனுடன் அவந்தி நகரம் செல்வோர் அனைவர்க்கும், விலங்கும் நரகரும் பேய்களும் ஆக்கும் - விலங்கினமும் நிரயவாணரும் (நரகரும்), பேய்களுமாகத் தோற்றுவிக்கும், கலங்கு அஞர்த்தீவினை கடிமின் - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பத்தைத் தரும் தீவினைகளை நீக்குமின், கடிந்தால் - அவற்றை நீக்கினால், தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகுதிர் - வானவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆவீர்; ஆதலின் நல்வினை அயராது ஓம்புமின் - ஆதலின் நற் செயல்களை மறவாது கடைப்பிடித்து ஒழுகுவீராக.

பொருள் :-

காயங்கரை என்னும் பெரிய ஆற்றின் அடைகரையில் உள்ள, வஞ்சனையற்ற பெருந்தவத்தனாகிய பிரமதருமன் திருவடிகளை வணங்கி, அவர்வாயினாலே தரும உபதேசங்களைக் கேட்டு, மீளவும் அவர் பாதங்களைப் பணிந்து துதித்து, அரசனுடன் அவந்தி நகரம் செல்வோர் அனைவர்க்கும், விலங்கினமும், நிரயவாணரும் (நரகரும்), பேய்களுமாகத் தோற்றுவிப்பதும் கலங்குதற்குக் காரணமாகிய தீவினைகளை விட்டொழிப்பீராக: விட்டொழித்தீராயின் வானவரும், மக்களும், பிரமரும் ஆகிச் சிறப்படைவீர், ஆதலால் நற்செயல்களையே தவறாது கடைப் பிடித்து ஒழுகுவீராக,

அரும்பதப் பொருள் :-

மாயம்இல் - வஞ்சனையற்ற, மாதவன் - பெருந்தவத்தோன்.
தாள் - பாதம். கடிமின் - நீக்குங்கள். நல்வினை - நற்செயல்களை.
ஓம்புதல் - பாதுகாத்தல், பேணுதல்.

சூறிப்பு :-

புத்த சமயத்திற் கூறப்படும் கதி ஆறாகுமென்பதும், அவற்றுள் மூன்று நல்வினையாலும், மூன்று தீவினையாலும் உண்டாகும் என்பர். இதனையே “அலகில் பல்லுயிர் அறுவகைத்தாகும், மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகரும், தொக்க விலங்கும் பேயுமென்றே, நல்வினை தீவினை என்றிருவகையாற், சொல்லப்பட்ட கருவிற் சார்தலும்” என இந் நூலுள் பின்பு கூறப்படுவதானால் அறிக. தீவினை - கொலை முதலியன. நல்வினை - கொல்லாமை முதலியன. நற் செயல்களையே மக்கள் செய்தல் வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தினார்.

புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோன்
உலகுயக் கோடற்கு ஒருவன் தோன்றும்
அந்நாள் அவனறம் கேட்டோர் அல்லது
இன்னாப் பிறவி இழுக்கு நரில்லை
மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
போற்றுமின் அறமெனச் சாற்றிக் காட்டி
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்தீர்.

(45 - 51 அடிகள்)

பதவுரை :-

புலவன் முழுதும் பொய்யின்று உணர்ந்தோன் - பேரறிவுடையோனும் அனைத்தையும் பிழையின்றி உணர்ந்தோனுமாகிய ஒருவன், உலகுயக் கோடற்கு தோன்றும் - இந்த உலகத்தினரை உய்யக் கொள்ளுமாறு உதித்தருள்வன், அந்நாள் அவன் அறம் கேட்டோர் அல்லது - அந்நாளிலே அவன் உரைக்கும் அற உபதேசங்களைக் கேட்டோர் அல்லாமற் பிறர், இன்னாப் பிறவி இழுக்குநர் இல்லை - துன்பம் தரும் தம் பிறவியினின்றும் தப்புவோர் அல்லர்: ஆதலின், மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம் - பிறரால்

தடுத்தற்கரிய கூற்றுவன் வருவதற்கு முன்னரே, போற்றுமின் அறம் எனச் சாற்றிக் காட்டி - அறத்தினை மேற்கொள்ளுங்கள் என்று விளங்க எடுத்துரைத்து, நா கடிப்பாக வாய்பறை அறைந்தீர் - நாவே குறுந்தடியாக வாயாகிய பறையை அறைந்து அறிவித்தீர்.

பொருள் :-

பேரறிவுடையவனும் மெய்ப்பொருள் அனைத்தையும் வழுவின்றி உணர்ந்தோனுமாகிய ஒருவன் இந்த உலகத்தவரை உய்யக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தோன்றி அருள்வான். அந்நாளிலே அவன் உரைக்கும் அற உபதேசங்களைக் கேட்டோர் அல்லாமற் பிறர், இன்னாத - துன்பம் தரும் தம் பிறவியினின்றும் தப்புவோர் அல்லர். பிறரால் தடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு அரியதான கூற்றம் வருவதற்கு முன்பாகவே அறத்தினை மேற்கொள்ளுங்கள் என விளக்கமுற எடுத்துரைத்து, நாவே குறுந்தடியாக, வாயாகிய பறையினை அறைந்து அறிவித்தீர்.

அரும்பதப் பொருள் :-

புலவன் - ஞானி. (புத்தனைக் குறித்தது) வழு - தவறு. கோடற்கு - கொள்ளுதற்கு. தோன்றும் - உதிக்கும். இன்னாது - தீது, துன்பு, இழுக்கு - வழு. கூற்றம் - கூற்றுவன், இயமன். சாற்றிக் காட்டி - விளக்கமாக எடுத்துரைத்து.

குறிப்பு :-

புலவன் - இயற்கை அறிவுடையவன் என்றும் கூறலாம். உணர்ந்தோன் ஒருவன் தோன்றும் என்க. அவன் அறம் கூறுவான். கூற்றுவன் எதனாலும் தடுத்தற்கரியன் என்றார். மாதவன் தன்னடி பணிந்து பெயர்வோர்க் கெல்லாம் வாய்ப்பறை அறைந்தீர் என இடமும் பாலும் மயங்கியுள்ளன. 'மாதவ நின்னடி' எனப் பாடங்கொள்ளுதல் தக்கது.

4

சும்பராமாயணம் சைகேய் சூழ்வுனைப்படலம்

முடி புனை விழாக்காணத் திரண்ட மக்கள் நிலை.

67. இன்ன வேலையின், ஏழு வேலையும், ஒத்த போல இரைத்து எழுந்து அன்ன மா நகர் மைந்தன் மாமுடி சூடும் வைகல் இது ஆம் எனா துன்னு காதல் துர்ப்ப வந்தவை சொல்லல் ஆம்வகை எம்மனோர்க்கு உன்னல் ஆவன அல்ல என்னினும், உற்ற பெற்றி உணர்த்துவாம்.

இதன் பொருள் :-

இன்ன வேலையின் - இப்படிப்பட்ட சமயத்தில், ஏழுவேலையும் ஏழு கடலும், ஒத்த போல - ஒரு சேர இரைத்து எழுந்தாற்போல, அன்ன மாநகர் - அந்தப் பெரிய அயோத்தி மா நகரத்தில் உள்ளோர், இது - இந் நாள், மைந்தன் மாமுடி சூடும் வைகல் ஆம் - சக்கரவர்த்தியின் திருமகன் முடிசூடிக் கொள்ளுகின்ற நன்னாளாகும், எனா - என்று எண்ணி, துன்னுகாதல் துர்ப்ப - பொருந்திய விருப்பம் தூண்டுதலால், இரைத்து எழுந்து - ஆரவாரித்துக் கொண்டு கிளம்பி, வந்தவை - (அவர்கள் செய்து) வந்த விதங்களை, சொல்லல் - சொல்லுதற்கு, ஆம் வகை - உரிய வகைகள், எம் அனோர்க்கு - எம்போன்றவர்க்கு, உன்னல் ஆவன அல்ல - நினைப்பதற்குந் தக்கவையல்லன; எனினும் - என்றாலும், உற்ற பெற்றி - கூடிய அளவு, உணர்த்துவாம் - சொல்லுவோம் ; (எ-று)

பொழிப்புரை :-

இவ்வாறான சமயத்தில் ஏழு கடலும் ஒன்றிணைந்து இரைத்து எழுந்தாற்போல, அந்தப் பெரிய அயோத்தி மாநகரில் உள்ளோரெல்லாம், இந்த நாள் எங்கள் சக்கரவர்த்தியின் திருமகன் மாமுடி சூடிக் கொள்ளுகின்ற நன்னாளாகும் என்று எண்ணி, பொருந்திய விருப்பம் தூண்டுதலால், ஆரவாரித்துக் கொண்டு புறப்பட்டுவந்த விதங்களைச் சொல்லுவதற்கு உரிய வகைகள் எம்போன்றவர்க்கு நினைப்பதற்குக் கூடத் தக்கவை அல்ல: என்றாலும் இயன்றளவு சொல்லுவோம்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராம பிரானது முடிசூட்டு விழாவைக் காணும் அவாவினால் அலை கடலெனத் திரண்ட மக்களின் செயல்கள் சொல்லுந்தரமல்ல. அவற்றைச் சொல்லும் தகுதியும் நமக்கில்லை. என்றாலும் இயன்றளவு சொல்லுவோம் என்ற பீடிகையுடன் கம்பர் தமது கற்பனைத்திறனைக் காண்பிக்க முயல்கிறார் என்பதை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன் இராமன். அதனால் பொதுவாக மைந்தன் என்றார். அயோத்தி மாநகரில் உள்ள மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது மகனுக்கு நிகழும் விழாவாகவே இதனைக் கருதினர். அதனாற்றான் ஏழு கடல்களும் ஒரு சேர எழுந்தாற் போலத் திரண்டு எழுந்தனர் என்றார். செயல்களை எம்போன்றொர் எடுத்துக் கூற நினைப்பது தக்கவையல்ல என்பதன் மூலம் அவற்றை வர்ணிக்கும் ஆற்றல் நமக்கு அப்பாற்பட்டதென்றும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். எனினும் இயன்றவரை சொல்லுவோம் எனக் கூறித் தமது புலமைத்திறனை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அரும்பதம் :-

‘உன்னலாவனவு மல்ல’ என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது. நினைப்பதற்கும் தக்கவையல்ல என்னும் கருத்தைத் தந்தது. சொல்லலாவன வல்லவென்பது இங்கு கூறாமலே பெறப்பட்டது.

இரைத் தெழுந்தென்பதனை உவமைக்கும் உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கும் கூட்டிப் பொருள் காண்க.

வேலை - கடல். எம்அனோர்க்கு - எம்போன்றவர்க்கு. உன்னுதல் - நினைத்தல். உணர்த்துவாம் - சொல்லுவோம்.

மகளிர் தம்மை அலங்கரித்தல்.

68. குஞ்சரம் அனையார் சிந்தைகொள் இளையார்,
பஞ்சினை அணிவார்; பால்வளை தெரிவார்;
அஞ்சனம் என வான் அம்புகள் இடையே,
நஞ்சினை இடுவார்; நாள் மலர் புனைவார்.

இதன் பொருள் :-

குஞ்சரம் அனையார் - யானையை ஒத்த பெருந்தன்மையுள்ள ஆடவருடைய, சிந்தை - உள்ளங்களை, கொள் - கொள்ளை கொள்ளுகின்ற (கவர்கின்ற), இளையர் - இளமங்கையர், பஞ்சினை, செம்பஞ்சக் குழம்பை, அணிவார் - (கால்களில்) ஊட்டுவார்கள்; பால்வளை தெரிவார் - பால்போலும் வெள்ளிய சங்கு வளையல்களை ஆராய்ந்து எடுத்து (கைகளில்) அணிவார்கள்; வான் அம்புகளிடையே - வாளும் அம்பும் போன்ற கண்களில், அஞ்சனம் என - மையெனப் பெயர் வைத்து; நஞ்சினை இடுவார் - விஷத்தை இடுவார்கள். நாள் மலர் புனைவார் - புதிய மலர்களைச் (தலையில்) சூடுவார்கள்; (எ-று)

பொழிப்புரை :-

ஸ்ரீராமபிரானது முடிசூடும் விழாவுக்குச் செல்வதற்காகப் பெண்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்ட முறையினைப் புலவர் இப்பாடலில் புலப்படுத்துகிறார். ஆடவரது உள்ளங்களைக் கவருதற்காக இளமங்கையர் தம்மை அழகு படுத்திக் கொள்கிறார்கள். வாளுக்கும் அம்புக்கும் விடந்ததடவுதல் போலக் கண்களுக்கு மையிட்டார்கள் என்கிறார். வான் கண்ணுக்கும் அம்பு அதனின்றி தோன்றும் பார்வைக்கும் உவமையாயிற்று. மங்கையர் தம் கண்வீச்சினாலேயே ஆடவரைக் கவர்ந்து கொள்ளும் சக்திபடைத்தவர்கள். ஆதலாற்றான் புலவர் கண்ணுக்கு வானையும் அம்பையும் உவமித்துக் கூறினார்.

அரும்பதம் :-

அஞ்சனம் - மை. வளை - கைவளை, காப்பு. நாள்மலர் - அன்றலர்ந்த பூக்கள், புதிய பூக்கள். புனைதல் - தரித்தல்.

முடிபுனை விழாக்காணவரும் மக்கள் நிலை.

69. பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதரக் கமலம் பூத்த சங்கை இல் முகத்தார் நம்பி தம்பியர் அனையர் ஆனார் செங்கயல் நறவம் மாந்திக் களிப்பெனச் சிவக்கும் கண்ணார் குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத்தோள் குமரர் எல்லாம்.

இதன்பொருள் :-

பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர - மிகுந்த ஆனந்தத்தால் உண்டான கண்ணீர் (ஆனந்தக்கண்ணீர்)ப் பெருக்குக் கீழ் வழியும்படி, கமலம் பூத்த - தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் பொருந்திய, சங்கை இல் முகத்தார் - குற்றமற்ற வதனத்தை உடையவராகிய, செங்கயல் நறவம் மாந்திகளிப்ப என சிவக்கும் கண்ணார் - சிவந்த கெண்டை மீன்கள் மதுவைக்குடித்துக் களிப்படைந்திருந்தால் அவற்றைப் போலச் சிவந்திருக்கின்ற கண்களையுடைய மகளிரது, குங்குமச் சுவடு - (தனங்களில் அணிந்த) குங்குமக் குழம்பினது அடையாளம், நீங்கா - நீங்காத, குவவுதோள் - திரட்சியான புயங்களையுடைய, குமரர் எல்லாம் - ஆடவர் அனைவரும், (இராமபிரான் முடிசூடப் போவதை நினைத்து), நம்பி தம்பியர் அனையர் ஆனார் - இராமபிரானது தம்பிமாரை ஒத்தவராக ஆனார்கள்: (எ-று)

பொழிப்புரை :-

ஆனந்தத்தால் பெருகிய கண்ணீர் கீழ்வடியும் படி, தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் பொருந்திய குற்றமற்ற வதனத்தையுடையவராகிய, சிவந்த கெண்டைமீன்கள் மதுவைக் குடித்துக் களிப்படைந்திருந்தால் எவ்வாறிருக்குமோ அவற்றைப் போலச் சிவந்திருக்கின்ற கண்களையுடைய, மகளிரது மார்பிலணிந்த குங்குமக்குழம்பினது அடையாளம் நீங்காத, ஆடவர் அனைவரும், ஸ்ரீ இராமபிரான் முடிசூடப் போவதை நினைத்து, இராமபிரானது தம்பிமாரை ஒத்தவர் ஆனார்கள்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமன் முடிசூடப் போவதை அறிந்த ஆடவர் அனைவரும் அவனது தம்பிமார் போன்றவராகி மகிழ்வற்றனர் என்கிறார் புலவர்.

பருவத்தாற் சிறியர் தம்பியரானார். பருவத்தாற் பெரிய ஆடவர் தசரதனை ஒத்தார் என அடுத்துவரும் பாடலில் கூறுவார். வெள்ளம் என்பதற்கு ஏற்பக் கண்ணீர் என்பது வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. இக்கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராகும்.

மதுவைக் குடித்துக் களித்திருக்கும் செங்கயலை, செவ்வரி பரந்து மகிழ்ந்திருக்கும் மாதரார் கண்களுக்கு உவமை கூறினார். மகளிரிடத்துள்ள விருப்பால் குங்குமச் சுவட்டைக் குமரர் நீங்காது இருக்கப் பெற்றனர் என்க.

கமலக்கண்களுக்கு உவகை வெள்ளத்தைத் தேன்பெருக்கு என்றும் கூறலாம். சோக வெள்ளத்தை நீக்குதற்கு 'உவகை வெள்ளம்' என்றார்

சங்கையில் முகம் - நிஷ்களங்கமாகிய சந்திரன் உளதேல் அதனை ஒக்கும் முகமென்க. சிவக்கும் கண்ணாதலின், செங்கயலென்றார்.

அரும்பதம் :-

கமலம் - தாமரை. கயல் - கெண்டைமீன். சுவடு - அடையாளம். குவவு - திரட்சி. சங்கை - குற்றம்.

சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தசரதன் தன்னை ஒத்தார்.

70. மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார், கோசலை மனத்தை ஒத்தார்; வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார்; வேறு உள மகளிர் எல்லாம் சீதையை ஒத்தார்; அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள்; அவ் ஊர்ச் சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தயரதன் தன்னை ஒத்தார்.

இதன் பொருள் :-

(இராமன் முடிசூடப் போவதை எண்ணி) அவ்வூர்ச் சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் - அந்நகரில் வசிக்கின்ற ஒழுக்கம் உள்ள முதிய ஆடவர் எல்லாம், தயரதன் தன்னை ஒத்தார் - தயரதனை ஒத்திருந்தனர். வேதியர் - அந்தணர், வசிட்டன் ஒத்தார் - குல குருவாகிய வசிட்டரை ஒத்திருந்தனர். கற்பின் மிக்கார் - கற்பிற் சிறந்தோராய், மாதர்கள் - (முதிய) மகளிர்கள் (தத்தம் புதல்வர் முடிசூட்டப் பெறுகின்றார் போன்று), கோசலை மனத்தை ஒத்தார் - கோசலை மனத்தை ஒத்திருந்தனர்; வேறு உளமகளிர் எல்லாம் -

மற்றைய (இளைய) மாதர் எல்லாம், சீதையை ஒத்தார் - சீதையை ஒத்திருந்தனர், அன்னாள் - அச்சீதாதேவி, திருவினை - இலக்குமியை, ஒத்தாள் - ஒத்திருந்தாள்; (எ-று)

பொழிப்புரை :-

இராமன் முடிசூடப் போவதை அறிந்து அந்நகரத்தில் உள்ள ஒழுக்கமுள்ள முதிய ஆடவர் அனைவரும் தயரத்தைப் போன்றும், அந்தணர் வசிட்டரை ஒத்தும், கற்பிற் சிறந்த முதியமகளிர் கோசலையைப் போன்றும் மற்றைய இளம் மகளிர் எல்லாம் சீதையைப் போன்றும் இருந்தனர். அச்சீதா பிராட்டியோ இலக்குமியை ஒத்திருந்தாள்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமபிரானது முடிசூடும் விழாக்காண வந்த மக்களின் மன நிலையினை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. ஆடவருள் முதியோர் தம்மக்கட்கு முடிசூட்டு நடப்பதுபோல மகிழ்ந்தாரெனக் கூறும் புலவர் தயரதன் தன்னை ஒத்தார் என்கிறார். தயரதன் தன் உயிரினும் மேலாக இராமனை நேசிப்பவன். அது போல அந் நகரில் வாழும் முதியவர் யாவரும் இராமனை நேசித்தனர் என்பது இதன்மூலம் புலனாகிறது.

முத்த மகளிர் தம்புதல்வர்க்கு முடிசூட்டு நடப்பது போல மகிழ்ந்தனராம். அதற்குக் கோசலையை ஒப்பாகக் கூறினார். இளைய மங்கையர் தம்புருஷர் முடிசூட்டப் பெறுவார் போன்று மகிழ்ந்தனரென்பதற்குச் சீதையை ஒப்பாக உரைத்தார். பூசித்தற்குரிய வேதியர் அனைவரும் வசிட்டரை ஒத்திருந்தனர் என்றார். முடிசூட்டுவைப்பவத்திற்கான ஒழுங்குகளை - சடங்குகளை நடத்தி முடிப்பவராக வசிட்டர் விளங்கினமையால் அவரைச் சிறப்பித்துக் கூறினார் எனலாம்.

வேதியர் - வேதங்களைப் பழுதறக் கற்று, அவற்றிற்குத் தக, அவை சொல்லுகின்ற நெறிப்படி நிற்பவர். இராமன் முடிசூடுதல் இராஜலட்சுமியை மணத்தலால் அவ்விலக்குமி மகிழ்தல் போலச் சீதை மகிழ்ந்தாள் என்றார்.

அரும்பதம் :-

சாதுகை - சாத்துவிகம். திரு - இலக்குமி.

அரச வெள்ளம் திரளுதல்.

71. இமிழ் திரைப் பரவை ஞாலம் எங்கணும் வறுமை கூர,
உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் உந்திட, வந்தது அன்றே
குமிழ் முலைச் சீதை கொண்கள் கோமுடி புனைதல் காண்பான்,
அமிழ்து உணக் குழுவுகின்ற அமரரின், அரச வெள்ளம்.

இதன் பொருள் :-

அரசர் வெள்ளம் - அரசர் திரள், குமிழ் முலைச் சீதை
கொண்கள் - புடைத்திருக்கின்ற தனங்களையுடைய, சீதைக்குக்
கணவனாகிய ஸ்ரீராமன், கோமுடி - அரசிற்குரிய கிரீடத்தை,
புனைதல் - சூட்டிக் கொள்ளுதலைக், காண்பான் - பார்க்கும்
பொருட்டு, உமிழ்வது உதவு காதல் - வெளிப்படுவது போன்று
மிகுகின்ற விருப்பமும், உந்திட - ஏவித்தாண்டுவதனால், அமிழ்து
உண குழுவுகின்ற - அமிர்தத்தை உண்ணுவதற்குக் கூடுகின்ற,
அமரரின் - தேவர் போல, இமிழ் திரை பரவை ஞாலம் - ஒலிக்கின்ற
அலைகளை உடைய கடலாற் சூழப்பெற்ற நிலவுலகம், எங்கணும்
- எல்லா இடமும், வறுமை கூர - வெறுமை அடையும் படி, வந்தது
- (அந்நகரத்தில்) வந்து கூடிற்று. (எறு)

பொழிப்புரை :-

சீதை கணவனாகிய ஸ்ரீராமன் முடி(கிரீடத்தை) சூடுதலைக்
காணும் பொருட்டு, மிகுகின்ற விருப்பத்தின் உந்துதலால்
அமுதத்தை உண்ணுதற்குக் கூடிய தேவர்களைப் போல,
ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பெற்ற நிலவுலகம்
வெறுமை அடையும் படி அயோத்தி மாநகரில் அரசர் வெள்ளம்
வந்து கூடிற்று.

விளக்கம் :-

முடிசூட்டு விழாவைக் காணத்திரண்ட அரசர் கூட்டம் பற்றி
இப்பாடல் விளக்குகிறது. அமிர்தம் உண்ணத்திரண்ட தேவர் கூட்டம்
போன்று அரசர் வெள்ளம் அயோத்தி மாநகரில் அலைமோதியதாம்.
இதனால் நிலவுலகம் எல்லாம் வறுமை கூர்வதாயிற்று என்றார். அரசர்
திரள் தத்தம் ஊரைவிட்டு வந்தமையால் பூமியில் அவ்வவ் இடம்
வறுமை கூர்வதாயிற்று. பட்டாபிஷேகம் காணத்திரண்ட அரசர் குழுவுக்கு
அமுது உண்ணத்திரண்ட தேவர் குழுவை உவமை கூறினார். உவமை
அணி.

அரும்பதம் :-

பரவை - பரவுதலையுடையது, கூடலைக் குறித்தது. ஞாலம் - உலகம். வறுமை - ஒருபொருளுமின்மை. குழுவுகின்ற - கூடுகின்ற. கொண்கள் - கணவன்.

ஆடவரும் மகளிரும் செல்ல இடமின்றி
வீதியில் திரண்டு நின்றல்.

72. பாகு இயல் பவளச் செவ்வாய்ப் பணைமுலைப் பரவை அல்குல், தோகையர் குழாமும் மைந்தர் சும்மையும் துவன்றி எங்கும், 'ஏகுமின், ஏகும்' என்று என்று இடையிடை நின்றல் அல்லால், போகில, மீளகில்லா பொன்னகர் வீதிஎல்லாம்.

இதன் பொருள் :-

பொன்னகர் வீதி எல்லாம் - அவ்வழகிய நகரத்தின் தெருக்களில் எல்லாம், பாகு இயல் பவளச் செவ்வாய் - சர்க்கரைப் பாகுபோன்ற இனிமையையும், பவளம் போன்ற செந்நிறத்தையும் கொண்ட அதரத்தையும், பணைமுலை - பருத்த தனங்களையும், பரவை அல்குல் - பரந்த அல்குலையும் உடைய, தோகையர் - மகளிரது, குழா உம் - கூட்டமும், மைந்தர் சும்மையும் - ஆடவர் கூட்டமும், எங்கும் துவன்றி - எல்லா இடங்களிலும் நெருங்கி, ஏகுமின் ஏகும் - நடவுங்கள் நடவுங்கள், என்று என்று - என்று பலமுறை சொல்லிக் கொண்டு, இடையிடை - தாம் நின்ற இடங்களிலேயே, நின்றல் அல்லாமல் - நிற்பது அல்லாமல், போகில செல்லவுமில்லை, மீளகில்லா - (போக வேணும் என்ற எண்ணத்தை) ஒழிந்தனவுமில்லை. (எ-று)

பொழிப்புரை :-

அவ்வழகிய நகரின் தெருக்களில் எல்லாம், சர்க்கரைப் பாகுபோன்ற இனிமையையும் பவளம் போன்ற சிவந்த நிறம் கொண்ட அதரத்தையும், பருத்த தனங்களையும், பரந்த அல்குலையும் உடைய மகளிரது கூட்டமும், ஆடவர் கூட்டமும் எல்லா இடங்களிலும் நெருங்கி, நடவுங்கள், நடவுங்கள் என்று பலமுறை சொல்லிக் கொண்டு, தாம் நின்ற இடங்களிலேயே நிற்பது அல்லாமல் செல்லவும் இல்லை, செல்ல வேண்டுமென நினைத்ததும் இல்லை.

விளக்கம் :-

அயோத்தி மாநகர வீதிகளில் திரண்ட மகளிரதும் ஆடவரதும் பெரும் கூட்டத்தை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. போங்கள், போங்கள் என்று கூறிக் கொண்டு நின்றார்களே தவிர எவரும் போகவுமில்லை, மீண்டுவரவுமில்லை. அசைய முடியாத அளவுக்கு நெருக்கடி நிலவியதாம். இதன் மூலம் ஸ்ரீராமனது பட்டாபிஷேகத்தைக் காணத் திரண்ட மக்கள் கூட்டத்தைக் கம்பர் நம் மனக்கண் முன் கொண்டுவருகின்றார்.

பாகியல் என்பதைப் பவளத் தோடு சேர்ப்பின், பாகுபோல் இனிய ஊறல் பொருந்திய பவளம் உண்டாயின் அது போன்ற செவ்வாய் எனப் பொருள்படும். பாகியல் பவளச் செவ்வாய் என்ற தொடர் இல் பொருள் உவமையாகும். 'பவளம் போற் செந்துவர்வாய்' எனப் பிறரும் கூறியுள்ளனர்.

அரும்பதம் :-

பாகு - சர்க்கரைப்பாகு. அல்குல் - பெண்குறி. தோகையர் - மகளிர். மைந்தர் - ஆடவர். துவம் - அசையா நிலை. துவன்றுதல் - நிறைதல், நெருங்குதல், கூடிநின்றல்.

பெருந்திரளின் காட்சி.

73. 'வேந்தரே பெரிது' என்பாரும், 'வேதியர் பெரிது' என்பாரும், 'மாந்தரே பெரிது' என்பாரும் 'மகளிரே பெரிது' என்பாரும், 'போந்ததே பெரிது' என்பாரும், 'புகுவதே பெரிது' என்பாரும், தேர்ந்ததே தேரினல்லால், யாவரே தெரியக் கண்டார்?

இதன் பொருள் :-

(அந்தக் கூட்டத்தில்) வேந்தர் பெரிது என்பார் உம் - அரசர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், வீரர் ஏ பெரிது என்பார் உம் - வீரர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், மாந்தர் ஏ பெரிது என்பார் உம் - ஆடவர் கூட்டமே பெரிது என்பாரும், மகளிர் ஏ பெரிது என்பார் உம் - மாதர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், போந்ததே பெரிது என்பார் உம் - வந்த சனமே மிகுதி என்பவரும், புகுவது ஏ பெரிது என்பார் உம் - வரவிருக்கும் சனமே மிகுதி என்பாரும் ஆகி, தேர்ந்தது ஏ தேரின் அல்லால் - தாம் அறிந்ததையே அறிந்தது அல்லாமல், யாவர் ஏ - எவர்தாம், தெரிய கண்டார் -

(முழுவதும்) நன்றாய் அறிந்தவர்? (ஒருவருமில்லை என்றபடி)
(எ-று)

பொழிப்புரை :-

அந்தக் கூட்டத்தில் அரசர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், வீரர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், ஆடவர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், மாதர் கூட்டமே மிகுதி என்பவரும், வந்த சனமே மிகுதி என்பவரும், வரவிருக்கும் சனமே மிகுதி என்பவரும் ஆகித் தாம் தாம் அறிந்ததையே அறிந்தது அல்லாமல் முற்று முழுதாக நன்கு அறிந்தார் யாவர்? ஒருவருமே இல்லை.

விளக்கம் :-

அயோத்தி நகர வீதிகளில் திரண்ட மக்கள் கூட்டம் அளவிட முடியாதளவு இருந்ததாம். இதனால் அவரவர் தாம் தாம் அறிந்ததைக் கூறினார்களே தவிர எவரும் முற்று முழுதாகக் கண்டார் இல்லை எனக் கூறுகிறது இப்பாடல். தாம் கண்டதைச் சொல்வதல்லாமல் தெரியக்கண்டு எவராலும் சொல்ல முடியாத படி பல்வேறு கூட்டத்தினரும் நெருங்கிநின்றனராம். வேந்தர், வேதியர், வீரர், மகளிர், ஆடவர் எனப்பல்வேறு கூட்டத்தினரும் திரண்டதால், கூடிய கூட்டத்தை முற்று முழுதாக அறிந்து கூற முடியாத நிலை ஏற்பட்டது என்கிறார் புலவர்.

பெருந்திரளாகக் கூடிய மக்கள் கூட்டத்தை வருணிக்கும் கம்பரது உச்சகட்டப் புகழ்ச்சி இதுவாகும்.

அரும்பதம் :-

பெரிது - மிகுதி. போந்தது - வந்தது. தேர்ந்தது - அறிந்தது.

மகளிர் நெருங்குதலின் வருணனை.

74. குவளையின் எழிலும் வேலின் கொடுமையும் குழைத்துக் கூட்டித் திவனும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி, தவள ஒண் மதியுள் வைத்த தன்மை சால் தடங்கண் நல்லார், தவளும் நுண் இடையார், ஆடும் தோகை அம் குழாத்தின் தொக்கார்.

இதன் பொருள் :-

குவளையின் எழில் உம் - கருங்குவளையினது அழகையும், வேலின் கொடுமை உம் - வேலினது கொடுந்தன்மையையும்,

குழைத்து கூட்டி - ஒன்றாய்க் கலந்து சேர்த்து, (அவற்றில்) திவளும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினை - விளங்கும் மை என்று கூறப்பட்டுப் பொருந்திய விஷத்தை, தெரிய தீட்டி - விளங்கப் பூசி (அவற்றை), தவளம் ஓள் மதியுள் - வெண்மையாகிய ஒண்மையையுடைய சந்திரனிடத்தில், வைத்த தன்மை சால் - வைத்தாற் போன்ற தன்மை மிகுந்த, தடகண் - பெரிய கண்களையுடைய, நல்லார் - அழகியவரும், துவளும் நுண் இடையார் - ஓசிகின்ற மெல்லிய இடையினை உடையவருமாகிய மகளிர், ஆடும் தோகை அம் குழாத்தின் - நடனஞ் செய்கின்ற அழகிய மயில் கூட்டம் போல, தொக்கார் - கூடி நெருங்கினர்; (எறு)

பொழிப்புரை :-

கருங்குவளையினது அழகையும் வேலின் கொடுந்தன்மையையும் ஒன்றாய்க் கலந்து சேர்த்து, அவற்றில் விளங்கும் மை என்று கூறப்படும் விஷத்தை, விளங்கப் பூசி, வெண்மையாகிய ஒளியையுடைய சந்திரனிடத்தில் வைத்தாற் போன்ற தன்மை மிகுந்த பெரிய கண்களையுடைய அழகியரும், ஓசிகின்ற மெல்லிய இடையினை உடையவருமாகிய மகளிர் நடனம் செய்கின்ற அழகிய மயில் கூட்டம் போல நெருங்கினர்.

விளக்கம் :-

மகளிரின் அழகை வருணிக்கும் வகையில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக மகளிரின் கண்ணழகை இங்கு வருணிக்கிறார் புலவர். கருங்குவளையினது அழகையும், வேலின் கொடுந்தன்மையையும் குழைத்துக் கூட்டி, விளங்கும் மெல்லிய மை என்ற பெயர் கூறப்பட்டுப் பொருந்திய விஷத்தைத் தெரியத் தீட்டி, வெண்மையாகிய ஒளியையுடைய சந்திரனிடத்தில் வைத்தாற் போன்ற பெரிய கண்களை உடைய அழகியர் என்கிறார். இது இல் பொருள் உவமையாகும்.

அவர்களது பெரிய கண்களில் அஞ்சனம் எனப்படும் மை - விஷம் பூசப் பெற்றுள்ளதாம். அதனாற்றான் அவர்களது கண்வீச்சு காளையரை வருத்துகிறது போலும். அஞ்சனத்தை - கண் மையை விஷம் என்கிறார். அஞ்சன நஞ்சு உருவகம்.

குவளையின் எழிலும் வேலின் கொடுமையும் கூட்டி அஞ்சன நஞ்சினைத் தீட்டி மதியுள் வைத்தன போலும் என்றார். இது தன்மைத்

தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும். அஞ்சனமையை விஷமாகக் காட்டும் புலவரது கற்பனை நயத்தற்குரியது.

அரும்பதம் :-

எழில் - அழகு. திவளுதல் - விளங்குதல். ஒண்மை - ஒளி. பூரண சந்திரனென்பார் “தவள ஒண்மதி” என்றார். அஞ்சனம் - மை. குழாம் - கூட்டம்.

முடிசூட்டு விழாக்காண வராதவர் இவரெனல்.

75. நலங்கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை நறுந் துழாயின் அலங்கலான் புணரும் செல்வம் காண வந்து அடைந்திலாதார் இலங்கையின் நிருதரே: இவ் ஏழ் உலகத்து வாழும் விலங்கலும், ஆசை நின்ற விடா மத விலங்கலேயால்.

இதன் பொருள் :-

நறு துழாயின் - மணக்கின்ற துளசி மாலையையுடைய ஸ்ரீராமன், நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை - நன்மை விளங்குகின்ற பூமி என்னும் நங்கையை, புணரும் - கூடுகின்ற, செல்வம் - பாக்கியத்தை, காண - பார்த்தற்கு, வந்து அடைந்திலாதார் - வந்து சேராதவர், - இலங்கையில் நிருதர் ஏ - இலங்கா புரியில் உள்ள அரக்கர்களும், இ ஏழ் உலகத்து வாழும் விலங்கல் உம் - இந்த ஏழு தீவுகளாகவுள்ள உலகத்திருக்கின்ற மலைகளும், ஆசை நின்ற - எட்டுத் திக்குகளிலும் நின்ற, விடாமதம் விலங்கல் (உம்) ஏ - நீங்காத மதத்தையுடைய அட்டதிக்கு யானை களுமேயாகும்: (எறு)

பொழிப்புரை :-

நறுமணம் வீசுகின்ற துளசி மாலையையுடைய ஸ்ரீராமன், நன்மை விளங்கும் பூமி என்னும் நங்கையை கூடுகின்ற செல்வத்தைப் பார்ப்பதற்கு வந்து சேராதோர் இலங்கையில் உள்ள இராட்சதர்களும் ஏழு தீவுகளான இவ் உலகத்தில் உள்ள மலைகளும் நீங்காத எட்டுத்திக்கு யானைகளுமேயாகும்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமனின் முடிசூட்டு விழாக்காணத் திரண்ட கூட்டத்தை முன்னர் பல பாடல்களில் வருணித்த புலவர் இப்பாடலில் விழாக்காணவராதவர்

இவரெனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பலதேசத்தவரும் பட்டாபிஷேகத்தைக் காணத்திரண்டனர் என்பதை வலியுறுத்தும் பொருட்டு, அத்திருவிழாவைக்காண வராதவர் அரக்கர் முதலிய சிலரே என்றார்.

அரக்கர் பகைமையாலும், மலைகள் அசைதல் இல்லாத நிலைமையாலும், அட்டதிக்கு யானைகள் பூமியைச் சுமப்பதை விட்டு, விலகிவரக் கூடாமையினாலும் வரவில்லை என்க. இரு திணையுங் கலந்து வரினும் சிறப்பினால் 'அடைந்திலாதார்' என்னும் உயர் திணைமுடிபைப் பெற்றன. விலங்கல் யானைக்கு உவமவாகு பெயர்.

அரும்பதம் :-

துழாய் - துளசி, அலங்கல் - மாலை. நிருதர் - இராக்கதர், அரக்கர். விலங்கல் - யானை.

வந்த மன்னவர் முடிசூட்டும் மண்டபத்திற்புகுதல்.

76. சந்திரர் கோடி என்னத் தரள வெண் கவிகை ஓங்க,
அந்தரத்து அன்னம் எல்லாம் ஆர்ந்தெனக் கவரி துன்ன,
இந்திரற்கு உவமைசாலும் இரு நிலக்கிழவர் எல்லாம்
வந்தனர் மௌலி சூட்டும் மண்டபம் அதனிற்புக்கார்.

இதன் பொருள் :-

இந்திரனுக்கு உவமை சாலும் - (ஓவ்வொருவருந் தனித்தனியே) தேவேந்திரனுக்கு உபமானமாகத் தக்க, இரு நிலம் கிழவர் எல்லாம் - பெரிய அரசரிமையையுடைய அரசர்கள் யாவரும், சந்திரர் கோடி என்ன - சந்திரர் பலர் என்னும்படி, தரளம் வெண் கவிகை ஓங்க - முத்தாலாகிய வெள்ளியகுடைகள் உயர்ந்து விளங்கவும், அந்தரத்து - ஆகாயத்தில், அன்னம் எல்லாம் - அன்னங்கள் அனைத்தும், ஆர்ந்த என - நிறைந்தன என்னும் படி, கவரிதுன்ன - வெண்சாமரை நெருங்கவும், வந்தனர் - வந்தவர்களாய், மௌலி சூட்டும் மண்டபம் அதனில் - முடி புனையும் மண்டபத்தில், புக்கார் - சென்றார்.

பொழிப்புரை :-

தனித்தனியே இந்திரனுக்கு உபமானமாகத் தக்க, பெரிய அரசரிமையையுடைய மன்னர்கள் யாவரும், சந்திரர் பலர் என்னும்

படியும், முத்தாலாகிய வெள்ளிய குடைகள் உயர்ந்து விளங்கவும், வானத்தில் அன்னப்பறவைகள் அனைத்தும் நிறைந்தன என்னும் படியும், வெண்சாமரைகள் நெருங்கவும் வந்தவர்களாய், முடிபுனையும் மண்டபத்தினில் புகுந்தார்கள்.

விளக்கம் :-

முடிபுனையும் மண்டபத்திற்கு வருகை தந்த முடி மன்னர்கள் பலரதும் வருகைச் சிறப்பை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. அரசர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி இந்திரனுக்கு உவமானம் கூறத் தக்கவர்களாக விளங்கினராம். சந்திரர் பலர் என்று கூறும் படியாகவும் முத்தாலான குடைகள் இலங்கினவாம். வானத்தில் அன்னப் பறவைகள் அனைத்தும் நிறைந்தாற்போல வெண்சாமரைகள் நெருங்கினவாம். இத்தகு சிறப்புக்களுடன் அரசர்கள் முடிசூட்டுவிழா மண்டபத்தினுட்புகுந்தனர் என்கிறார் புலவர்.

மன்னவர் குடை நிழற்ற, வெண்சாமரைகள் வீச, விழாக்காண மண்டபத்தில் முறைப்படி (மரபின்படி) புகுந்தனராம். வெண்சாமரைகளை அன்னப்பறவைகளுக்கும் முத்தாலான குடைகளைச் சந்திரர்க்கும் உவமானம் கூறினார்.

போகங்களில் இந்திரற்கு மேம்பட்டவரென்பார் 'இந்திரற்கு உவமைசாலும் கிழவர்' என்றார்

அரும்பதம் :-

கவிகை - குடை, அந்தரம் - ஆகாயம். மௌலி - முடி, கிரீடம், புக்கார் - புகுந்தனர்.

அந்தணர் வந்து சேர்தல்.

77. முன்பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை முறையினோடும் இற்பயன் சிறப்பிப்பாரின், ஈண்டிய உவகை தூண்ட, அற்புதன் திருவைச் சேரும் அருமணம் காண்புக்கார் நற்பயன் தவத்தின் உய்க்கும், நான்மறைக் கிழவர் எல்லாம்.

இதன் பொருள் :-

தவத்தின் - தவத்தினால், நல் பயன் உய்க்கும் - நல்ல பயன்களை அடைகின்ற, நான் மறை கிழவர் எல்லாம் - நான்கு

வேதங்களுக்குரிய அந்தணர் யாவரும், முன் பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை - முன்னே தாம் பெற்று வளர்த்த விருப்பத்தையுடைய (தம்) புத்திரனை, முறையினோடு உம் - முறைமையுடன், இல்பயன் சிறப்பிப்பாரின் - மணம் செய்விப்பவர் போல, ஈண்டிய உவகை தூண்ட - மிக்க மகிழ்ச்சி ஏவுதலால், அற்புதன் - ஸ்ரீராமன், திருவை சேரும் - இராச்சிய லட்சுமியை அடைகின்ற, அரு மணம் - பெறுதற்கரிய திருமணத்தைக், காண - பார்த்தற்கு, புக்கார் - சென்றடைந்தார்கள்; (எ-று)

பொழிப்புரை :-

தவத்தினால் நல்ல பயன்களை அடைகின்ற, நான்கு வேதங்க ளுக்குரிய அந்தணர் யாவரும் முன்னே தாம் பெற்று வளர்த்த விருப்பத்தையுடைய தம் புத்திரனை, முறைமையுடன் மணஞ் செய்விப்பவர் போல, மிக்க மகிழ்ச்சி மேவுதலால், ஸ்ரீராமன் இராச்சியலட்சுமியை அடைகின்ற, பெறுதற்கரிய திருமணத்தைக் காண்பதற்காக முடிசூட்டு விழா மண்டபத்தைச் சென்றடைந்தார்கள்.

விளக்கம் :-

நான்மறை வேதங்களில் வல்ல அந்தணர்கள் எல்லாம் தத்தம் புத்திரர்க்கு நிகழும் திருமணத்தை முறையினோடு நடத்திவைப்பார் போன்று விழா மண்டபத்திற் புகுந்தனர் என்ற செய்தியினை இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது. அந்தணர் தமது புத்திரனுக்கு மணஞ் செய்விக்கையில் எவ்வளவு உவகையடைவாரோ அவ்வளவு உவகையுடனே முடிசூட்டு விழாவைக் காண அம் மண்டபத்தைச் சேர்ந்தார் என்க. ஸ்ரீராமன் இராச்சியலட்சுமியை அடைகின்ற விழா ஆகையால் அதனைத் திருமண விழாவுக்கு ஒப்பிட்டார் புலவர். பெறுதற்கரிய திருமணம் இது எனவும் கூறினார்.

இற்பயன் - இல்லில் இருக்கும் பயன்: இல்லில் இருந்தற்குப் பயன் விருந்தோம்பல் முதலியன ஆதலால், அதற்கு உரியவராம் படி மணப்பித்தலை இற்பயன் சிறப்பிப்பாரின் என்றார். முற்பயந்தெடுத்த காதற் புதல்வன் - மூத்த குமாரன் எனவும் பொருள் கொள்வர்.

அற்புதன் திருவைச் சேரும் காட்சிகாண அந்தணர் யாவரும் தூண்டப் புக்கார் எனவும் கூறுவர்.

அரும்பதம் :-

உவகை - மகிழ்ச்சி, தூண்ட - ஏவுதலால். திரு - இலக்குமி. இங்கு இராச்சிய லட்சமியைக் குறித்தது. புக்கார் - சென்றடைந்தார்கள்.

விழாக் காணத்திரண்டோரினால் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள்.

78. விண்ணவர் விசம்பு தூர்த்தார்; விரிதிரை உடுத்த கோல மண்ணவர் திசைகள் தூர்த்தார்; மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம் கண் அகல் முரசின், ஓதை கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த; எண் அருங் கனக மாரி எழுதிரைக் கடல்கள் தூர்த்த,

இதன் பொருள் :-

(அந்த முடிசூட்டு விழாவைக் காணுமாறு வந்த) விண்ணவர் - தேவர், விசம்பு தூர்த்தார் - ஆகாயத்தை நிரப்பினர். விரிதிரை உடுத்த கோலம் மண்ணவர் - கடலை (ஆடையாக) உடுத்த அழகிய பூலோகத்தில் உள்ளவர், திசைகள் தூர்த்தார் - எட்டுத்திக்குகளையும் நிரப்பினர், மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம் - மங்களகரமாக ஒலிக்கின்ற சங்கங்களின் ஒலியும், கண் அகல் முரசின் ஓதை - பெரிய முரசு வாத்தியங்களின் ஒலியும், கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த - கேட்டவர் காதுகளை நிரப்பினர்; எண் அருகனகம் மாரி - அளவில்லாத சுவர்ணத்தோடு (தானஞ்செய்கின்ற காலத்தில் (வார்க்கின்ற) நீர்மழை, திரை எழு கடல் உம் - அலைகளையுடைய ஏழு கடல்களையும், தூர்த்த - நிரப்பினர்; (எ-று)

பொழிப்புரை :-

முடி சூட்டுவிழாக் காண வந்த தேவர்கள் ஆகாயத்தையும், பூவுலகத்தினர் எட்டுத் திசைகளையும் நிரப்பினர். மங்கள கரமாக ஒலிக்கின்ற சங்கங்களின் ஒலியும், பெரிய முரசுவாத்தியங்களின் ஒலியும் கேட்டவர் காதுகளை நிரப்பினர். அளவில்லாத சுவர்ணத்தோடு வார்க்கின்ற நீர்மழை, ஏழு கடல்களையும் நிரப்பினர்.

விளக்கம் :-

முடிசூட்டு விழாக் காணவந்தவர்களின் நிகழ்வுகள் இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வானுலகமும் பூவுலகமும் ஏழு கடல்களும் நிரம்பின என்கிறார். தேவர்கள் ஆகாயத்தையும் பூவுலகினர் எட்டுத்திசைகளையும் நிரப்பினராம். பல்வேறு வாத்தியங்களின் ஒலிகள்

கேட்டவர் காதுகளை நிரப்பின என்பார் தானஞ் செய்கின்றபோது வாரக்கின்ற நீர்மழை ஏழு கடல்களையும் நிரப்பின என்றார்.

கேள்வியும் உணரப்படுதலிற் காட்சியேயாகும். ஆதலால் கண்டவர் செவிகள் என்றார். கனகமாரி - பொன் மழையுமாம்.

அரும்பதம் :-

தூர்த்தல் - நிரப்புதல். கனகம் - பொன். கனகமாரி - பொன்மழை.

வானோர் கண்ணையும் மறைத்தது.

79. விளக்கு ஒளி மறைத்த, மன்னர் மின் ஒளி; மகுட கோடி துளக்கு ஒளி, விசும்பின் ஊரும் சுடரையும் மறைத்துச், சூழ்ந்த அளக்கர் வாய் முத்த மூரல் முறுவலார் அணியின் சோதி, 'வளைக்கலாம்' என்று, அவ்வானோர் கண்ணையும் மறைத்த அன்றே.

இதன் பொருள் :-

விளக்கு ஒளி மறைத்த - (தமது உடம்பின் ஒளியால்) தீபத்தின் ஒளியை மறையச் செய்த (தீபத்திலும் மிக்க ஒளியுடன் விளங்குகின்ற), மன்னர் - அரசருடைய, மின் ஒளி மகுடம் கோடி - மின்னுப் போன்ற பிரகாசத்தையுடைய பலவாகிய கிரீடங்களின், துளக்கு ஒளி - விட்டு விட்டு ஒளிருகின்ற ஒளி, விசும்பின் ஊரும் சுடரை உம் - ஆகாயத்தில் செல்கின்ற சூரியனையும், மறைத்து சூழ்ந்தது - மறைத்துச் சூழ்ந்து கொண்டது; அளக்கர் வாழ் - கடலிற் தோன்றிய, முத்தம் - முத்துப் போன்ற, மூரல் முறுவலார் - பற்களையும் புன்னகையையும் உடைய மகளிர் அணிந்த, அணியின் - ஆபரணங்களின், சோதி காந்தி; வளைக்கல் ஆம் என்று (இந்நிலவுலகத்தை வளைத்த நாம் மேலுலகத்தையும்) சூழ்தல் கூடுமென்று எண்ணி, அ வானோர் கண்ணை உம் - அத் தேவர்களது (இமையாத) கண்களையும், மறைத்தது - (ஒளியின் மிகுதியால்) இமைக்கச் செய்தது; (எறு)

பொழிப்புரை :-

தமது உடம்பின் ஒளியால் தீபத்தின் ஒளியை மறையச் செய்த அரசருடைய மின்னுப் போன்ற காந்தியை உடைய பலவாகிய கிரீடங்களின் விட்டுவிட்டு ஒளிருகின்ற ஒளி ஆகாயத்திற் செல்கின்ற

சூரியனையும் மறைத்துச் சூழ்ந்து கொண்டது. கடலிற் தோன்றிய முத்துப் போன்ற பற்களையும், புன்னகையையுமுடைய மகளிர் அணிந்த ஆபரணங்களின் சோதி இந்தநிலவுலகத்தை வளைத்த நாம் மேல் உலகத்தையும் சூழ்தல் கூடும் என்று எண்ணித் தேவர்களது (இமையாத) கண்களையும் தம் ஒளியின் மிகுதியால் மறைத்து, இமைக்கச் செய்தது.

விளக்கம் :-

முடிசூட்டுவிழா மண்டபத்தினுட் புகுந்த மன்னர்களின் உடம்புகளின் ஒளியானது அங்கிருந்த தீபங்களின் ஒளியை மறைக்கச் செய்தது. அம் மன்னர்கள் சூடியிருந்த கிரீடங்களிலிருந்து பிரகாசித்த ஒளியானது வானத்திற் செல்லும் சூரியனது ஒளியையும் மறைத்ததாம். முத்துப் போன்ற பற்களையும் புன்னகையையும் உடைய மகளிர் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களின் ஒளியானது இந்நிலவுலகையும் கடந்து வானுலகையும் சூழ்ந்து தேவர்களின் கண்களையும் மறைத்தனவாம். இதனால் இமையாத கண்களையுடைய தேவர்களும் கண் இமைக்க நேரிட்டதாம்.

கம்பரின் அதீத கற்பனைத்திறனுக்கு இப்பாடல் நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாக உள்ளதெனலாம். மகுடகோடி சுடரை மறைத்தலாவது :- மகுட கோடிகள் சூரியனிலும் மிக்க ஒளியுடையன ஆதலால் சுடரை மறைத்தன என்றார். விழா மண்டபத்தில் எழுந்த சோதி விண்ணையும் மண்ணையும் மறைத்ததாகப் புலவர் கூறுகின்றார். எங்கும் சோதிமயமாகவே காணப்பட்டதாம்.

அரும்பதம் :-

கிரீடம் - முடி. மூரல் - பல், முறுவல் - புன்னகை. அளக்கர் - கடல். துளக்கு - அசைவு.

வசிட்ட மா முணிவரின் வருகை.

80. ஆயது ஓர் அமைதியின் கண், ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு ஏயும் மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் இயையக் கொண்டு தாய நான்மறைகள் வேதபாரகர் சொல்ல, தொல்லை வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க, மா தவக் கிழவன் வந்தான்.

இதன் பொருள் :-

ஆயது ஓர் அமைதியின் கண் - அப்பொழுது, ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு - றீராமனை முடி சூட்டுவதற்கு, ஏயும் - பொருந்திய, மங்கலங்கள் ஆன யாவை உம் - மங்கலப் பொருள்களாகிய

எல்லாவற்றையும், இயைய கொண்டு - பொருந்த எடுத்துக் கொண்டு, வேதபாரகர் - அந்தணர், தூய நால் மறைகள் - புனிதமான நான்கு வேதங்களையும், சொல்ல - சொல்லிக் கொண்டிருக்கவும், தொல்லை வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க - பழைய வாயிலில் உள்ளவர் நெருக்கத்தை நீக்கி விலகி வழி விடவும், மாதவம் கிழவன் - மிக்க தவத்துரிமையையுடைய வசிட்டன், வந்தான் - எழுந்தருளலானான்: (எறு)

பொழிப்புரை :-

(அவ் வேளையில்), ஸ்ரீராமனை முடிசூட்டுவதற்குப் பொருத்தமான மங்கலப் பொருள்களாகிய எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, அந்தணர் பரிசுத்தமாகிய நான்கு வேதங்களையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, பழைய வாயில்களில் இருந்தோர் நெருக்கத்தை நீக்கி, விலகி, வழிவிடத் தவ சிரேட்டரான வசிட்ட மா முனிவர் எழுந்தருளலானார்.

விளக்கம் :-

முடி புனைதற்கான சடங்குகளைச் செய்ய வசிட்ட மா முனிவர் வருகை தந்தமையை இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது. தனது சீடர்களோடு வசிட்டர் வந்தாரென முதனூல் கூறும். பட்டாபிஷேகம் செய்தற்கான மங்கலப் பொருள்களை மங்கலங்கள் என்றார். தவசிரேட்டரான வசிட்டரின் பெருமை கருதி மாதவக் கிழவன் எனக் குறிப்பிட்டார். வேதாந்தம் அறிந்தவரை வேத பாரகர் என்பர். தொல்லைவாயில் என்பதனால் பழைய வாயிலாயினும் நெருக்கம் புதியது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார். வேத ஒலி முழங்க வசிட்டர் மண்டபத்தினுள் எழுந்தருளினார் என்க. புதிய வாயில்களில் கூட்டம் மிக அதிகமிருந்தமையால் பழைய வாயில் வழியாகச் சென்றார் என்றும் கூறலாம்.

அரும்பதம் :-

மகுடம் - முடி. தொல்லைவாயில் - பழைய வாயில். ஏயும் - பொருந்திய. வேதபாரகர் - வேதம் ஒதுவோர்.

வசிட்டன் முடிசூட்டற்கு வேண்டுவ செய்தல்.

81. கங்கையே முதலவாகக் கன்னி ஈறு ஆன தீர்த்த மங்கலப் புனலும் நாலு வாரியின் நீரும், பூரித்து அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற யாவையும் அமைத்து, வீரச் சிங்க ஆசனமும் வைத்து, செய்வன பிறவும் செய்தான்.

இதன் பொருள் :-

(வந்த வசிட்ட முனிவன்), கங்கை ஏ முதல் ஆக - காங்கா நதி முதலாக, கன்னி ஈறு ஆன - குமரி ஆறு இறுதியாகவுடையவாய், தீர்த்தம் - புண்ணிய தீர்த்தங்களினது, மங்கலப் புனல் உம் - மங்கள கரமான நீரையும், நாலுவாரியின் நீர் உம் - நான்கு கடல்களின் நீரையும், பூரித்து - (கும்பங்களில்) நிறைத்து வைத்து, அங்கியின் வினையிற்கு - அக்கினியிற் செய்ய வேண்டும் ஓமம் முதலிய வற்றிற்கு, ஏற்ற யாவை உம் - பொருந்திய எல்லாவற்றையும், அமைத்து - அமையப் பண்ணி, வீர சிங்க ஆசனம் உம் - வீர சிங்காசனத்தையும் வைத்து, செய்யவன பிற உம் - செய்ய வேண்டிய பிறகாரியங்களையும், செய்தான் - சித்தம் செய்தான்: (எ-று)

பொழிப்புரை :-

வசிட்ட மாமுனிவர், கங்கை முதல் கன்னியா குமரியாறு இறுதியாகவுடைய புனித நதிகளினது நீரையும், மங்கள கரமான நீரையும், நான்கு கடல்களின் நீரையும் கும்பங்களில் நிறைத்து, அக்கினி ஓம (ஹோம)த்திற்குப் பொருந்திய எல்லாவற்றையும் அமைத்து, வீர சிங்காசனத்தையும் வைத்து, செய்ய வேண்டிய பிற காரியங்களையும் செய்தார்.

விளக்கம் :-

முடிபுனைதற் சடங்கிற்கான கிரியை ஒழுங்குகளை வசிட்டர் மேற்கொண்டமையை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. பட்டாபிஷேகம் செய்தற்குப் புண்ணிய நதிகளின் நீரும், நான்கு கடல் நீரும் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தனவாம். அங்கி - அக்நி என்னும் வடமொழிச் சொல்லின் சிதைவு. வீரசிங்காசனம் - வீரன் வீற்றிருத்தற்குரிய சிங்காசனம். மன்னர்கள் சிங்காசனத்திலேயே வீற்றிருப்பது மரபாகும்.

‘பிறவும்’ என்றதனால் அட்சதை தருப்பை, சுமங்கலிகள், யானை, குதிரை, அத்திமரத்தாற் செய்தபீடம், முதலிய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைக் கருத்திற் கொள்க.

அரும்புதம் :-

வாரி - கடல். அங்கி - அக்கினி. பூரித்து வைத்தல் - நிறைத்து வைத்தல். சிங்காசனம் - சிங்கத்தின் வடிவிலான இருக்கை

மன்னனைக் கொணர மந்திரன் போதல்.

82. கணித நூல் உணர்ந்த மாந்தர், 'காலம் வந்து அடுத்தது' என்ன, பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன், 'விரைவின் ஏகி மணி முடிவேந்தன் தன்னை வல்லையின் கொணர்தி' என்ன பணி தலைநின்ற காதல் சுமந்திரன் பரிவின் சென்றான்.

இதன் பொருள் :-

கணிதம் நூல் உணர்ந்த மாந்தர் - சோதிட நூலை அறிந்தவர், 'காலம் வந்து அடுத்தது' - முகூர்த்த காலம் அணிமித்தது, என்ன - என்று தெரிவித்ததனால், பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன் - இரு வினையின் பந்தம் நீங்கும்படி தவம் செய்து நின்ற வசிட்ட மா முனிவன், விரைவின் ஏகி - வேகமாகச் சென்று, மணிமுடி வேந்தன் தன்னை - இரத்தின கிரீடத்தையுடைய சக்கரவர்த்தியை, வல்லையின் கொணர்தி - விரைவாக அழைத்து வா, என்ன - என்று கட்டளையிட, பணி தலை நின்ற - (அம் முனிவனுடைய) ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு நின்ற, காதல் சுமந்திரன் - விருப்பத்தையுடைய சுமந்திரன், பரிவின் சென்றான் - அன்போடு போயினான்; (எ-று)

பொழிப்புரை :-

சோதிட நூலறிந்தோர், பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய முகூர்த்த காலம் சமீபித்து விட்டது என்று கூறியதனால், தவசிரேட்டரான வசிட்டமா முனிவர், வேகமாகச் சென்று, மணி முடி வேந்தன் தன்னை விரைவாக அழைத்துக் கொண்டு வா என்று சுமந்திரனைப் பணிக்க அவனும் அவரது ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு மிக்க அன்புடன் சென்றான்.

விளக்கம் :-

வசிட்ட மா முனிவர் முகூர்த்த நேரம் நெருங்கிவிட்டது எனச் சோதிடர் சொன்னதைத் தொடர்ந்து, சக்கரவர்த்தியை விரைவில் அழைத்துவருமாறு சுமந்திரனைப் பணித்தமையையும், அவனும் மிக்க அன்போடு சக்கரவர்த்தியை அழைத்து வரச் செல்வதையும் இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது. முன்னைய பாடல் ஒன்றில் மாதவக் கிழவன் என்று வசிட்டரைக்குறிப்பிட்ட புலவர் இப்பாடலில் அவரைப் 'பெரியவன்' என்று அழைத்துள்ளார். தவத்திலும், பண்பிலும், அறிவிலும் பெரியவரான வசிட்டர் 'பிரம்மரிஷி' ஆகையால் 'பெரியவன்' என்று அவரை அழைப்பது பொருத்தமேயாகும்.

அரசு மாளிகையின் வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த வசிட்ட முனிவர், அலங்காரம் செய்து கொண்டு பட்டாபிஷேகம் காணும் பொருட்டு வந்த சுமந்திரனைக் கண்டு, “பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டியன எல்லாம் செய்து வைத்துக் கொண்டு நான் காத்திருப்பதைச் சொல்லி, சூரியோதயத்திற் புஷ்ய நட்சத்திரத்திற் பட்டாபிஷேகம் நடக்குமாறு மன்னனை விரைவுபடுத்துக” என்று சொல்லி அனுப்பினார் என்று முதனூலிற் கூறப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

அரும்பதம் :-

பிணி - பிணிப்பு, பந்தம். முகூர்த்த காலம் - சுபநேரம். காதல் - விருப்பம். வல்லை - விரைவாக.

குறிப்பு :-

முதனூல் என்றது வான்மீகி இராமாயணத்தை ஆகும்.

கைகேயி தன்மனை வந்த சுமந்திரனிடம் ‘இராமனைக் கொணர்தி’ எனல்.

83. விண்தொட, நிவந்தகோயில், வேந்தர்தம் வேந்தன் தன்னைக் கண்டிலன்: வினவக் கேட்டான்: கைகேயி கோயில் நண்ணி தொண்டை வாய் மடந்தை மாரின் சொல்ல, மற்று அவரும் சொல்ல, பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள், ‘பிள்ளையைக் கொணர்க’ என்றாள்.

இதன் பொருள் :-

(சென்ற சுமந்திரன்) விண் தொட நிவந்த கோயில் - ஆகாயத்தை அளாவும் படி உயர்ந்த, அரண்மனையில், வேந்தர்தம் வேந்தன் தன்னை - அரசர்க்கு அரசனான (சக்கரவர்த்தியை) தசரதனை, கண்டிலன் - காணாதவனாய், வினவ - (அங்கு உள்ளாரை) விசாரிக்க, கேட்டான் - (அங்கிருப்பவர்கள் சொல்லக்) கேட்டு, கைகேயி கோயில் நண்ணி - கைகேயியினது அரண்மனையைச் சமீபித்து, தொண்டைவாய் மடந்தைமாரின் சொல்ல - தொண்டைக் கனி போலும் வாயினையுடைய தாதியரிடத்தில் (தன் வருகையை) தெரிவிக்க, அவர் உம் - அத்தாதியரும் சொல்ல - (கைகேயிக்கு) அறிவிக்க, பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள் - பெண்களுள் யமனையொத்த அக்கைகேயி, பிள்ளையை - இராமனை, கொணர்க - அழைத்துக் கொண்டு வருவாயாக; என்றாள் - என்று (சுமந்திரனை நோக்கிக்) கூறினாள் (எறு)

பொழிப்புரை :-

சக்கரவர்த்தியை அழைத்துவரச் சென்ற சுமந்திரன் வானளாவும் படி உயர்ந்த அரண்மனையில் அரசனைக் காணாமையால் அங்குள்ளாரை விசாரித்து, அங்கிருப்பவர்கள் சொல்லக்கேட்டு கைகேயியின் அரண்மனையை அண்மித்து அங்குள்ள தாதியரிடம் தன் வருகையைத் தெரிவிக்க, அத்தாதியரும் கைகேயிக்கு அறிவிக்க, பெண்களுள் யமனை ஒத்த அக் கைகேயி இராமனை அழைத்துக் கொண்டு வருவாயாக என்று சுமந்திரனை நோக்கிக் கூறினாள்.

விளக்கம் :-

வசிட்ட முனிவரின் கட்டளைப்படி சென்ற சுமந்திரன் அந்தப் புரத்தே எவராலும் தடுக்கப்படாமல் சென்று, கைகேயியைக் காண்கிறான். அக் கைகேயி இராமனை அழைத்து வருக என்கிறாள். சுமந்திரன் இராமனை அழைக்கச் செல்கிறான். இதுவே இப்பாடல் தரும் பொருளாகும். இப்பாடலில் சிறந்த அணிகள் இரண்டு வந்துள்ளன.

வின்தொட நிவந்த கோயில் - வானளாவிய அரண்மனை இது உயர்வு நவிற்சி அணியாகும். அரண்மனையின் உயரத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார்.

‘பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள்’ எனக் குறிப்பிட்டதன் மூலம் பெண்களுள் யமன் போன்றவள் கைகேயி எனப் புலவர் கூறியுள்ளார். உயிர்களைக் கவர்ந்து செல்பவன் யமன். இவளோ தன் கணவனின் உயிருக்கே முடிவு காண்பவள். இதனால் ‘பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள்’ என்றார்.

“வசிட்ட முனிவரது பணிப்பின்படி சென்ற சுமந்திரன், அந்தப்புரத்தே எவராலும் தடுக்கப்படாமல் அரசனைத் துதித்த வண்ணம் சென்று தசரதனது அவலத்தை அறியாதவனாய், அம்மன்னவனை இனிய மொழிகளாற் பல வகையாக வாழ்த்திப் புகழ்ந்து எழுப்ப, அவ்வரசர்க்கரசன் தலைதூக்கிப் பார்த்து, “சுமந்திரனே! மிகவும் வருந்தியுள்ள என்னைத் துதிமொழிகளால் மீளவும் வருத்துகின்றனை” என்றான். வாடிய மன்னவனது முகத்தைப் பார்த்தும் கருணையான அச்சொல்லைக் கேட்டும் மனம் நடுங்கிச் சுமந்திரன் ஒதுங்கி நிற்கையில் கைகேயி அச்சுமந்திரனை நோக்கி, “மன்னவர் ராமாபிஷேக மகிழ்ச்சியால் இரவெல்லாம் உறக்கம் பிடியாதிருந்து இப்போது கண்ணயர்ந்து இருக்கிறார். நீ விரைவிற சென்று இராமனை அழைத்து வருக! சுபமுண்டாகுக” என்று சொன்னாள். சுமந்திரன் கைகேயியின்

பேச்சைக் கேட்டு மங்கலமே மற்றொன்றும் இல்லையென மகிழ்ந்தான்” இவ்வாறு முதலூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு கைகேயி தனது வஞ்சனையைக் காண்பித்துள்ளமை நன்கு புலனாகிறது. இதனாற்றான் கம்பர் ‘பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள்’ எனக் கைகேயியைக் குறிப்பிட்டார். தன் கணவனைக் கொல்ல வழி தேடினள் ஆதலின் ‘பெண்டிரில் கூற்றம்’ என்னும் பழி மொழிக்கு இலக்கானாள். இதில் கைகேயியை யமனாகப் புலவர் உருவகித்துக் கூறினார். இதுவரை ஆண் யமனையே அறிந்திருந்தோம் இப்போது பெண் யமனையும் கம்பர் காட்டி விட்டார்.

அரும்பதம் :-

நிவந்த - உயர்ந்த. வேந்தர் தம் வேந்தன் - சக்கரவர்த்தி. கொணர்க - கொண்டுவருக. கூற்றம் - யமன்.

சுமந்திரன் சென்று இராமனை அழைத்தல்.

84. ‘என்றனள்’ என்னக் கேட்டான், எழுந்த பேர் உவகை பொங்க பொன்திணி மாடவீதி ‘பொருக்கென்’ நீங்கிப் புக்கான்; தன் திரு உள்ளத்துள்ளே தன்னையே நினைபுமற்றக் குன்று இவர் தோளினானைத் தொழுது, வாய் புதைத்துக் கூறும்.

இதன் பொருள் :-

என்றனள் - என்று அவள் சொன்னாள்; என்ன - என்று சொல்ல, சுமந்திரன், கேட்டான் - கேட்டு, எழுந்த பேர் உவகை பொங்க - உண்டாகிய மிக்க மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்தலால், பொன்திணி மாடம் வீதி - பொன் மயமான மாடங்களையுடைய வீதிகளை, ‘பொருக்கென்’ நீங்கி - விரைவாகக் கடந்து, புக்கான் - போய்; தன் திரு உள்ளத்துள்ளே - தனது அழகிய மனத்திற்குள்ளே, தன்னை ஏ நினைபும் - தன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற, அ குன்று இவர் தோளினானை - மலையையொத்த புயங்களையுடைய ஸ்ரீராமனை, தொழுது, வாய்புதைத்து - வாயை மூடிக் கொண்டு, கூறும் - (பின்வருமாறு) சொல்லலானான்: (என்று)

பொழிப்புரை :-

கைகேயி அவ்வாறு சொன்னதும் சுமந்திரன் அதனைக் கேட்டு, உள்ளத்தில் உண்டான மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்தலினால் பொன்மயமான வீதிகளைப் ‘பொருக்கென்’ விரைவாகக் கடந்து; தனது அழகிய மனதுக்குள்ளே தன்னையே நினைந்து கொண்டிருக்கின்ற, மலையை ஒத்த புயங்களையுடைய ஸ்ரீராமனைத் தொழுது வாய் புதைத்துப் பின்வருமாறு கூறலுற்றான்.

விளக்கம் :-

பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டே கைகேயியானவள் அந்தப் புரத்துக்கு இராமனை அழைப்பதாகக் கருதிய சுமந்திரன் மிக்க மகிழ்ச்சி பொங்க இராமன் இருக்கும் இடம் நாடிப் பொருக்கெனச் சென்றான். 'பொருக்கென' என்ற சொல் விரைவுக் குறிப்பாகும். சுமந்திரனின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி உந்துதலால் விரைவாகச் சென்றான். என்றார்.

ஸ்ரீராமன் தான் கொண்ட மானுட வேடத்திற்கு ஏற்பப் பட்டினி கிடந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானித்து நின்றலின் "தந்திருவுள்ளதுள்ளே தன்னையே நினைபுமக் குன்றிவர் தோளினான்" என்றார்.

தன்னையே நினைதல் - தனது அவதாரத்தின் காரணத்தையும், அதற்குச் செய்ய வேண்டிய தொழில்களையும் நினைத்தலுமாம் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அரும்பதம் :-

பேருவகை - மிக்க மகிழ்ச்சி. புக்கான் - சென்றடைந்தான். குன்று - மலை.

பொன் தட மகுடம் சூடப் போதுதி விரைவினென்றான்.

85. கொற்றவர், முனிவர், மற்றும் குவலயத்து உள்ளார், உன்னைப் பெற்றவன் தன்னைப் போல, பெரும்பரிவு இயற்றி நின்றார்; சிற்றவை தானும் 'ஆங்கே கொணர்க!' எனச் செப்பினான்; அப் பொன் தட மகுடம் சூடப் போதுதி விரைவின்' என்றான்.

இதன் பொருள் :-

கொற்றவர் - அரசரும், முனிவர் - இருடியரும், மற்று உம் - பின்னும், குவலயத்து உள்ளார் - பூவுலகத்தில் உள்ளவர்களும், உன்னைப் பெற்றவன் தன்னைப் போல - உன்னைப் பெற்ற சக்கரவர்த்தியைப் போல, பெரும் பரிவு - மிக்க அன்பை (உன்னிடத்தே), இயற்றி 'நின்றார் - செய்து நின்றார்; சிறு அவைதானும் - சிறிய தாயாகிய கைகேயியும், ஆங்கே - அவ்விடத்தில் (தன்மாளிகையில்), கொணர்க - (இராமனை) அழைத்தக் கொண்டுவருவாயாக; என - என்று, செப்பினான் - சொன்னான்; (ஆதலால்) அ பொன் மகுடம் சூட - சுவர்ண மயமான அப் பொன் முடியைச் சூட்டிக் கொள்ள, விரைவின் போதுதி - விரைவாக வருவாயாக, என்றான் - என்று கூறினான் (சுமந்திரன்): (எறு)

பொழிப்புரை :-

அரசரும், முனிவரும், பூவுலகில் உள்ளோரும் உன்னைப் பெற்ற சங்கரவர்த்தியைப் போல உன்னிடத்தே மிக்க அன்புடன் உள்ளனர். உனது சிறிய தாயாகிய கைகேயியும் தன் மாளிகைக்கு உன்னை அழைத்து வருமாறு கூறியுள்ளார். ஆதலால் பொன்மயமான அந்த முடியைச் சூட்டிக் கொள்ள விரைந்து வருவாயாக! என்றான் சுமந்திரன்.

விளக்கம் :-

கைகேயி மிக்க பரிவினாலேயே இராமனை அழைத்து வருமாறு கூறினாள் எனக் கருதினான் சுமந்திரன். அதனாலேயே அவன் இராமனிடம் சென்று மிக்க மகிழ்ச்சியோடு உன் சிற்றன்னை உன்னை அழைத்து வருமாறு கூறியுள்ளார். பொன்மயமான முடியைச் சூட்டிக் கொள்ள விரைந்து வருக என்று அழைக்கின்றான். கைகேயியின் கபடத்தன்மையை உணராத அப்பாவிடாகச் சுமந்திரன் இங்கு காட்சி தருகிறான். இராமன் முடிசூடிக் கொள்வதைக்காண அரசரும், முனிவரும், மக்களும் தசரதனைப் போல மிக்க அன்புடன் உள்ளனர் என்பதையும் இப்பாடல் மூலம் புலவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“அவ்வூர்ச் சாதுகை” மாந்தரெல்லாந் தயரதன் தன்னையொத்தார் என்றும், “முற்பயந்தெடுத்த காதற்புதல்வனை முறையினோடு மிற்பயன் சிறப்பிப் பாரின் ஈண்டிய உவகை தூண்ட” என்ற வற்றை நோக்கி, “உன்னைப் பெற்றவன் தன்னைப் போலப் பெரும் பரிவு இயற்றி நின்றார்” என்றான்.

அரும்பதம் :-

சிற்றவை - சிற்றவ்வை. அவ்வை - தாய். கொற்றவர் - அரசர். குவலயம் - பூமி. போதுதி - வருவாயாக. பொன் + தடம் = பொற்றடம்.

தேரினில் இராமனைக் கண்ட மக்கள் உவகை.

86. ஐயனும், அச் சொல் கேளா, ஆயிர மௌலியானைக் கைதொழுது, அரச வெள்ளம் கடல் எனத் தொடர்ந்து சுற்ற, தெய்வ கீதங்கள் பாட, தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்த, கையலார் இரைத்து நோக்க, தார் அணி தேரில் சென்றான்.

இதன் பொருள் :-

ஐயன் உம் - ஸ்ரீராமனும்; அ சொல் கேளா - அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆயிரம் மௌலியானை - ஆயிரம் திரு முடிகளை உடைய திருமாலை, கைதொழுது - அஞ்சலி செய்து, (பின்) அரச வெள்ளம் - அரசர் கூட்டம், கடல் என - கடல் போல; தொடர்ந்து - பின் தொடர்ந்து,

சுற்ற - சூழவும், தேவர் - தேவலோகத்தவர், தெய்வக் கீதங்கள் பாட உம் - தேவர்க்குரிய இராகத்தைப் பாடவும், மகிழ்ந்து வாழ்த்த - மகிழ்ந்து ஆசீர் வதிக்கவும், தையலார் இரைத்து நோக்க - மகளிர் இரைந்து கொண்டு வந்து பார்க்கவும், தார் அணி தேரில் - மாலைகள் கட்டிய தேரின் மேல், சென்றான்; (எறு)

பொழிப்புரை :-

ஸ்ரீ இராமனும் சுமந்திரன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆயிரம் திருமுடிகளையுடைய திருமாலை அஞ்சலிசெய்து, பின் அரச வெள்ளம் கடல் போலப் பின் தொடர்ந்து சூழவும், தேவலோகத்தவர் தேவர்க்குரிய இராகத்தைப் பாடவும், மகிழ்ந்து ஆசீர்வதிக்கவும், மகளிர் இரைந்து கொண்டுவந்து பார்க்கவும், மாலைகள் கட்டிய தேரின் மேல் சென்றான்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமன் தேரில் புறப்பட்ட காட்சியை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. அரசர் கூட்டம் கடலெனத்திரண்டுவரவும், தேவர்கள் கீதமிசைக்கவும், மகிழ்ந்து ஆசீர்வதிக்கவும், ஆயிரம் திருமுடிகளையுடைய திருமாலை வணங்கியபின், மகளிர் இரைந்து கொண்டு ஓடிவந்து பார்க்கவும் மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரில் ஸ்ரீராமன் கைகேயி அரண்மனை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

இராமனைக் கண்ட தையலார் நிலை.

87. திருமணி மகுடம் சூடச் சேவகன் செல்கின்றான் என்று, ஒருவரின் ஒருவர் முந்த, காதலொடு உவகை உந்த, இரு கையும் இரைத்து மொய்த்தார்; இன் உயிர் யார்க்கும் ஒன்றாய்ப் பொரு அரு தேரில் செல்ல, புறத்திடை கண்டார் போல்வார்.

இதன் பொருள் :-

(அம்மகளிர்), சேவகன் - ஸ்ரீராமன், திருமணி மகுடம் சூட - அழகிய இரத்தினமயமான கிரீடத்தைச் சூட்டிக் கொள்ளுவதற்கு, செல்கின்றான் என்று, காதலொடு உவகை உந்த - விருப்பமும் மகிழ்ச்சியும் தூண்டுதலால், ஒருவரின் ஒருவர் முந்தி - ஒருவரினும் ஒருவர் முற்பட்டு, இரு கை உம் - (அவ்விராமனது) இரண்டு பக்கங்களிலும், இரைத்து (மகிழ்ச்சியினால்) - பேராவாரஞ் செய்து கொண்டு, மொய்த்தார் - நெருங்கினர்; (அவர்கள்) இன் உயிர் - இனிய உயிர், யார்க்கு உம் ஒன்று ஆய் - எல்லார்க்கும் ஒன்றாகி, புறத்திடை - வெளியில், பொருவு அருதேரில் செல்ல - ஒப்பில்லாத இரதத்திற் போக, கண்டார் - (அதனைப்) பார்த்தவரை, போல்வார் - போலானார்கள்.

பொழிப்புரை :-

அழகிய கீரிடத்தைச் சூடுதற்காக ஸ்ரீஇராமன் செல்கின்ற காட்சியைக் காணுதற்காக மக்கள் மிக்க அன்போடு ஒருவரை ஒருவர் முந்திச் சென்று இருபக்கமும் நெருங்கினார்கள். அவர்கள் அனைவரதும் இனிய உயிர்கள் எல்லாம் ஒன்றாகி ஸ்ரீஇராமன் என்னும் பெயரில் ஒப்பற்ற தேரில் செல்வதைக் புறத்தே இருந்து காண்போரை ஒத்தார்கள்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீ இராமனைத் தேரில் கண்ட மகளிர் நிலையினை இப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. தங்கள் உயிர்கள் எல்லாம் ஒன்றாகி, அதுவும் ஸ்ரீராமன் வடிவில் தேரில் செல்வதைப் பார்த்தவர்கள் போலானார்கள் என்கிறார் புலவர். இதன் மூலம் ஸ்ரீராமனையே தம்முயிராக அவர்கள் கருதினார்கள் என்பது புலனாகிறது.

மகளிர் தம்முயிரெல்லாம் ஒன்றாகி வெளியே தேரின்மீது ஸ்ரீராமவடிவம் படைத்துச் செல்வதைப் பார்ப்பவரை ஒத்து அப்பிரானைக் காண வேண்டுமென்னும் ஆசையும், காணப்போகின்றோம் என்பதைக் கருதுவதனாலாகிய உவகையும் தூண்ட, ஒருவரீனும் ஒருவர் முந்தி இரைத்த வண்ணம் இராமனது இரு பக்கங்களிலும் நெருங்கினராம். இதனையே 'மொய்த்தார்' என்னும் சொல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மகளிர் தம்முயிர் போல் இராமனைக் கருதியிருந்தனர் என்பது பின் இரண்டு அடிகளாலும் உணர்த்தப்படுகிறது. ஸ்ரீராமனைப் பார்ப்பதற்காக நெருக்கி யடித்துக் கொண்டு அவனது இருபக்கங்களிலும் திரண்ட மகளிர் கூட்டம், தங்கள் உயிர்கள் எல்லாம் ஒன்றாகி ஸ்ரீராமன் வடிவில் தேரில் செல்வதைப் பார்த்தவர்கள் போலானார்கள் என்கிறார் புலவர். இதன் மூலம் தம்முயிர் வெளியில் செல்வதை தாமே காண்பதை ஒப்ப இராமனைக் கண்ட மகளிர் நிலையினை நமக்கு உணர்த்தியுள்ளார் எனலாம்.

அரும்பதம் :-

சேவகன் - இராமன். உவகை - மகிழ்ச்சி. இரைத்து - ஆரவாரஞ்செய்து. புறத்திடை - வெளியில்.

88. துண்ணெனும் சொல்லாள் சொல்ல, சுடர்முடி துறந்து, தூய மண் எனும் திருவை நீங்கி, வழிக் கொளாமுன்னம், வள்ளல் பண் எனும் சொல்லினார்தம் தோள் எனும் பணைத்த வேயும் கண் எனும் காலவேலும், மிடை நெடுங் கானம் புக்கான்.

இதன் பொருள் :-

துண்ணெனும் சொல்லாள் சொல்ல - அஞ்சத்தக்க சொல்லி
னையுடைய கைகேயி சொல்லுதலால், வள்ளல் - ஸ்ரீராமன், சுடர்முடி
துறந்து - ஒளி பொருந்திய மகுடம் சூடுதலை தவிர்த்து, தூய
மண் எனும் திருவை நீங்கி - தூய்மையுடைய பூமி என்னும்
மனைவியைப் பிரிந்து, வழிக் கொளா முன்னம் - பயணப்படுதற்கு
முன்னமே, பண் எனும் சொல்லினார் தம் - இசைப் பாட்டென்று
சொல்லத்தக்க சொல்லினையுடைய அம்மகளிரது, தோள் எனும்
- தோள்களாகிய, பணைத்த வேய் உம் - பருத்த மூங்கில்களும்,
கண் எனும் கால வேல் உம் - (அவர்) கண்களாகிய
(கொடுத்தன்மையால்) யமனை ஒத்த வேல்களும், மிடை -
(இருபுறமும்) நெருங்கிய, நெடுகானம் - பெருங்காட்டில், பக்கான்
- போனான்: (எறு)

பொழிப்புரை :-

அஞ்சத்தக்க சொல்லினையுடைய கைகேயி சொல்லுதலால்,
ஸ்ரீராமன் ஒளிபொருந்திய கிரீடத்தைச் சூடுதலைத் தவிர்த்து புனிதம்
நிறைந்த பூமி என்னும் திருவைப் பிரிந்து, பயணப்படுதற்கு முன்னமே,
இசைப்பாட்டென்று சொல்லத்தக்க இனிய சொல்லினையுடைய அம்
மகளிரது தோள்களாகிய பருத்த மூங்கில்களும், அவர் தம்
கண்களாகிய கொடுத்தன்மையால் யமனையொத்த வேல்களும்
இருபுறமும் நெருங்கிய பெருங்காட்டில் போனான்.

விளக்கம் :-

மாதர்கள் மொய்த்துச் சூழ்ந்து நோக்க இராமன் தேரில் செல்கிறான்.
அங்ஙனம் அவன் செல்வதை அழகிய உவமை மூலம் புலவர்
உணர்த்துகின்றார். கைகேயி சொல்லால் இராமன் இனிக்கானகம்
செல்லப் போகிறான். ஆதலால் அதற்கு முன்னமே மூங்கில்களும்
வேல்களும் நிறைந்த காட்டினிடையே செல்வதைப் போல மாதர் தம்
மூங்கில் போன்ற தோள்களும், யமனை ஒத்த வேல்களும் நிறைந்த
பெருங் காட்டினிடையே போனான் என்கிறார்.

மேல் வருவதனை, முன்னமே கூறும் புலவர் திறன்
போற்றுதற்குரியதாகும். 'கானம்' என்னும் சொல் காடு என்பதைக்
குறித்தல் போலவே மிகுதி என்னும் பொருளையும் காட்டும்.
'கண்ணெனும் கால வேலுமிடை கானம்' என்பது சிலேடையோடு

சேர்ந்துவந்த உருவக அணி. மாதர்தம் கண்களை யமனை ஒத்த வேல்களாக உருவகித்தார். மாதர்தம் கண் வீச்சு வேல்போன்று தைக்கக் கூடியது என்பதைக் கருத்திற் கொண்டே கண்களாகிய வேல்கள் என்றார்.

பூமியை பூதேவி என அழைக்கும் மரபு உண்டு. அதனால் நில மகளை 'தூய மண்ணெனுந்திரு' என்றும் பரதனுக்கு அரசு கொடுப்பதை நோக்கி இராமனை 'வள்ளல்' என்றும் கூறினார்.

அரும்பதம் :-

துண்ணெனும் - அச்சம் தரும். துண்ணெனல் - அச்சக்குறிப்பு. சுடர்முடி - ஒளிபொருந்திய முடி. மண்ணெனுந்திரு - நிலமகள், பூதேவி. பணைத்த - பருத்த, வேய் - மூங்கில். காலன் - யமன். மிடைதல் - செறிதல்.

89. சுண்ணமும் மலரும் சாந்தும் கனகமும் தூவ வந்து:
வண்ணமேகலையும் நாணும் வளைகளும் சிந்துவாரும்
புண் உற அனங்கன் வாளி புழைத்த தம்புணர் மென்கொங்கை
கண் உறப் பொழிந்த காம வெம்புனல் கழுவு வாரும்.....

இதன் பொருள் :-

(அம்மகளிர்) சுண்ணஉம் - கந்தப்பொடியையும், மலர்உம் - பூக்களையும், சாந்து உம் - சந்தனத்தையும், கனகம் உம் - பொன்னையும், தூவ வந்து - தூவுதற்காக வந்து, வண்ணம். மேகலை உம் - அழகிய மேகலா பரணங்களையும், நாண உம் - வெட்கத்தையும், வளைகள் உம் - கை வளையல்களையும், சிந்துவார் உம் - சிந்துபவரும், அனங்கன்வாளி - மன்மதபாணம், புண் உற - இரணம் உண்டாகும் படி, புழைத்த - துளைத்த, தம்புணர் மெல் கொங்கை - தமது நெருங்கிய மெல்லிய தனங்களை, கண் - கண்களினின்றும், உற - மிகுதியாக, பொழிந்த - வழிந்த, காமம் - காம நோயாலுண்டாகிய, வெம்புனல் - வெப்பமான நீரினால், கழுவுவார் உம் - கழுவுகின்றவருமாகி (நின்று)..... (அடுத்தபாட்டுடன் நிறைவு பெறும்)

பொழிப்புரை :-

ஸ்ரீராமனைத் தேரில் கண்ட மாதர்கள் பட்ட வேதனையை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. இராமன் மீது சுண்ணம் முதலியவற்றைத் தூவவந்த மகளிர். அவனைக் கண்டமாத் திரத்தே தம் செயல் மறந்துவிட்டனராம். காமம் மிகுதலால் மேகலை சோர நாண் துறந்து,

உடல் மெலிந்து, கைவளையல்கள் சிந்திட, கண்களினின்றும் தாரை தாரையாக நீர் பொழிய நின்று.....

விளக்கம் :-

இக்காட்சியைக் கம்பர் தம் கற்பனைக்கண் கொண்டு நோக்கிச் சுவைபட நமக்குணர்த்துகின்றார். ஸ்ரீராமனைக் கண்ட மாத்திரத்தே மாதர்களுக்குக் காமம் மிகுதியாகி விட்டதாம். மன்மதனது மலர்ப்பாணங்கள் அவர்களது தனங்களை (மார்பகங்களை)த் துளைத்து விட்டனவாம். அதனால் உண்டான புண்களை, கண்களினின்றும் மிகுதியாகப் பொழிந்த வெப்பமான நீரினால் கழுவுகின்ற வருமாகி நின்று..... (அடுத்த பாட்டுடன் நிறைவுறும்)

அரும்பதம் :-

சுண்ணம் - வாசனைப்பொடி. சாந்து - சந்தனம். கனகம் - பொன். நாண் - வெட்கம். அனங்கன் - மன்மதன். புழைத்த - துளைத்த. புண் - ரணம். கொங்கை - முலை.

90. “அங்கணன் அவனி காத்தற்கு ஆம் இவன்” என்னலாமோ? நம்கண் அன்பு இலன்” என்று உள்ளம் தள்ளுற நடுங்கிநைவார், செங்கணும், கரிய கோல மேனியும், தேரும், ஆகி, எங்கணும் தோன்றுகின்றான்: எனைவரோ இராமன்?” என்பார்

இதன் பொருள் :-

(அங்ஙனம் நின்றோர்) அம் கணன் - அழகிய கண்களையுடை வனாகிய, இவன் - இவ்விராமன், அவனி காத்தற்கு ஆம் - பூமியைக் காத்தற்குத் தக்கவனாவான், என்னல் ஆம் ஓ - என்று சொல்லுதல் பொருந்துமோ? (பொருந்தாது): நம் கண் - மாதராகிய நம்மிடத்து, அன்பு இலன் : அன்பு இல்லாதவனாக இருக்கின்றானே, என்று - என்று எண்ணி, உள்ளம் தள்ளுற - மனம் தடுமாறுதலால், நடுங்கி - (உடல்) நடுங்கி, நைவார் - தளர்பவருமாகி, செம்கண் உம் - சிவந்த கண்களும், கரிய கோலம் மேனியும் - கறுத்த அழகிய திருமேனியும், தேர்உம் ஆகி - இரதமுமாகப் பொருந்தி, (இராமன்) எங்கண் உம் - எல்லா இடத்தும், தோன்றுகின்றான் - காணப்படுகின்றானே! எனைவர் ஓ இராமன் - இராமனாகத் தோன்றுபவர் எத்தனைபேரோ? என்பார் - என்று சொல்வார்.

பொழிப்புரை :-

(அவ்வாறு நின்றமாதர்) அழகிய கண்களையுடையவனாகிய இவ்விராமன் இப்பூமியைக் காத்தற்குத் தக்கவனாவான் என்று சொல்லுதல் பொருந்துமோ? (பொருந்தாது). மகளிரான நம்மிடத்து அன்பு இல்லாதவனாக இருக்கின்றானே என்று எண்ணி, மனம் தடுமாறுதலால் உடல் நடுங்கி, தளர்வுறுவனராகி, சிவந்த கண்களும், கறுத்த அழகிய திருமேனியும், இரதமுமாகிப் பொருந்தி, எல்லாவிடத்தும் காணப்படுகின்றானே! இராமனாகத் தோன்றுபவர் எத்தனைபேரோ? என்று சொன்னார்கள்.

விளக்கம் :-

மெல்லியராகிய நம்மிடத்து மனமிரங்கி அருள் புரியாத இவன் அவனி காப்பதற்குத் தக்கவன் என்பது எப்படி என்று மனந்தடுமாறிய மகளிரை இப்பாடல் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. மனந்தடுமாறிய மாதர்கள் நடுங்கி நின்று உருவேளித் தோற்றத்தால் இராமன் எங்கும் தோன்றுவதாகக் காண்கிறார்கள். செங்கண்ணும் கரியமேனியுமாகியத் தேர்களில் இராமன் எங்கும் தோன்றுகின்றானே! இராமன் ஒருவன் தான் என்பது எப்படி? இராமன் என்பார் எத்தனை பேருண்டோ? என்று வாய் பிதற்றலானார்கள். அவர்கள் பார்த்த இடமெல்லாம் இராமனே தெரிந்தானாம். அந்தளவுக்கு அவர்கள் சிந்தை மயங்கிவிட்டனர் எனலாம்.

மேற் கூறிய இருபாடல்களும் இராமபிரானைத் தேரில் கண்ட மகளிர் அடைந்த உவகையினை, அதனால் ஏற்பட்ட தடுமாற்றங்களைத் தெரிவித்தன.

அரும்பதம் :-

அவனி - பூமி. நைதல் - தளர்வடைதல்.

அன்பினுக்கு எல்லை காணார்.

91. இனையராய் மகளிர் எல்லாம் இரைத்தனர், நிரைத்து மொய்த்தார்:
முனைவரும் நகரமுதார் முதிஞரும் இளைஞர் தாமும்,
அனையவன் மேனிகண்டார், அன்பினுக்கு எல்லை காணார்,
நினைவினர் மனத்தால், வாயால் நிகழ்ந்தது, நிகழ்த்தலுற்றாம்

இதன் பொருள் :-

மகளிர் எல்லாம் - மாதர்கள் அனைவரும், இனையர் ஆய் - இத் தன்மையராகி, இரைத்தனர் - கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, நிரைத்து - கூட்டமாகி, மொய்த்தார் - நெருங்கினர். முனைவர் உம் - முனிவரும், நகர மூதூர் முதிஞர் உம் - அயோத்தி மாநகரமாகிய பழைய ஊரில் உள்ள மூத்தோரும், இளைஞர் தாம் உம் - இளைஞரும், அனையவன் - ஸ்ரீராமனது, மேனி - திருமேனியை, கண்டார் - பார்த்தவராகி, அன்பினுக்கு - (அக்காட்சியால் உண்டாகிய) விருப்பத்திற்கு, எல்லை காணார் - அளவை அறியாதவராய், மனத்தால் நினைவினர் - நெஞ்சினால் நினைத்தவர்களாய், வாயால் நிகழ்ந்தது - வாயினால் கூறியதை, நிகழ்த்தல் உற்றாம் - சொல்லத் தொடங்குவோம் (எறு) (அவற்றைப் பின்வரும் பதினொரு பாடல்களில் காண்க)

பொழிப்புரை :-

மகளிர் எல்லாம் இத்தன்மையராகிக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு கூட்டமாகி நெருங்கவும் முனிவரும், அயோத்திமா நகரமாகிய பழைய ஊரில் உள்ள மூத்தவர்களும் இளைஞர்களும் ஸ்ரீராமனது திருமேனியைப் பார்த்தவராகி, அக்காட்சியைப் பார்த்ததால் உண்டாகிய விருப்பத்திற்கு எல்லை காணாதவர்களாய், மனத்தால் நினைத்தவர்களாய், வாயினாற் கூறியவற்றைச் சொல்லத் தொடங்குவோம்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீ இராமனைக் கண்ட முனிவரும் முதியோரும் இளைஞரும் பெற்ற மகிழ்வினை இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. அவர்களது மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை என்கிறார் புலவர். அவர்களது உள்ளத்து உணர்வுகளை, வாயினாற் கூறியவற்றைச் சொல்லத் தொடங்குவோம் என்கிறார். இதனை அடுத்து வரும் பதினொரு பாடல்களிலும் காணலாம்.

முனைவர் - சிறந்தவராகிய முனிவரை உணர்த்திற்று.

மூதூர் என்றதனால், ஊர் முதியதாயினும், இத்தகைய விழா புதியதென்க. சிந்தையும் சொல்லும் ஒரு நிகர்ப்பட்டவரென்பார் 'நினைவினர்' மனத்தால் வாயால் நிகழ்ந்தது' என்றார்.

அரும்பதம் :-

மொய்த்தார் - நெருங்கினார். நிகழ்ந்தது - நிகழ்த்தியது. முதிஞர் - மூத்தோர், முதியோர்.

92. உய்ந்தது இவ் உலகம் என்பார்: ஊழி காண்கிற்பாய்' என்பார், 'மைந்த நீ கோடி எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும்' என்பார்: 'ஐந்து அவித்து அரிதின் செய்த தவம் உனக்கு ஆக' என்பார் 'பைந் துழாய்த் தெரியலாய்க்கே நல்வினை பயக்க' என்பார்.

இதன் பொருள் :-

(அவர்), இ உலகம் உய்ந்தது என்பார் - இவ்வுலகம் பிழைத் தீடேறிற்று என்பவரும், - ஊழி காண் காண்கிற்பாய் என்பார் - 'யுக முடிவையும் (இவ்வுலகிலிருந்து) பார்ப்பாயாக' என்பவரும், மைந்த - வீரனே!, எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாஉம் - எங்களுடைய வாழுங்காலம் (ஆயுள்) எல்லாவற்றையும், நீ கோடி - நீ உன்னுடையனவாகக் கொள்வாயாக, என்பார் - என்பவரும், ஐந்து அவித்து - (புலன்களிற் செல்கின்ற அவா) ஐந்தினையும் அடக்கி, அரிதின் செய்த - அருமையாக (யாம்) செய்த, தவம் - தவத்தின் பயன், உனக்கு ஆக - உனக்குச் சித்தியாகுக, என்பார் - என்பவரும், பைந்துழாய் தெரியலாய்க்கு ஏ - பசிய திருத்துழாய் மாலை அணிந்த உனக்கே, நல்வினை பயக்க - புண்ணியம் பயன் தருவதாகுக, என்பார் - என்பவரும், (எறு)

பொழிப்புரை :-

இவ்வுலகம் உய்வடைந்தது என்று கூறுவாரும், யுகமுடிவையும் இவ்வுலகிலிருந்து பார்ப்பாயாக என்பாரும், எங்கள் ஆயுள்காலம் எல்லாவற்றையும் உன்னுடையதாகக் கொள்வாயாக என்று சொல்வாரும், ஐம்புலன்களையும் அடக்கி யாம் அருமையாகச் செய்த தவத்தின் பயன் உனக்குச் சித்தியாகுக என்பாரும் பசிய திருத்துழாய் மாலை அணிந்த உனக்கே புண்ணியம் பயன்தருவதாக! என்பவரும்.....(எறு)

விளக்கம் :-

இது முதல் பதினொரு பாடல்கள் ஒரு தொடராக வருகின்றன. முனிவர் முதலியோர் கூறியவற்றை விவரிக்கும் இப்பாடல்களில் கம்பனின் கவித்திறன் நன்கு பளிச்சிடுவதைக் காணலாம். முனிவரும்,

முதியோரும், சிறியோரும் ஸ்ரீராமனைக் கண்டு வாழ்த்தும் வகையில் இப்பாடல் (92) அமைந்துள்ளது. ஸ்ரீராமன் மீது தாம் கொண்டுள்ள அன்பை - பாசத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இது அமைந்துள்ளது.

ஊழி காண்கின்றாய் என்பதற்கு - யுகமுடிவு காறும் இவ் உலகில் தானே வாழ்ந்திருப்பாயென்றும், நீ கோடி எங்கள் வாழ்க்கை நாளாயாவும் என்பதற்கு - எங்களுடைய ஆயுள் முழுவதையும் கூட்டினால் எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் வாழ்வாயாக என்றும் பொருள் கொள்க. தவம் உனக்காக என்னுமிடத்து - உனக்குத்தவம் கைகூடுக என்னும் பொருளுந் தோன்றுதல் காண்க.

ஐந்து மென்னு முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

அரும்பதம் :-

உய்ந்தது - ஈடேறியது. ஊழி - யுகமுடிவு; வெள்ளப் பெருக்கால் உலகம் அழியும் காலம். ஆயுள் - வாழ்நாள், துழாய் - துளசி

93. 'உயர் அருள் ஒண்கண் ஒக்கும் தாமரை, நிறத்தை ஒக்கும் புயல் பொழி மேகம், என்ன புண்ணியம் செய்த' என்பார்:
'செயல் அருந் தவங்கள் செய்து, இச் செம்மலைத் தந்த செல்வத் தயரதற்கு என்ன கைம்மாறு உடையம் யாம் தக்கது?' என்பார்

இதன் பொருள் :-

உயர் அருள் - மிக்க கருணையையுடைய, ஓள் - ஒண்மையாகிய, கண் - (ஸ்ரீராமனது) திருக்கண்களை, ஒக்கும் - போன்ற, தாமரை - தாமரை மலரும், நிறத்தை ஒக்கும் - (அப் பிரானது) நிறத்தைப் போன்ற, புயல் பொழிமேகம் - நீரைப் பெய்கின்ற கார்மேகமும், என்ன புண்ணியம் செய்த - என்ன நல்வினை செய்தன, என்பார் - என்பவரும், செயல் அரு தவங்கள் செய்து - (பிறரால்) செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்து, இ செம்மலை தந்த - இவ்விராமனைப் பெற்று (இவ்வுலகத்துக்கு)க் கொடுத்த, செல்வம் தயரதற்கு - பாக்கியத்தையுடைய சக்கரவர்த்திக்கு, யாம் தக்கது - (அவர் செய்த நன்றிக்குத்) தகுந்ததாகிய, கைம்மாறு - பிரதியுபகாரம் (செய்ய), என்ன உடையம் - எதை உடையவராயிருக்கின்றோம்? என்பார் - என்பவரும், (என்று)

பொழிப்புரை :-

ஸ்ரீராமனது திருக்கண்களை ஓக்கும் தாமரை மலரும், அப்பிரானது நிறத்தைப் போன்ற நீரைப் பொழிகின்ற கார்மேகமும் என்ன புண்ணியம் செய்தன என்பவரும், பிறரால் செய்தற்கு அரிய தவங்களைச் செய்து இச் செம்மலை இவ்வுலகத்துக்குப் பெற்றுக் கொடுத்த தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு, அவரது நன்றிக்குத் தகுந்ததாகிய பிரதியுபகாரம் செய்ய எதை உடையவராய் இருக்கின்றோம் என்பவரும்.....

விளக்கம் :-

இப்பாடலில் இராமபிரானது அருள்மிகு கண்ணையும், திருமேனியையும் அழகிய உவமை மூலம் காட்டியதோடு, அவரைப் பெற்றுத் தந்த தயரதச் சக்கரவர்த்திக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய உள்ளோம் என்று பேசிக் கொள்வோரையும் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

உபமானப் பொருளாகிய தாமரையையும் கார்மேகத்தையும் இராமபிரானின் திருக்கண்கட்கும் திருமேனி நிறத்திற்கும் உபமேயமாகக் காட்டியுள்ளார். இது எதிர் நிலை அணியாகும். திருமால் கார்மேக வண்ணன் ஆதலால் அவனது அவதாரமான ஸ்ரீராமனும் கார்மேக வண்ணன் எனக்கருதலாம்.

அரும்பதம் :-

கார்மேகம் - மழைமேகம். புயல் - நீர். செம்மல் - பெருமையிற் சிறந்தோன். கைம்மாறு - பதில் உபகாரம்.

94. 'வாரணம் அரற்ற வந்து கரா உயிர் மாற்றும் நேமி
நாரணன் ஓக்கும், இந்த நம்பிதன் கருணை' என்பார்;
ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஐயனை அணுகி நோக்கி,
காரணம் இன்றியேயும், கண்கள் நீர் கலுழ நிற்பார்.

இதன் பொருள் :-

இந்த நம்பிதன் கருணை - இவ்விராமபிரானது திருவருளானது, வாரணம் அரற்ற - கஜேந்திரன் என்னும் யானை (ஆதி மூலமே என்று கூவி) அழைக்க, வந்து - (உடனே அங்கு) ஓடிவந்து தோன்றி, கரா உயிர் மாற்றும் - முதலையின் உயிரைப் போக்கின, நேமி - சக்கரத்தையுடைய, நாரணன் (கருணை) - ஸ்ரீமந்நாராயணனது

திருவருளை, ஓக்கும்; என்பார் - என்பவர்களும், - ஆரணம் அறிதல் தேற்றா - வேதங்களாலும் (இனையனென்று) அறிதல் கூடாத ஐயனை - ஸ்ரீராமனை, அணுகி - அண்மித்து, நோக்கி - பார்த்து, காரணம் இன்றி - (அன்பைத் தவிர்த்து வேறு) ஏது இல்லாமல், ஏயும் - பொருந்திய, கண்கள் - கண்ணீர், கலுழ - சிந்தும் படி, நிற்பார் - நிற்பவரும்,(எறு)

பொழிப்புரை :-

இந்த இராமபிரானது கருணை கஜேந்திரன் என்ற யானை ஆதிமூலமே என்று கூவியழைக்க ஒடிவந்து முதலையின் உயிரைப் போக்கிய, சக்கரத்தையுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணனது திருவருளை ஓக்கும் என்பவர்களும் வேதங்களாலும் இனையனென்று அறிதல் கூடாத ஸ்ரீராமனைச் சமீபித்து, பார்த்து, காரணம் (அன்பைத் தவிரவேறு) எதுவும் இல்லாமல், கண்ணீர் சிந்தும்படி நிற்பவரும்.....

விளக்கம் :-

வாரணம் அழைக்கவந்து உதவியவன் நாரணன். அவனது கருணை அளப்பரியது. அவனது அவதாரமாகக் கருதப்படுபவன் ஸ்ரீராமன். அவனைக் கண்டமாத் திரத்தே காரணம் எதுவுமின்றி அவன் மீது கொண்ட அன்பினால் கண்ணீர் மல்கினார்கள் என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

நாரணன் - திருமால். நாராயணன் என்பதன் சிதைவு. நாரம் - பிரளயப் பெருங்கடல் நீர்; அதனை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன். எல்லாம் அழிந்தபோதும் மிகுந்திருக்கும் காரணக் கடவுள் என்பது கருத்து. நாராயணன் சகல நற்குணங்களும் உடையவனென்றும், சகல உயிர்களிடத்தும் உள்ளத்திருப்பவனென்றும் கூறுவர்.

அரும்பதம் :-

வாரணம் - யானை. கரா - முதலை. ஆரணம் - வேதம். கலுழ - சிந்தும்படி.

95. 'நீல மா முகில் அனான்தன் நிறையினோடு அறிவும் நிற்க, சீலம் ஆர்க்கு உண்டு? கெட்டேன், தேவரின் அடங்குவானோ? காலமாக் கணிக்கும் நுண்மைக் கணக்கையும் கடந்து நின்ற மூலம் ஆய், முடிவு இலாத முர்த்தி இம்முன்பன்' என்பார்.

இதன் பொருள் :-

நீலம் மா முகில் அனான் தன் - நீலமான பெரிய மேகத்தை ஒத்த ஸ்ரீராமனது, நிறைவினோடு - நிறைவோடு, அறிவு உம் - புத்தியும், நிற்க - ஒரு புறத்து நிற்க, சீலம் - (அவனது) சீலகுணம், ஆர்க்குண்டு - எவருக்குத்தான் உண்டு? (ஒருவருக்கும் இல்லை) காலம் ஆ கணிக்கும் - பலகாலமாக எண்ணுகின்ற, நுண்மை கணக்கை உம் - நுட்பமாகிய எண்களையும் கடந்து நின்ற - தாண்டி நின்ற, மூலம் ஆய் - ஆதி மூலமாகி, முடிவு இலாத - அழிவில்லாத, மூர்த்தி - ஸ்ரீ நாராயணனுடைய அவதாரமான, இ முன்பன் - இந்த ஸ்ரீராமபிரான், தேவரின் - (காலக் கணக்கைக் கடவாது நின்ற ஆதியந்தங்களையுடைய) தேவர்களுள், அடங்குவான் ஓ - ஒருவனாக அமைவானோ? (அமையான்), கெட்டேன் - (இம் மெய்ப்பொருளை அறியாது) இதுகாறுங்கெட்டேன், என்பார் - என்பவர்களும்..... (எ-று)

பொழிப்புரை :-

நீல மேக வண்ணான ஸ்ரீராமனது நிறைவோடு, புத்தியும் ஒருபுறத்து நிற்க: அவனது ஒழுக்க சீலங்கள் எவருக்குண்டு? ஒருவருக்கும் இல்லை. பலகாலமாக எண்ணுகின்ற நுட்பமாகிய எண்களையும் கடந்து நின்ற, ஆதி மூலமாகி, அழிவில்லாத மூர்த்தியான ஸ்ரீ நாராயணனுடைய அவதாரமான, இந்த ஸ்ரீ ராமபிரான் தேவர்களுள் ஒருவனாக அமைவானோ? (அமையான்) இம்மெய்ப்ப பொருளை அறியாது இது காறுங் கெட்டேன் என்பவர்களும்.....

விளக்கம் :-

ஸ்ரீ இராமனைக் கண்டவர்கள் அவனிடம் காணப்படும் குணசீலங்களை வியந்து நின்றமையை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இவனைக் கண்டவரிற் சிலர் நிறைவு, அறிவு என்ற குணங்கள் கிடக்கட்டும். இவனது சீல குணம் யாருக்கு உண்டு? எவருக்கும் இல்லை எனப் புகழ்ந்து, இவனது குண நிறைவைக் கண்டு இவன் மானுடரிற் சேர்ந்தவன் அல்லன்; தேவரிற் சேர்ந்தவனோ? என்று ஐயுற்று, மும்மூர்த்திகளில் முதன்மூர்த்தியாகிய திருமாலே இவன் என்று துணிந்து கூறினர் என்க. நிறைவு - எல்லாவற்றாலும் பூரணமாயிருக்கும் தன்மை. சீலமாவது - தான் மிகமேம்பட்டவனாயிருந்தும் மிகத் தாழ்ந்தாரோடும் வேற்றுமையின்றி நடத்தல், ஆர்க்கென்னும் வினா, இன்மை குறித்து

நின்றது. 'கெட்டேன்' என்றது துயரமிகுதியாலே கைநநெரித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. ஆதி அந்தமில்லான் என்பதை "மூலமாய் முடிவிலாத மூர்த்தி" என்றார். திருமாலின் அவதாரமே ஸ்ரீராமன் என்பதைப் புலவர் இதன் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார் எனலாம்.

அரும்பதம் :-

முன்பன் - முதல்வன். சீலம் - நல்லொழுக்கம். மூலம் - ஆதி.

96. 'ஆர்கலி அகழ்ந்தோர், கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர், முந்தைப் போர்கெழு புலவர்க்கு ஆகி அசுரரைப் பொருது வென்றோர், பேர் கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும் புகழ்நிற்பது ஐயன் தார் கெழு திரள் தோள் தந்த புகழினைத் தழுவி' என்பார்.

இதன் பொருள் :-

ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் - கடலைத் தோண்டினவர்க்கும், கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர் - ஆகாச கங்கையைப் பூலோகத்திற் கொண்டு வந்தவர்க்கும், முந்தை - பழமையாகிய, போர் கெழுபுலவர்க்கு ஆகி - யுத்தத்தில் விளங்குகின்ற தேவர் நிமித்தமாக, அசுரரை - அஷ்ணரை, பொருது வென்றோர் - போர் செய்து வென்றவர்க்கும், பேர்கெழு சிறப்பின் - பெயர் விளங்குகின்ற மேன்மையோடு, வந்த - உண்டாகிய, பெருபுகழ் - மிக்க கீர்த்தி, நிற்பது - நிலைத்து நிற்பது, ஐயன் - ஸ்ரீராமனது, தார்கெழு திரள் தோள் - வெற்றிமாலை விளங்குகின்ற புயங்கள், தந்த - உண்டாக்கிய, புகழினை - கீர்த்தியை, தழுவி - தழுவியே, என்பார் - என்பவர்களும்.....

பொழிப்புரை :-

கடலைத் தோண்டினவர்க்கும், ஆகாச கங்கையைப் பூவுலகுக்குக் கொண்டு வந்தவர்க்கும், பழமையாகிய யுத்தத்தில் தேவர் நிமித்தமாக அஷ்ணரைப் போர் செய்து வென்றவர்க்கும் பெயர் விளங்குகின்ற மேன்மையோடு வந்த மிக்க கீர்த்தி, நிலைத்து நிற்பது ஸ்ரீராமனது வெற்றிமாலை விளங்குகின்ற புயங்கள் தந்த புகழினைத் தழுவியே என்பவர்களும்.....

விளக்கம் :-

பாலகாண்டத்தில் கூறப்பட்ட கதைகளை மீண்டும் நினைவூட்டும் வகையில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் சகரர்

புத்திரராவர். கங்கையைக் கொண்டுவந்தவன் பகீரதன். அசுரரை வென்றவர் - காகுத்தன், முசுகுந்தன் முதலியோர். அவனியில் ஸ்ரீராமன் பிறந்த குலம் எது என வினா எழுகையில் ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் முதலியோர் தோன்றிய குலத்தில் என்று விடையளிக்க வேண்டியிருத்தலின் “ஆர்கலி யகழ்ந்தோர்..... பெரும்புகழ் நிற்பது ஐயன்.... திரள்தோள் தந்த புகழினைத் தழுவி” என்றார்.

மகாவீரனான ஸ்ரீராமன் இராவணனை அழித்த வீரச் செயலைக் கூறுவதாகிய இராமாயணத்தாலேயே சுகரர் முதலியோரின் பெரும்புகழ் நிலைநிற்பதும் இங்கு கருதத்தக்கது. ஆழ்கடல் அகழ்ந்தோர் முதலியோரின் புகழ்களாகிய பூங்கொடிகளுக்கு இவன் தோள் வலிப் புகழ் கொழுகொம்பாக விளங்கின எனலாம்.

அரும்பதம் :-

புலவர் - தேவர். அசுரர் - அவுணர். புகழ் - கீர்த்தி. பேர் கெழு - பெயர் விளங்குகின்ற. தார் - மாலை.

97. ‘சந்தம் இவை தா இல் மணி ஆரம் இவை, யாவும் சிந்துரமும் இங்கு இவை; செறிந்த மதவேழப் பந்திகள், வயப்பரி, பசும்பொனின் வெறுக்கை, மைந்த! வறியோர் கொள வழங்கு’ என நிரைப்பார்.

இதன் பொருள் :-

இவை -, சந்தம் - சந்தனங்கள், இவை - தா இல் மணி ஆரம் - குற்றம் இல்லாத நவரத்தின மணிமாலைகள்; இங்கு இவை - இவ்விடத்தில் உள்ள இவை, சிந்துரம் உம் - திலகமும், யாஉம் - மற்றைய எல்லா அணிகளும், செறிந்த - பொருந்திய, மதம் வேழம் பந்திகள் - மதயானை வரிசைகள், வயப்பரி - வெற்றியையுடைய குதிரைகள், பசும் பொன்னின் வெறுக்கை - பசும் பொன்னாகிய செல்வங்கள், (இவற்றை) மைந்த - வீரனே!, வறியோர் கொள - பொருளில்லாத ஏழைகள் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு, வழங்கு - தானமாகக் கொடு, என - என்று, நிரைப்பார் - ஒழுங்காய் வைப்பவரும்..... (எறு)

பொழிப்புரை :-

சந்தனங்கள், நவரத்தின மாலைகள், சிந்துரம், மற்றைய எல்லா அணிகளும், மதம்பொருந்திய யானைவரிசைகள், வெற்றியையுடைய

குதிரைகள், பசும் பொன்னாகிய செல்வங்கள் யாவற்றையும், மைந்த!
வறியோர் பெற்றுக் கொள்ளும்படி தானஞ்செய் என்று ஒழுங்காய்
வைப்பவரும்.....

விளக்கம் :-

ஸ்ரீ இராமனுக்கு நன்மை விளைய வேண்டுமெனக் கருதியோர்
செயலை இப்பாடல் விளக்குகிறது. பட்டாபிஷேக வேளையில் தம்முடைய
பொருளான சந்தனம் முதலியவற்றை ஸ்ரீராமபிரானின் கைகளால்
வறியவர்களுக்கு வழங்க விரும்பினர் என்றும் கருதலாம் சந்தனம் -
சந்தனம் என்பதன் சிதைவு.

வறியோர்க்கு வழங்குதற்கென மக்கள் பலவகைப் பொருள்களை
வரிசையாக வைத்திருந்தனராம். இராமன் மீது மக்கள் கொண்ட
பேரன்பையே இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை மற்றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து” என்னும் வள்ளுவர் வாக்குக்கு
ஏற்ப ‘வறியார் கொள வழங்கு’ என்றார்.

அரும்பதம் :-

பரி - குதிரை, வேழம் - யானை, சிந்தரம் - செம்பொடி. நிரை -
ஒழுங்கு. வெறுக்கை - செல்வம்.

என்புருகி, நெஞ்சுருகி, நைந்துருகி நிற்பார்.

98. மின் பொருவு தேரின்மிசை வீரன் வரு போழ்தில்
தன் பொருவு இல் கன்று தனி தாவி வரல் கண்டாங்கு
அன்பு உருகு சிந்தையொடும் ஆ உருகுமா போல்,
என்பு உருகி, நெஞ்சு உருகி, நைந்துருகி நிற்பார்.

இதன் பொருள் :-

மின்பொருவு தேரின் மிசை - மின்னலையொத்த தேரின் மேல்,
வீரன் வரு போழ்தில் - ஸ்ரீராமன் வரும் வேளையில், ஆ - பசுவானது
தன் பொருவு இல் கன்று - தனது ஒப்பில்லாத் கன்று, தனி -
துணையில்லாமல், தாவிவரல் - குதித்து வருதலை, கண்ட ஆங்கு
- பார்த்த அப்பொழுது, அன்பு உருகு சிந்தையொடு உம் -

அன்பினாற் கரைகின்ற மனத்தோடும், உருகும் - இரங்குகின்ற, ஆ போல் - விதம் போல, என்பு உருகி - என்புகரைந்து, நெஞ்சு உருகி - நெஞ்சு உருக, நைந்து உருகி - மனம் நீராக வருந்திக் கரைந்து, நிற்பார் - நிற்பவரும்..... (எறு)

பொழிப்புரை :-

மின்னலையொத்த தேரின் மீது றீராமன் வரும் வேளையில், பசுவானது தனது ஒப்பற்ற கன்று தாவி ஓடிக் குதித்து வருவதைக் கண்டு அன்புருகி, நெஞ்சுருகி நிற்பது போல, அன்பினாற்கரைகின்ற மனத்தோடும், என்பு கரைந்து, நெஞ்சுருகி, மனம் நீராக வருந்திக்கரைந்து நிற்பவரும்.....

விளக்கம் :-

தேரின் மீது இராமனைக் கண்டு மக்கள் மனம் உருகிய காட்சியை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. தாவிவரும் கன்றைக் கண்டு தாய்ப் பசு உருகுதல் போன்று இராமனைக் கண்டு மக்கள் உருகினார்களாம். “மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார் கோசலை தன்னை யொத்தார்” என்று கீழ்க் கூறியதை ‘கன்று தனி தாவி வரல்கண்டு, அன்புருகு சிந்தையொடு ஆ உருகுமபோல்” என்று உவமை முகத்தால் விளக்கினார். தாய்ப் பாசத்தின் துடிப்பினை இவ்வுவமை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. மனத்தை மட்டுமன்றி என்பையும் உருக்குவதாக அன்பு உள்ளமையை உணரமுடிகிறது. நெஞ்சுருக + இனைந்து என்பது நெஞ்சுருகினைந்து என அகரம் தொக்குவந்தது. பின் இரண்டு அடிகளில், உருகுதல் என்ற சொல் பன்முறை வந்துள்ளது. இது சொற்பொருட் பின்வருநிலை அணியாகும். மின் - ஒளிக்கும், விரைவினாற் கண்டும் காணப்படாத தன்மைக்கும் உவமை.

அரும்பதம் :-

ஆ - பசு. நைந்துருகுதல் - வருந்திக் கரைதல்.

குறிப்பு :-

சில நூல்களில் ஈற்றடி “என்புருக நெஞ்சுருக யார் உருககில்லார்” எனவும், என்புருகி நெஞ்சுருகி நைந்துருகி நிற்பார் எனவும் உள்ளன.

சித்திரம் எனத் தனி திகைத்து உருகி நிற்பார்.

99. சத்திரம் நிழற்ற, நிமிர் தானையொடு நானா
அத்திரம் நிழற்ற அருளொடு அவனி ஆள்வார்,
புத்திரர் இனிப் பெறுதல் புல்லிது' என நல்லோர்
சித்திரம் எனத் தனி திகைத்து உருகி நிற்பார்.

இதன் பொருள் :-

நல்லோர் - நற்குணமுடையவர்கள், சத்திரம் நிழற்ற - குடை
நிழலைச் செய்யவும், நிமிர் தானையொடு உம் - விளங்குகின்ற
சேனையுடன், நானா அத்திரம் - பல வகைப் படைகளும், நிழற்ற
- ஒளியைச் செய்யவும், அருளொடு - கருணையுடன், அவனி
ஆள்வார் - பூமியை ஆள்கின்ற அரசர், இனி - ஸ்ரீராமன் பிறந்த
பின்பு, புத்திரர் - மைந்தர்களைப், பெறுதல் - பெறுவது, புல்லிது -
சிறுமையையுடையது, என - என்று சொல்லி, திகைத்து
(திகைப்புற்று) - சித்திரம் என - ஓவியப்பாவைபோல, தனி -
தனித்தனியாக, உருகி நிற்பார் - உருகி நிற்பவர்களும்.....
(எறு)

பொழிப்புரை :-

நற்குணமுடையவர், குடை நிழலைச் செய்யவும், விளங்குகின்ற
சேனையுடன், பலவகையான படைகளும் ஒளியைச் செய்யவும்,
கருணையுடன் புவி ஆளும் அரசர், இனி; ஸ்ரீராமன் பிறந்த பின்பு,
மைந்தர்களைப் பெறுதல் சிறுமையுடையது என்று சொல்லி,
திகைத்து, சித்திரப் பாவை போல, தனித்தனியாக உருகி
நிற்பவர்களும்.....

விளக்கம் :-

இப்பாடலில் இராமனது தனிச் சிறப்பு புலப்படுத்தப்படுகிறது.
இராமனைப் போன்று வடிவு, அழகு, குணம் முதலிய யாவும்
நேர்பட்டுள்ள புத்திரரைப் பெறுவது அவனி ஆள்பவர்க்கு
இயையாதலாலும், அங்ஙனம் நற்குணம் நிரம்பாத புதல்வரைப் பெற்றால்
'இவ்வரசன் தசரதனைப் போல நற்குணம் நிரம்பிய புதல்வனைப்
பெற்றானா?' என்று உலகத்தாரால் வம்பளக்கப்படுமாதலாலும் 'அவனி
ஆள்வார் புத்திரர் இனிப் பெறுதல் புல்லிது' என்றார். இராமனுடைய

குணத்தால் புவியாள்பவர்க்கு புத்திரரைப் பெறுவது புல்லிது என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது என்கிறார் புலவர். இதில் ஒன்றன் குணத்தால் மற்றொன்றிற்குக் குறைவு கூறியமை காண்க. இது அகமலர்ச்சி அணியாகும்.

அரும்பதம் :-

அத்திரம் - அஸ்திரம். அத்திரங்கள் எய்வன, எறிவன, குத்துவன, வெட்டுவன எனப் பல்வேறு வகைப்படும். இதனால் 'நானாவத்திரம்' என்றார். நிழல் - சாயை, ஒளி என்று இரு பொருளுமுடையதாகையால் நிழற்ற என்பதற்கு நிழலைச் செய்ய, ஒளி செய்ய என்று வெவ்வேறு பொருள் உரைக்கப் பட்டன. சத்திரம் - குடை. அத்திரம் - படை. புல்லிது - சிறுமையுடையது. சித்திரம் - ஓவியம்.

தூர்மின், நெடுவீதியினை என்று சொரிவார்.

100. 'கார்மினொடு உலாயது எனநூல் களுலும் மார்பன் தேர்மிசை, நம்வாயில் கடிது ஏகுதல் செய்வானோ? கூர் கனக ராசியொடு கோடி, மணியாலும் தூர்மின் நெடு வீதியினை' என்று சொரிவாரும்.

இதன் பொருள் :-

கார் - காரகாலத்துமேகம், மினொடு - மின்னலொடு, உலாயது என - உலவுந் தன்மை போல, நூல் களுலும் மார்பன் - முப்புரி நூல் விளங்குகின்ற மார்பினையுடைய ஸ்ரீராமன், நம் வாயில் - நமது வீட்டு வாயில்வழியாக, தேர் மிசை - தேரின் மேல், கடிது - விரைவாக, ஏகுதல் செய்வானோ - உலாப் போய் விடுவானோ? (அத்தேரைத் தடுத்தற்காக) கூர் கனகம் ராசியொடு - மிக்க பொற்குவியலொடு, கோடி மணியால் உம் - மிக்க இரத்தினங்களாலும், நெடுவீதியினை - பெரிய தெருவை, தூர்மின் - நிரப்புங்கள், என்று - என்று சொல்லிக் கொண்டு, சொரிவார் - (அவற்றை) மிகப் பொழிவாரும்..... (எறு)

பொழிப்புரை :-

மழைக்காலத்து மேகம் மின்னலொடு உலவுந்தன்மை போல முப்புரி நூல் விளங்குகின்ற மார்பினையுடைய ஸ்ரீராமன் நமது வீட்டுவாயில் வழியாக விரைந்து போய் விடுவானோ?

எனக்கருதியோர் அதனைத் தடுத்தற்காக, மிக்க பொற்குவியலோடு, மிக்க இரத்தினக் கற்களையும் பெரிய தெருவில் நிரப்புங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவற்றை மிக அதிகமாகச் சொரிவாரும்.....

விளக்கம் :-

ஸ்ரீ இராமனது வடிவழகைக்காண விரும்பியோர், அவனது தேர் விரைவாகச் செல்வதைத் தடுக்கும் பொருட்டு வீதித்தடையினை ஏற்படுத்த முற்படுவதை இப்பாடலில் காணலாம். அதற்காக மிக்க பொற்குவியலோடு இரத்தினங்களையும் குவித்தனராம். தேர் செல்லும் வீதியில் இவற்றைக் குவிப்பதன் மூலம் தேரின்வேகத்தைத் தடுத்திடலாம்: ஸ்ரீராமனைக் கண்குளிரப் பார்த்திடலாமென அவர்கள் கருதியிருக்கலாம்.

கார் - கரிய திரு மார்பிற்கும் மின் - முப்புரி நூலுக்கும் உவமை.

அரும்பதம் :-

கார் - கார்மேகம். இங்கு ஸ்ரீராமனது கரிய மார்க்கைக் குறித்தது. கனகம் - பொன். அரதனம் - இரத்தினம். ஏகுதல் - செல்லல். தூர்த்தல் - நிரப்புதல். சொரிதல் - பொழிதல்.

‘தோகை அவள் பேர் உவகை சொல்லல் அரிது’ என்பார்.

101. ‘தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்ந்தது தவத்தால் கேகயன் மடந்தை; கிளர் ஞாலம் இவன் ஆள, ஈகையில் உவந்தனள் இயற்கை இது என்றால், தோகை அவள் பேர் உவகை சொல்லல் அரிது’ என்றார்

இதன் பொருள் :-

(ஸ்ரீராமன்) தாய் கையில் வளர்ந்திலன் - பெற்ற தாயாகிய கோசலையினுடைய கையினாலே வளர்ந்தானில்லை; வளர்ந்தது - (பிள்ளை இவன்) வளர்ந்தது (எதனால் எனில்) கேகயன் மடந்தை - கேகயனின் மகளான கைகேயியின், தவத்தால் - (முற்பிறவியிற் செய்த) தவப்பயனாலாம்; (அதனால் தான் அவள்), கிளர் ஞாலம் - விளங்குகின்ற உலகத்தை, இவன் ஆள - இவன் அரசாளும்படி, ஈகையில் - கொடுத்தலில், உவந்தனள் - மகிழ்ந்தாள்; இயற்கை - அவளியல்பு, இது என்றால் - இதுவானால், தோகையவள் -

அக்கைகேயியினது, பேர் உவகை - பெருங்களிப்பு, சொல்லல் - சொல்லுதல், அரிது - அருமையையுடையது, என்பார் - என்பவர்களும்..... (எறு)

பொழிப்புரை :-

ஸ்ரீராமன் பெற்ற தாயான கோசலையின் கையில் வளர்ந்தவன் அல்லன்; அவன் வளர்ந்தது கைகேயி முற்பிறவியில் செய்த தவப்பயனாலாகும், அதனால் தான் இவ்வுலகை இவன் அரசாளும்படி கொடுத்தலின் மகிழ்ந்தனள். அவள் இயல்பு இதுவானால் அக் கைகேயியினது பெருமகிழ்வு சொல்லுதல் அரிதாகும் என்பவர்களும்.....

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமன் கோசலை பெற்ற புதல்வனாயினும், பூர்வ புண்ணியத்தால் கைகேயி வளர்க்க வளர்ந்தான்; அதனால் தான் கைகேயி இவனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கிறாள். ஆகவே அவளே இராமனுக்குத் தாயாதலால், அவளைப் போன்ற மகிழ்ச்சி, இப் பட்டாபிஷேகத்தில் வேறு யாவர்க்கு உண்டு என்று சிலர் பேசிக் கொண்டதாகப் புலவர் இப்பாடல் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். ஆனால் நிலைமை இதற்கு முற்றும் முரணாக அமைவதை அவர்கள் உணர்ந்தாரில்லை என்பதைப் பின்னர் காண்க.

அரும்பதம் :-

கேகயன் மடந்தை - கைகேயி. ஞாலம் - உலகம். ஈகை - கொடை.

பாவமும் அருந்துயரும் வேர்பறியும் என்பார்.

102. 'பாவமும் அருந்துயரும் வேர்பறியும்' என்பார்,
'பூவலயம் இன்று தனிஅன்று; பொது' என்பார்,
'தேவர் பகை உள்ளன; இவ்வள்ளல் தெறும்' என்பார்,
'ஏவல் செய்யும் மன்னர் தவம் யாதுகொல்?' என்பார்.

இதன் பொருள் :-

பாவம் உம் - தீவினையும், அருதுயர் உம் - நீக்குதற்கு அரிய பிறவித் துன்பங்களும், வேர் பறியும் - அடியோடு அழியும்,

என்பார் - என்பவர்களும், - பூவலயம் - பூமண்டலம், இன்று - இப்பொழுது, தனி அன்று - தனிமையாயுரியது அன்று: பொது - (எல்லார்க்கும்) பொதுவாகும், என்பார் - என்பவர்களும், தேவர்பகை உள்ளன - தேவர்க்குப் பகைவராயுள்ள அரக்கர் கூட்டங்களை, இ வள்ளல் - இவ் வள்ளல், தெறும் - அழிப்பான் என்பார் - என்பவர்களும்: ஏவல் செய்யும் - (இவன்) ஏவின பணிகளைச் செய்து வருகின்ற, மன்னர் - அரசரது, தவம் - நல்வினை, யாவது கொல் - எத்தன்மையை உடையதோ? என்பார் - என்பவர்களும் (ஆயினார்). (எறு)

பொழிப்புரை :-

தீவினையும் நீக்குதற்கரிய பிறவித் துன்பங்களும் அடியோடு கெடும் என்பவர்களும், இப்பூமண்டலம் இப்பொழுது தனி உரிமை கொண்டதல்ல, எல்லோர்க்கும் பொதுவாகும் என்பவர்களும், தேவர்களுக்குப் பகைவராயுள்ள அரக்கர் கூட்டத்தை இவ்வள்ளல் அழிப்பான் என்பவர்களும், இவன் ஏவின பணிகளைப் புரிந்துவருகிற அரசரது நல்வினை எத்தன்மையுடையதோ? என்பவர்களும், ஆயினார்கள்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமனைக் கண்ட மாத்திரத்தே மக்கள் மனதில் எழுந்த பலவிதமான எண்ணங்களை இப்பாடல் மூலம் புலவர் பிரதிபலித்துக் காட்டியுள்ளார். இவனைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நம்முடைய பாவமும், பிறவித்துன்பங்களும் தீரும் என்கிறார்கள் சிலர். புண்ணிய புருஷரைத் தரிசித்தால் பாவம் நீங்கும் என்பது நமது நம்பிக்கை; நூற்கொள்கையுமாகும். இதற்கு முன் ஆட்சி செய்த அரசர் போலல்லாமல் இவன் ஆட்சி புரிகையில் உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவருடைய குறைகளையும் வினவி, அவரவர் தாமே அரசு புரிந்தால் எங்ஙனம் நன்மையைப் பெறலாமோ அங்ஙனம் நன்மையைப் பெறுமாறு செய்யுந் தன்மையைன் என்று உணர்ந்ததனால் 'பூவலயமின்று தனியன்று பொது' என்பாராயினர் சிலர் என்க. இவன் மன்னனாயினும் ஆட்சி மக்களாட்சியாகவே விளங்கும் எனக் கருதினர் என்றும் கூறலாம். ஆட்சி பொது என்னும் கூற்று இதனையே உணர்த்துகிறது.

அரும்பதம் :-

வேர்பறியும் - அடியோடு அழியும். பூவலயம் - பூமண்டலம். தெறும் - அழியும்.

பூண்ட புகழ் மன்னன் உறை கோயில் புகல்.

103. ஆண்டு, இனையராய் இனைய கூற, அடல் வீரன்,
தூண்டு புரவிப் பொருஇல் சுந்தர மணித்தேர்,
நீண்ட கொடி மாடநிரை வீதி நிறையப்போய்,
பூண்ட புகழ் மன்னன் உறை கோயில் புகலோடும்....'

இதன் பொருள் :-

(அயோத்தி மாநகரத்தினர் அனைவரும்) ஆண்டு - அப்பொழுது, இனையர் ஆய் - இத்தன்மை கொண்டோராய், இனைய - இத்தன்மையானவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அடல் வீரன் - வெற்றியையுடைய ஸ்ரீராமன், தூண்டு புரவி - (சுமந்திரனால்) செலுத்தப்பட்ட குதிரைகளையுடைய, பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, சுந்தரம் மணிதேர் - அழகிய நவரத்தினங்கள் இழைத்த இரதத்தில், நீண்ட கொடிமாடம் நிரை - உயர்ந்த கொடிகளை உடைய மாளிகைகளின் ஒழுங்கினையுடைய, வீதி - தெரு, நிறைய - நிரம்பும்படி, போய், பூண்ட புகழ் மன்னன் - (அணிகலமாக) புகழை அணிந்த தயரதச் சக்கரவர்த்தி, உறை - வசிக்கின்ற, கோயில் - அரண்மனையை, புகலோடும் - அடைந்த அளவில்..... (என்று) (அடுத்த செய்யுளில் வரும் 'காணான்' என்னும் பயனிலையுடன் முடியும்)

பொழிப்புரை :-

அயோத்தி மாநகரில் உள்ளாரனைவரும் அப்பொழுது இத்தன்மை கொண்டோராய் இத்தன்மையானவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வெற்றி வீரனான ஸ்ரீராமன், சுமந்திரனால் செலுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டிய நவரத்தின மணிகள் பதித்த அழகிய தேரில், நீண்ட கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கும் மாளிகைகளின் ஒழுங்கினையுடைய வீதி நிரம்பும் படி சென்று, புகழை அணிகலமாகக் கொண்டுவிளங்கும் தசரதச் சக்கரவர்த்தி வசிக்கின்ற அரசமாளிகையை அடைந்த அளவில்..... ('காணான்' என்னும் அடுத்த கவியோடு முடியும்.)

விளக்கம் :-

அயோத்தி மாநகரின் மாடவீதிகளில் நிறைந்திருந்த மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மனக்கருத்துக்களைச் சொல்லியபடி நிற்க,

சுமந்திரனால் செலுத்தப்பட்டதேரில் ஸ்ரீராமன் தன் தந்தையான தசரதன் வதியும் அரச மாளிகையை சென்றடைந்தமையினை இப்பாடல் கூறுகிறது. ஆனால் ஸ்ரீராமன் அரச மாளிகையைச் சென்றடைந்த அளவில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினை அடுத்த பாடலில் காணலாம்.

கோயிலைப் புக்கான் என்று பாடங் கொண்டு, அரண்மனைச்சபா மண்டபத்திற் புக்கான் என்பாருமுளர்.

அரும்பதம் :-

இனைய கூறல் - இத்தன்மையானவற்றைக் கூறல். அடல் - வெற்றி, வலிமை. கொடி - துவஜம். கோயில் - அரண்மனை.

மன்னவனைக் காணாமை.

104. ஆங்கு வந்தடைந்த அண்ணல், ஆசையின் கவரி வீசப் பூங்குழல் மகளிர் உள்ளம் புதுக்களி ஆடநோக்கி வீங்கு இருங் காதல் காட்டி, விரி முகக் கமலபீடத்து ஓங்கிய மகுடம் சூடி, உவகை வீற்றிருப்பக் காணான்.

இதன் பொருள் :-

பூகுழல் மகளிர் - பூச்சூடிய கூந்தலையுடைய மாதர், ஆசையின் கவரிவீச - அன்போடு சாமரங்களை வீசவும், உள்ளம் - அவர்தம் மனம், புதுகளி ஆட - புதிய மகிழ்ச்சியில் திளைக்கவும், ஆங்குவந்து அடைந்த வள்ளல் - அங்கு வந்து சேர்ந்த ஸ்ரீராமன், நோக்கி - (அவ்விடத்தில்) பார்த்து, வீங்கு - (மேன்மேலும்) வளர்கின்ற, இரு காதல் - மிக்க அன்பை, காட்டி - வெளிப்படுத்தி, விரிமுகம் - விளங்குகின்ற இடத்தினையுடைய, கமல பீடத்து - பதும சிங்காசனத்தில், ஓங்கிய மகுடம் சூடி - உயர்ந்த முடியைச் சூட்டிக் கொண்டு, உவகை வீற்றிருப்ப - களிப்போடு (தந்தை) மகிழ்ந்திருக்க, காணான் - காணாதவனாகி..... (என்று) “கோயில் புக்கான்” என அடுத்த செய்யுளோடு பொருந்தும்.

பொழிப்புரை :-

பூச்சூடிய கூந்தலையுடைய மகளிர் அன்போடு சாமரைகளை வீசவும், அவர்தம் மனம் புதிய களிப்புப்பொருந்தவும் அங்குவந்து

சேர்ந்த ஸ்ரீராமன், அவ்விடத்தில் பார்த்து மேன் மேலும் வளர்கின்ற மிக்க அன்பைக்காட்டி, விளங்குகின்ற இடத்தினையுடைய, தாமரைப் பீடத்தில் (சிங்காசனத்தில்), உயர்ந்த கிரீடத்தைச் சூட்டிக் கொண்டு, களிப்போடு தன் தந்தை மகிழ்ந்திருக்கக் காணான்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமன் தசரதன் அரண்மனையை வந்தடைந்து அங்குதன் தந்தையைக் காணாமையை இப்பாடல் கூறுகிறது.

“சிற்றவை தானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பினாள்” என்று சுமந்திரன் சொன்னதைக் கேட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்ற இராமன், தசரதன் கைகேயி அரசு மாளிகையிலிருந்து தன்னை வரச்சொல்லி இருக்கலாம் எனக் கருதினான். ஆதலால் அங்கே பார்த்துத் தன் தந்தை உவகையோடு அங்கு இருப்பதைக் காணாதவன் ஆயினான் என்பர்.

இனி, கண்டான் எனக் கொண்டு, கைகேயியின் அந்தப்புரத்திற்குச் செல்லும் போது தசரதன் அரண்மனை வழியாகச் சென்ற இராமன் கவரி வீசலையும் புதுக்களியாடலையும் நோக்கி, அங்கே முடிசூட்டுவிழாக்காண வந்த மன்னர் முதலியோர் அன்புகாட்டித் தம்முடைய முகமாகிய கமல பீடத்தில் உவகை என்பது முடிசூடி (அரசு செலுத்தி) வீற்றிருப்பதைக் கண்டான் என்றுரைத்து, பட்டாபிஷேகத்தை எப்போது காணப்போகிறோம் என்ற பேராவலோடு மன்னர் முதலிய யாவரும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்ததைக் கண்டான் என்று கருத்துரைத்தலும் பொருந்தும்.

காணான் என்பதற்கு மன்னர் முதலியோர் மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருப்பதைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதவனாய் என்று பொருள் கூறுவாரும் உளர்.

அரும்பதம் :-

கவரி - சாமரை. விரிதல் - பார்த்தல். கமலபீடம் - தாமரையாசனம்.

ஸ்ரீராமன் கைகேயியின் அரண்மனையிற் புகுதல்.

105. வேத்தவை முனிவரோடு, விருப்பொடு களிக்கும் மெய்ய்மை ஏத்தவை இசைக்கும் செம்பொன் மண்டபம் இனிதின் எய்தான், ஒத்தவை உலகத்து எங்கும் உள்ளவை, உணர்ந்தார் உள்ளம் பூத்தவை, வடிவை ஒப்பான் சிற்றவை கோயில் புக்கான்.

இதன் பொருள் :-

ஓத்து அவை - வேதங்களையும், உலகத்து எங்கும் உள்ளவை - உலகத்தில் எங்கும் உள்ளவைகளையும் மற்றும் நூல்களையும், உணர்ந்தார் - நன்கறிந்த ஞானியருடைய, உள்ளம் - மனத்தில், பூத்தவை - மலர்ந்தனவாகிய, வடிவை - உருவத்தை, ஒப்பான் - மனமொத்துக் கொள்பவனாகிய ஸ்ரீராமன், வேத்தவை முனிவரோடு - அரசர் கூட்டமும், முனிவர்களும், விருப்பொடு - அன்புடன், களிக்கும் - மகிழ்கின்ற, மெய்மை ஏத்து அவை இசைக்கும் - உண்மையாகிய புகழ்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற, செம்பொன்மண்டபம் - செம் பொன் மயமாகிய சபா மண்டபத்தை, இனிதின் - இனிமையாக, எய்தான் - அடையாதவனாகி, சிற்றவை - சிறியதாயாகிய கைகேயியினுடைய, கோயில் - மாளிகையில், புக்கான் - புகுந்தான்: (எறு)

பொழிப்புரை :-

வேதங்களையும், உலகத்து எங்கும் உள்ளவைகளையும் நன்கு அறிந்த ஞானியருடைய மனத்தில் பூத்தனவாகிய உருவத்தை ஒப்பானாகிய ஸ்ரீராமன், அரசர் கூட்டமும் முனிவர்களும் அன்புடன் மகிழ்கின்ற, உண்மையான புகழ்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற செம்பொன்மயமான சபா மண்டபத்தை அடையாது, சிறியதாயாகிய கைகேயியினுடைய மாளிகையிற் புகுந்தான்.

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமன் கைகேயியின் மாளிகையைச் சென்றடைந்த செய்தியை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. அரசர் கூட்டமும் முனிவர்களும் தன் புகழைச் சொல்லிக் கொண்டு முடிசூட்டு விழாவைக் காணும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற விழாமண்டபத்தினுட் புகாது, கைகேயியின் மாளிகையிற் புகுந்தான் என்க.

உலகத்து எங்கும் உள்ளவை : வேதந்தவிர, ஆறங்கங்களும், மீமாம்சை, நியாய, புராண, தர்ம சாஸ்திரங்களும் மற்றுமுள்ள ஞானத்தை உண்டாக்கும் கலைகளும் ஆகும்.

உணர்ந்தார் உள்ளம் பூத்த வடிவை ஒப்பான் - ஞானிகள் தியானிக்கின்ற வடிவைக் கொண்டு அவர் மனத்துத் தோன்றுபவன் என்றும் கூறலாம்.

அரும்பதம் :-

முனிவர் - இருடியர். வேத்தவை - அரசர் கூட்டம். ஓத்து - வேதம்.
சிறறைவை - சிறியதாய். இசை - புகழ்.

மிக்குயர் மகுடஞ் சூட்டச் சூடுதல் விழுமிது என்றார்.

106. புக்கவன் தன்னை நோக்கி, புரவலர், முனிவர், யாரும்
'தக்கதே நினைந்தான்: தாதை தாமரைச் சரணம் சூடித்
திக்கினில் நிமிர்ந்த கோலச் செங்கதிர்ச் செல்வன் ஏய்ந்த
மிக்கு உயர் மகுடம் சூட்ட, சூடுதல் விழுமிது' என்றார்.

இதன் பொருள் :-

புக்கவன் தன்னை - (கைகேயியின் அரண்மனையிற் புகுந்த)
ஸ்ரீராமனை, நோக்கி - பார்த்த, புரவலர் - அரசரும், முனிவர் -
இருடியரும், யார் உம் - எல்லோரும், தக்கது ஏ நினைந்தான் -
(ஸ்ரீராமன்) தகுந்த தொழிலையே எண்ணினான்: (எப்படியெனில்),
தாதை - தகப்பனாரது, தாமரை சரணம் - திருவடித்தாமரைகளை,
சூடி - தலையிலணிந்து, (வணங்கிவிட்டு) பிறகு - திக்கினில் நிமிர்ந்த
கோலம் செங்கதிர்ச் செல்வன் ஏய்ந்த மிக்கு உயர் மகுடம் -
எல்லாதிக்குகளிலும் மேலாகத் தோன்றுகிற வடிவுபடைத்த செந்நிறக்
கிரணங்களைச் செல்வமாக உடைய சூரிய பகவானைத்
தொடங்கிவருவதான மிகச் சிறந்த மகுடத்தைச், சூட்ட -
(நூன்முறைப்படி) அணிவிக்க, சூடுதல் - அணிந்து கொள்ளல்,
விழுமிது - சிறப்பினையுடையது: என்றார் (எறு)

பொழிப்புரை :-

கைகேயியின் மாளிகையைச் சென்றடைந்த ஸ்ரீராமனை நோக்கி
அரசரும் முனிவரும், எல்லோரும் பாராட்டி, அவன் தகுந்த
தொழிலையே எண்ணினானென்றும், தனது தந்தையின்
திருவடித்தாமரைகளை வணங்கிவிட்டுப் பிறகு எல்லாத்திக்குகளிலும்
மேலாகத் தோன்றுகிற வடிவுடைய செங்கதிர்ச் செல்வனைத்
தொடர்ந்து வருவதான (சூரிய குலத்தின் மரபுப்படி) மிகச் சிறந்த
மகுடத்தை அணிவிக்க, அதனை, அணிந்து கொள்ளல்
சிறப்பினையுடையது என்றார்.

விளக்கம் :-

முதலில் தன் தந்தையை வணங்கிவிட்டு, பிறகு விதிப்படி மகுடம் சூட இராமபிரான் எண்ணித் தந்தை இருக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்வதாகக் கருதி, ஸ்ரீராமபிரானின் செய்கை சிறந்ததாகும் என்று வேந்தரும் முனிவரும் அவனைப் பாராட்டினர் என்க.

தசரதன் சூரிய குலத்தவன் ஆதலால் அக்குலமரபுப்படி வரும் மகுடத்தைச் சூடுதல் சிறப்புடையது என்றார்.

அரும்பதம் :-

புரவலர் - காத்தல் தொழிலில் வல்லவர். தாதை - தந்தை. தாமரைச் சரணம் - திருவடித் தாமரை. செங்கதிரச் செல்வன் - சூரியன். மகுடம் - முடி.

கைகேயி வருகை.

107. ஆயன நிகழும் வேலை அண்ணலும் அயர்ந்து தேறாத்
தூயவன் இருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி,
'நாயகன் உரையான் வாயால், நான் இது பகர்வென்' என்னா
தாய் என நினைவான் முன்னே கூற்று எனத்தமியள் வந்தாள்.

இதன் பொருள் :-

ஆயன - அத்தகையன, நிகழும் வேலை - நடக்கும் காலத்தில் (தசரதன் வழக்கமாக இருக்கும் இடத்தில் இல்லாதபோது) அண்ணல் உம் - பெருமைக்குரிய ஸ்ரீராமனும், அயர்ந்து - மனம் சோர்ந்து, தேறா (பின்பு) தெளிந்து, தூயவன் - பரிசுத்தனாகிய தயரதன் இருந்த, சூழல் - இடத்தை, துருவினன் வருதல் - தேடிவருதலை, நோக்கி - பார்த்து, இது - இதனை, நாயகன் - கணவன், வாயால் உரையான் - (தன்) வாயால் கூறான் (ஆதலால்), நான் பகர்வென் - நான் சொல்வேன்: என்னா - என்றெண்ணிக் கொண்டு, தாய் என நினைவான் முன்னே - தாய் என்று எண்ணுகின்ற ஸ்ரீராமன் முன்னே, கூற்றுஎன - யமனைப் போல, தமியள் - ஒப்பற்ற கொடுமைக் காரியான கைகேயி, வந்தாள் (எறு)

பொழிப்புரை :-

இப்படிப்பட்டவை நிகழும் காலத்தில் தசரதன் வழக்கமாக இருக்கும் இடத்தில் இல்லாதிருந்த போது, அவனைக் காணாமையால் ஸ்ரீராமன் மனஞ் சோர்ந்து பின்பு, மனந் தெளிந்து,

தூயவனான தசரதன் இருந்த இடத்தைத் தேடி வருதலைப் பார்த்து, இதனை நாயகன் தனது வாயால் கூறமாட்டான், ஆதலின் நானே சொல்வேன் என்று எண்ணிக் கொண்டு, தாய் என்று எண்ணுகின்ற ஸ்ரீராமன் முன்னே யமனைப் போல, ஒப்பற்ற கொடுமைக்காரியான கைகேயி வந்தாள்.

விளக்கம் :-

தசரதனைத் தேடிவந்த ஸ்ரீராமனை, எதிர் கொண்ட கைகேயியை இப்பாடல் நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. உலகில் தாயினும் மிக்க அன்புடையார், அருளுடையார் வேறு எவரும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட தாயே தம்மைக் கொல்லும் கூற்றுவன் வடிவெடுத்து வந்தாற் போலக் கைகேயி வந்தாள் என்கிறார் புலவர். சிற்றன்னையான கைகேயி இதுவரை காலமும் இராமன் மீது பேரன்பு கொண்டவளாகவே இருந்தாள். அதனால்தான் ஸ்ரீராமன் அவளைத் தனது தாயென நினைத்து அன்பு செலுத்தி வந்தான். அத்தாயே உயிர் கொல்லும் யமன் வடிவில் அவன் முன்னே வந்தாள் என்கிறார் புலவர். கூற்றுவன் போல மனந்தீயளாய் கடுமொழி கூறவந்தாள் என்பது இதன் கருத்தாகும். யமன் உடலையும் உயிரையும் வேறு பிரித்துக் கூறுபடுத்துபவன் (அதனால் கூற்றுவன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்) அது போலச் சக்கரவர்த்தியையும் திருமகனையும் பிரித்தலால் கைகேயி கூற்றுவன் தொழிலையெ செய்கிறாள் என்ற உண்மையைப் புலவர் இதன் மூலம் புலப்படுத்துகிறார். 'நாயகன் உரையான் வாயால்' - கணவன் தன் வாயினால் இதனைக் கூறமாட்டான். ஆதலின் நானே கூறுவேன் எனக் கைகேயி எண்ணுகிறாள். தன் உயிரினும் மேலான ஸ்ரீராமனைக் காடேகு மாறு தசரதன் ஒருபோதும் கூறமாட்டான் என்பதைக் கைகேயி நன்குணர்ந்திருந்தமையால், தானே கூறமுற்பட்டாள் எனலாம்.

இது என்றது 'பரதன் நாடாள்வான், நீ காடேகு' என்பதாகும்.

அரும்பதம் :-

வேலை - காலம். அண்ணல் - பெருமை. துருவுதல் - தேடுதல்.

வணங்கி நிற்பானிடம் வஞ்சகம் கூறல்.

108. *வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண்உற வணங்கி, வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையிற் புதைத்து, மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான் அந்தி வந்து அடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன்கன்றின் அன்னான்.*

இதன் பொருள் :-

அந்தி வந்து அடைந்த - மாலைப் பொழுதில் வந்து சேர்ந்த தாயை, கண்ட - பார்த்த, ஆன் கன்றின் - பசுவின் கன்றை, அன்னான், ஒத்த ஸ்ரீராமன், வந்தவள் தன்னை - (அவ்வாறு) வந்த கைகேயியை, சென்னி மண் உற - தலை நிலத்தில் படும் படி, வணங்கி - வீழ்ந்துவணங்கி, வாசம் சிந்துரம் பவளம் - வாசனை உள்ளதும் சிந்துரத்தையும் பவளத்தையும் ஒத்ததுமான, செவ்வாய் - சிவந்தவாயை, செம்கையில் புதைத்து - சிவந்த (ஒரு) கையால் மூடிக் கொண்டு, மற்றை சுந்தரம் தட கை - அழகிய மற்றொருகை, தானை மடக்குற - ஆடையை மடக்க, துவண்டு நின்றான் - வணங்கி நின்றான்.

பொழிப்புரை :-

மாலைப் பொழுதில் வந்து சேர்ந்த தாயைக் கண்ட பசுக்கன்றை ஒத்தவனான ஸ்ரீராமன் அவ்வாறு வந்த கைகேயியை, தலை நிலத்தில் படும்படி வீழ்ந்து வணங்கி சிந்துரப் பவளவாய் புதைத்து, அழகிய தடக்கை ஒன்றினால் ஆடையை மடக்கிக் கொண்டு வணங்கி நின்றான்.

விளக்கம் :-

கைகேயியைக் கண்ட இராமனின் மகிழ்வை அந்தி வந்தடைந்த பசுவைக் கண்ட கன்றினோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டினார் புலவர். தாயைக் கண்ட பசுக் கன்று எவ்வளவு மகிழ்வுறுமோ அத்தகைய மகிழ்வினைச் ஸ்ரீராமன் அடைந்தான் எனக்கருதலாம்.

அடக்கம் என்பது உயர்ந்தோர் முன் அடங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கமாகும். அது, பணிந்த மொழியும் தணிந்த நடையும், தானை மடக்கலும் வாய் புதைத்தலும் முதலாய் கொண்டது. ஸ்ரீராமனது பணிவை, பண்பை இது எடுத்துக் காட்டிற்று.

வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் - ஸ்ரீராமனது செவ்வாயினைக் குறித்தது. எம் பெருமானது செவ்வாய் நறுமணம் பெற்றிருக்கும் என்பதை, “கருப்பூர நாறுமோ, கமலப்பூ நாறுமோ, திருப்பவளச் செவ்வாய்தான்..... மாதவன் தன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும், விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன், சொல்லாழி வெண் சங்கே” என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தாலும் அறிந்து கொள்க. ஈற்றடியில் கைகேயியின் மீது இராமன் கொண்ட பேரன்பு பிரதிபலிக்கிறது.

அரும்பதம் :-

சென்னி - தலை. தானை - ஆடை. துவண்டு - வணங்கி, தொழுது.
அந்தி - மாலைநேரம். ஆன் கன்று - பசுக்கன்று. அன்னான் - ஒத்தான்.

உரைப்பது ஓர் உரை உண்டு என்றாள்.

109. நின்றவன் தன்னை நோக்கி இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின்
கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றிக் கொடுமை பூண்டாள்
'இன்று உனக்கு உணர்த்தல் ஆவது ஏயதே என்னின், ஆகும்:
ஒன்று உனக்கு உந்தை,மைந்த! உரைப்பது ஓர் உரை உண்டு' என்றாள்.

இதன் பொருள் :-

நின்றவன் தன்னை நோக்கி - தன்னை வணங்கி நின்ற
ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து, இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின் -
இரும்பாலாகிய மனத்தோடு, கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும்
பெயர் இன்றி - (உயிர்களைக்) கொன்று திரிகின்ற யமன் என்னும்
பெயர் மாத்திரமில்லாமல், கொடுமை (அவ் யமன் போன்ற)
கொடுந்தொழிலைப், பூண்டாள் - மேற் கொண்டவளான அந்தக்
கைகேயி, மைந்த! உந்தை - உன் தந்தை, உனக்கு உரைப்பது
- உனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கருதியதாகிய, ஓர் உரை
ஒன்று - ஒப்பற்ற ஒருவார்த்தை, உண்டு - உள்ளது. ஏயது - அவர்
உரைக்கவேண்டும் என்ற அது. இன்று - இப்பொழுது, உனக்கு,
உணர்த்தல் ஆவது என்னில் - தெரிவிக்கலாம் என்றால், ஆகும்
- தெரிவிக்கலாம், என்றாள் :- (எறு)

பொழிப்புரை :-

அங்ஙனம் பணிந்து நின்ற ஸ்ரீ இராமனைப் பார்த்து,
இரும்பினாலான இரக்கமற்ற மனத்தினையும், உயிர்களைக் கொன்று
திரிகின்ற யமன் என்னும் பெயர் மாத்திரமில்லாமல் கொடுந்தொழில்
பூண்ட வளுமான அந்தக் கைகேயி, மைந்த! உன் தந்தை
உனக்குச் சொல்ல வேண்டிய ஒரு வார்த்தை உண்டு: அவர்
உரைக்க வேண்டுமென்ற அதனை இப்பொழுது உனக்குத்
தெரிவிக்கலாம் என்றால் தெரிவிக்கலாகும் என்றாள்.

விளக்கம் :-

இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சினளான கைகேயி ஸ்ரீராமனிடம்
தயரதன் கூறிய வார்த்தை ஒன்றைத் தெரிவிக்க விரும்புவதாக இப்பாடல்

அமைந்துள்ளது. யமன் என்ற பெயர் மாத்திரமில்லாமல் கொடுந்தொழில் பூண்டவளுமான கைகேயி கூறப்போகும் வார்த்தை எவ்வளவு கொடுமை வாய்ந்தது என்பதை இராமன் அறிந்திருக்கவில்லை. அந்த வார்த்தையைத்தான் கூறுவதாக இல்லாமல் உனது தந்தை உனக்கு உரைக்க வேண்டுமென்று கூறியவார்த்தை ஒன்றுண்டு. அது எனக்குத் தெரியுமாதலால் அதனை உனக்குத் தெரிவிக்கலாமென்றால் தெரிவிக்கிறேன் என்கிறாள் கைகேயி, “தந்தையார் ஏவலையே நான் இப்போது சொல்ல விரும்புகிறேன். நீ உடன் பட்டாற் சொல்கிறேன்” என்று கைகேயி இராமனிடம் கூறினாள் என்கிறார் புலவர்.

சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைச் சொல்வேனென்று வேறு கூறேன் என்கிறாள் கைகேயி. ஸீராமன் சோர்வுறாதிருக்கும் பொருட்டு மைந்த என்றாள். இதன் மூலம் கைகேயியின் இரக்கமற்ற, வஞ்சனை நிறைந்த மனத்தினை நன்கு உணரமுடிகிறது.

அரும்பதம் :-

கூற்றம் - யமன். உந்தை - உன்தந்தை. ஓர் உரை - ஒருவார்த்தை. ஏயது - ஏவியதன் விகாரம்.

குறிப்பு :-

‘இரும்பினானியன்ற நெஞ்சில்’ என்ற இடத்து ‘நெருப்பென எரியும் நெஞ்சில்’ என்று சில நூல்களில் காணப்படுகிறது. இது பாடபேதமாகும்.

இராமன் பணிமொழி

110. ‘எந்தையே ஏவநீரே உரைசெய இயைவது உண்டேல் உய்ந்தனன் அடியேன்; என்னின் பிறந்தவர் உளரோ? வாழி! வந்தது என் தவத்தின் ஆய வருபயன்; மற்று ஒன்று உண்டோ தந்தையும் தாயும் நீரே; தலைநின்றேன்; பணிமின்’ என்றான்.

இதன் பொருள் :-

எந்தை ஏ ஏவ - என் தந்தையே கட்டளையிட, நீர் ஏ உரை செய - நீரே சொல்ல, இயைவது - பொருந்துவது, உண்டு ஏல் - (ஒன்று) உண்டானால், அடியேன் உய்ந்தனன் - நான் ஈடேறிவிட்டேன்; என்னின் - என்னைப்போல, பிறந்தவர் - (மேம்படப்) பிறந்தவர், உளர்ஓ - (உலகத்தில்) வேறொருவர் இருக்கின்றனரோ?; என் - எனது, தவத்தின் - (முற்பிறப்பிற் செய்த) நல்வினையால்,

ஆய - உண்டாகிய, வருபயன் - வரக்கடவதாகிய பயன், வந்தது - வந்துவிட்டது; மற்று ஒன்று உண்டுஓ - இதைவிட வேறொரு பயன் உளதோ?, தந்தை உம் தாய் உம் நீர் ஏ - (எனக்கு) மாதா பிதாக்கள் நீரே, தலை நின்றேன் - (நீர் சொல்லப் போவதை) தலைமேற்கொண்டு நின்றேன், பணிமின் - கட்டளையிடுமின், என்றான், ஸ்ரீராமன் (என்று)

பொழிப்புரை :-

என் தந்தையே கட்டளையிட, அதனை நீங்களே சொல்ல, பொருந்துவது ஒன்று உண்டானால் அடியேன் ஈடேறிவிட்டேன். என்னைப் போல மேம்படப் பிறந்தவர் இவ்வுலகத்து வேறொருவர் இருக்கின்றனரோ? எனது தவத்தின் நல்வினையால் உண்டாகிய, வரக்கடவதாகிய பயன் வந்து விட்டது. இதைவிட வேறொருபயன் உளதோ? எனக்கு தந்தை, தாயர் நீரே. நீர் சொல்லப் போவதைத் தலைமேற் கொண்டு நின்றேன்; கட்டளை இடுமின் என்றான் (ஸ்ரீராமன்).

விளக்கம் :-

ஸ்ரீராமனின் பணிவையும் பண்பையும் இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. என் தந்தையே கட்டளையிட, தாயாகிய நாமது வாயால் அதனைக் கேட்கும் வாய்ப்பு வாய்க்குமேயானால் அதைவிடப் பெரும்பேறு எனக்கு வேறொதுவும் இல்லை. அக்கட்டளையைத் தெரிவித்தால் சிரமேற் கொண்டு செய்வேன் என இராமன் கூறினான் என்க. முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினையாலேயே இப்பாக்கியம் வந்தது: இதைவிட வேறொரு பயன் உளதோ? என வினவுகின்றான். நீரே எனக்குத் தந்தையும் தாயும். நீங்கள் சொல்லப் போவதைத் தலைமேற் கொண்டு செய்வேன்: கூறுங்கள் என இராமன் கூறுவதன் மூலம் கைகேயியின் மீது அவன் கொண்ட மதிப்பும், அவனது பணிவும், பண்பும் நன்கு வெளிப்படுகிறது.

அரும்தம் :-

உய்கை - ஈடேறுகை. இயைபு - பொருத்தம். தலைநின்றேன் - தலைமேற் கொண்டேன், பொறுப்பை ஏற்றல்.

‘மன்னன் ஆணை இது’ எனக் கூறல்.

111. ‘ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய், தாழ்இருஞ் சடைகள் தாங்கி தாங்க அருந்தவம் மேற்கொண்டு பூழி வெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியத்துறைகள் ஆடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின் வா’ என்று இயம்பினன் அரசன் என்றாள்.

இதன் பொருள் :-

‘ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் - கடல் சூழ்ந்த உலகம் முழுவதையும், பரதனே ஆள - பரதனே ஆண்டு கொண்டிருக்க, நீ போய், தாழ் இரு சடைகள் தாங்கி - தொங்குகின்ற பெரிய சடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, தாங்க அரு - தரித்தற்கரிய, தவம் - தவவேடத்தை, மேற்கொண்டு - பூண்டு, பூழி வெங்கானம் - புழுதியையுடைய கொடிய காட்டை, நண்ணி - சேர்ந்து, புண்ணியப்புணல்கள் ஆடி - பரிசுத்தமான நதிகளிலே நீராடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின் பின் - பதினான்கு வருடங்கழிந்த பின்பு, வா - திரும்பி வருக, என்று அரசன் - சக்கரவர்த்தி - ஏவினான் - கட்டளையிட்டான், என்றாள்; (எறு)

பொழிப்புரை :-

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகம் அனைத்தையும் பரதனே ஆட்சி செய்ய, நீ போய், பெரியசடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, தவவேடம் பூண்டு, புழுதியையுடைய கொடிய கானகத்தைச் சேர்ந்து, புனித நதிகளிலே நீராடி, பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்த பின் திரும்பிவருக என்று சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டார் என்றாள்.

விளக்கம் :-

மந்தரையின் போதனைப்படி, தனது கொடியவரத்தை மன்னன் வாயிலாகக் கூறினார் என்று கூறினாள் கைகேயி. தசரதன் தன் வாயால் இதனைக் கூறமாட்டான் என்பதை நன்குணர்ந்தவளாதலால் மன்னன் கட்டளையிட்டான் எனத் தன் வாயாலேயே கூறினாள் என்க. கூற்றினும் கொடியவனான கைகேயியின் இக் கூற்று அவளது கல் நெஞ்சையும் வஞ்சக உணர்வையும் நன்கு பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. மன்னன் ஆணை இது வெனக் கூறுதலால், இதற்கு மன்னனே பொறுப்பாவான் என்கிறாள்.

அரும்பதம் :-

ஆழி - கடல். பூழி - புழுதி. புனல் - நீர், ஆறு

குறிப்பு :-

ஈற்றடி “ஏழிரண்டு ஆண்டின் வா என்று ஏவினன் அரசன் என்றாள்” எனச் சில நூல்களில் உள்ளது. இது பாடபேதமாகும்.

இராமன் முகப் பொலிவு.

112. இப்பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதோ யாரும் செம்பருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின் ஒப்பதே முன்பு, பின்பு அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது. அம்மா!

இதன் பொருள் :-

யார்உம் செப்ப அரு குணத்து - எவராலும் சொல்லுதற்கரிய திருக்கலியாண குணங்களையுடைய, இராமன் - ஸ்ரீராமனது, திருமுகம் செவ்வி - திருமுகத்தின் அழகை, இப்பொழுது - நோக்கின் - பார்த்தால் (அது) எம்மனோரால் - எம்மைப்போன்றவரால், இயம்புதற்கு எளிது ஓ - சொல்லுதற்கு எளியதோ? (அன்றென்றபடி) (ஏனெனில்) முன்பு - இதற்கு முன்பெல்லாம் - செந்தாமரையினை - செந்தாமரை மலரை, ஒப்பது - போன்றதாகிய அம்முகச் செவ்வி, அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட பின்பு - அக்கைகேயி கூறிய வார்த்தையை அறியக் கேட்டதன் பின்பு, அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது - அப்பொழுது தான் அலர்ந்த செந்தாமரை மலரை வென்றிட்டது.

பொழிப்புரை :-

எவராலும் சொல்லுதற்கரிய கலியாண குணங்களையுடைய ஸ்ரீராமனது அழகிய முகப்பொலிவை நோக்கின் அதனை நம்மனோரால் எடுத்தியம்புதல் எளிதாகுமோ? (இல்லை எனலாம்) ஏனெனில், முன்பு அவனது முகம் செந்தாமரை மலரை ஒத்திருந்தது. கைகேயி கூறிய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரை மலரையும் வென்றிட்டது.

விளக்கம் :-

எப்பொழுதும் தாமரை மலரை ஒப்பதாகிய மலர்ச்சி கொண்ட இராமனது முகமானது, கைகேயியின் சொல்லைக் கேட்ட உடனே, தாதை பணியைத் தாயானவள் உரைக்க அதனை உணருமாறு நேர்ந்த பாக்கியத்தை எண்ணியும், அரசு புரியும் சுமை தனக்கு அப்போது நீங்கி விட்டது கருதியும் தோன்றிய மகிழ்ச்சியால் மிக மலர்ச்சி கொண்ட செய்தியினைப் புலவர் இப்பாடல் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

“மெய்த்திருவந்துற்றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும், ஒத்திருக்கு முள்ளத்தாயோன்’ எனப் பாராட்டப்பட்டவன் இராமன். எனவே கைகேயி கூறிய வார்த்தை அவனைக் கவலை கொள்ளச் செய்யவில்லை. பெருமகிழ்வையே அவன் உள்ளத்தில் எழுப்பியது. அதனால் அவன் முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை போல் விளங்கிற்று என்கிறார் புலவர். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பது முதுமொழி. இந்த உவமை மூலம் ஸ்ரீராமனது அகத்தின் அழகைப் புலவர் அழகுற எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் எனலாம்.

அரும்பதம் :-

இயம்புதல் - சொல்லுதல். எளிதோ - எளியதோ? (எதிர்மறை)
அம்மா - வியப்புணத்துவதோர் இடைச் சொல்.

113. தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி
இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்,
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட உடையவன் உய்த்தகார் ஏறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்.

இதன் பொருள் :-

தெருள் உடைமனத்து - அறிவின் தெளிவை உடைய நெஞ்சினை உடைய, மன்னன் - சக்கரவர்த்தியினது, ஏவலின் - கட்டளையினின்றும், திறம்ப - பிறழ்வதற்கு, அஞ்சி - பயந்து, இருள் உடை உலகம் - மயக்கத்தையுடைய உலகத்தை, தாங்கும் - காக்கின்ற, இன்னலுக்கு - வருத்தத்திற்கு, இயைந்து நின்றான் - உடன்பட்டு நின்ற ஸ்ரீராமன், - உருள் உடை சகடம் பூண்ட - சக்கரத்தை உடைய வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட, உடையவன் உய்த்த எசமானனாற் செலுத்தப்பட்ட, கார் ஏறு - கரிய எருது, அருள் உடை ஒருவன் - கருணையுடைய வேறொருவன், நீக்க - (அவ்வண்டியினின்றும்) விலக்குதலால், அப்பிணி அவிழ்ந்தது - அவ்வருத்தம் நீங்கியதனை, ஒத்தான்:- (எ-று)

பொழிப்புரை :-

அறிவுத் தெளிவுடைய மனத்தினைக் கொண்ட சக்கரவர்த்தியினது கட்டளையினின்றும் பிறழ்வதற்கு - அவரது விருப்பத்தை மறுப்பதற்குப் பயந்து உலகத்தைக் காக்கின்ற வருத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்ற ஸ்ரீராமன், வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட எருதைக் கருணை மிக்க வேறு ஒருவன், அவ்வண்டியினின்றும் அவிழ்த்து விட்டமையால் அதன் வருத்தம் நீங்கியதனை ஒத்தான்.

விளக்கம் :-

அருமையான உவமை ஒன்றின் மூலம் ஸ்ரீராமன் இராச்சிய பாரத்தைச் சுமப்பதினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டான் என்பதை இப் பாடல் எடுத்துக் கூறுகிறது. இராச்சியத்தைச் சகடமாக (வண்டியாக)வும் அப்பாரத்தைச் சுமப்பவனை எருதாகவும் கூறுதல் வழக்கமாகும். அரசுச் சுமையினின்றும் நீங்கிய இராமன் வண்டிச் சுமையினின்றும் நீங்கிய எருதுபோல வருத்தம் நீங்கி இனிது இருந்தான் என்கிறார் புலவர். அரசு பாரத்தைச் சுமக்கும் வருத்தத்தினின்றும் தனக்கு விடுதலை அளித்த கைகேயிக்கு இராமன் நன்றி பாராட்டலாயினன் என்பதும் இதன் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

வண்டியிற் பூட்டப்பட்டு வருத்தமடைந்திருந்த எருதினைக் கருணை மிக்க வேறொருவன் அவிழ்த்துவிட்டது போல, தசரத மன்னனின் கட்டளையை மீறமுடியாமல், இராச்சிய பாரத்தைச் சுமக்க உடன்பட்டு நின்ற ஸ்ரீராமனை அப்பாரத்தைச் சுமக்கும் பணியினின்றும் விடுவித்தான் கைகேயி எனலாம்.

இதில் உவமையணி வந்துள்ளது. வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட எருதுக்கு இராமனை உவமானமாக்கினார்.

அரும்பதம் :-

சகடம் - வண்டி. தெருள் - அறிவின் தெளிவு, ஞானம், இருளுடை உலகம் - மயக்கத்தை உடைய உலகம். வாழ்பவரது அஞ்ஞான இருள் உலகத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது.

இராமன் கானகம் செல்ல இசைதல்.

114. மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும்பணி மறுப்பனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ? என் இனி உறுதி அப்பால், இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன், மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன், விடையும் கொண்டேன்.

இதன் பொருள் :-

மன்னவன் பணி அன்று ஆகில் - சக்கரவர்த்தியினது கட்டளை அன்றெனினும், நும்பணி மறுப்பன் ஓ - உமது கட்டளையைச் செய்ய மாட்டேன் என்பனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் - என் தம்பியடைந்த ஐசுவரியம், அடியனேன் பெற்றது அன்றோ? - நான் அடைந்ததன்றோ?, அப்பால் - பின்பு, இதனின் - இதனினும் மேலான, உறுதி - நன்மை, என் - யாது? இ பணி - இக்கட்டளையை, தலை மேல் கொண்டேன் - தலைமேல் ஏற்றுக் கொண்டேன்: மின் ஒளிர்கானம் - மின்னல் போன்ற வெயில் விளங்குகின்ற காட்டிற்கு, இன்று ஏ - இப்பொழுதே செல்கின்றேன், விடையும் கொண்டேன் - விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.....(எறு)

பொழிப்புரை :-

சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை இல்லையெனினும் உமது கட்டளையை யான் செய்யமாட்டேனா? என் தம்பியடைந்த செல்வம் நான் அடைந்த செல்லவ மன்றோ? இதனினும் மேலான நன்மை யாது? தங்கள் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டேன்; மின்னலைப் போன்ற வெயில் விளங்குகின்ற கானகத்திற்கு இப்பொழுதே செல்கின்றேன்; விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்.....

விளக்கம் :-

இராமனின் பற்றற்ற மனப்பான்மையினையும், தாய், தந்தையரின் வாக்கைத் தலைமேற் கொண்டொழுகும் பண்பினையும் இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட வேண்டுமென்பதில்லை: நமது பணியே போதும்: மேலும் என் தம்பிக்கு இராச்சியம் கிடைப்பின், நான் அரசு பெற்றது போலாகுமாதலால், இராச்சியம் இல்லை என்ற குறையும் எனக்கில்லை: இப்படி நானும் என்தம்பியும் நன்மை பெறுமாறு ஒன்று நிகழாமாயின் இதனினும் மேம்பட உறுதி பயப்பது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் உமது பணியைத் தலைமேற் கொண்டு இன்றே கானகத்துக்குச் செல்கின்றேன். விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன் என்கிறான் இராமன். இதன் மூலம் கைகேயியின் வார்த்தையைத் தலைமேற் கொண்டான் இராமன் என்பது புலனாகிறது. உத்தமமைந்தனின் செயலுக்கு இது சிறந்ததோர் எடுத்துக் காட்டு எனலாம்.

அரும்பதம் :-

பணி - கட்டளை, பின்னவன் - தம்பி. உறுதி - நன்மை. கானம் - காடு, கானகம்.

கோசலை கோயில் புக்கான்.

115. என்று கொண்டு இனைய கூறி, அடிஇணை இறைஞ்சி, மீட்டும் தனதுணைத் தாதை பாதம் அத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து, பொன்திணி போதினாளும், பூமியும் புலம்பி நைய, குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

இதன் பொருள் :-

குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் - மலையிலும் உயர்ந்த தோள்களையுடைய வனான ஸ்ரீராமன், என்று கொண்டு இனைய கூறி - இவ்வாறு தனது பணிவினை வெளிப்படுத்திய பின், அடி இணை இறைஞ்சி - கைகேயியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய பின், மீட்டும் தன் துணைத்தாதை பாதம் - மீண்டும் தனது தந்தையாரின் திருவடிகள் இருக்கும், அத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து - திசை நோக்கித் தாழ்ந்து வணங்கிவிட்டு, பொன் திணி போதினாளும் - பொற்றாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளும், பூமியும் - பூமகளும், புலம்பி நைய - புலம்பி வருந்த கோசலை கோயில் புக்கான் - தனது தாயான கோசலை வாழும் அரண்மனையிற் புகுந்தான்.

பொழிப்புரை :-

மலையினும் உயர்ந்த புயங்களை உடைய ஸ்ரீராமன், இவ்வாறு தனது பணிவினை வெளிப்படுத்திய பின், கைகேயியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய பிறகு, தன் தந்தையாரின் திருவடிகளை நினைந்து அவர் இருக்கும் திசை நோக்கித் தாழ்ந்து வணங்கி விட்டுப், பொற்றாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளும் பூமகளும் வருந்திப்புலம்பக் கோசலையின் மாளிகையினுட் புகுந்தான்.

விளக்கம் :-

கைகேயியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட இராமன், தன் தந்தையின் திருவடிகள் இருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுது விட்டுத் தன் தாய் வதியும் மாளிகைக்குச் சென்றான். திருமகளும், நிலமகளும் வருந்திப் புலம்பச் சென்றான் என்கிறார் புலவர். ஸ்ரீராமன் கானகம் செல்வது குறித்து நிலமகள் மட்டுமன்றித் திருமகளும் வருந்தினாளாம்.

அரும்பதம் :-

குன்று - மலை, இறைஞ்சி - வணங்கி. பொன்திணிபோதினாள - இலக்குமி

சீறாப் புராணம்

தமிழ் மொழியில் உள்ள இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுள் உமறுப்புலவர் இயற்றிய சீறாப் புராணம் தலைசிறந்தது. இந் நூல் இஸ்லாமிய மக்களின் இதயம் கவர்ந்த இலக்கியமாக மிளிர்கிறது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடடைதல் நூற்பயன் என்னும் கொள்கைக் கமைய இந்நூல் விழுமிய பல கருத்துக்களை அழகு தமிழில் எடுத்துரைக்கிறது.

முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களது வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் வகையில், அன்னாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு அவரது அவதாரம், திருமணம், வெற்றி முதலிய விடயங்களை விரித்துரைக்கும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இந் நூலின் பெயர் 'சீறாத்' என்னும் அரபுச் சொல்லின் வழி தோன்றிற்றென்றும், தூயவர் ஒருவரது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும் நூலாக இது அமைந்துள்ள தென்றும் அறிஞர்கள் கூறுவர்.

சீறாப் புராணம் 5027 விருத்தப் பாக்களைக் கொண்டது. விலாதத்து (பிறப்பு)க் காண்டம், நுபு வத்து (தீர்க்கதரிசன)க் காண்டம், ஹிஜ்ரத்து (மக்காவிலிருந்து பெருமானார் மதீனாவுக்குச் சென்றமை கூறும்) காண்டம் என்னும் மூன்று காண்டங்களாகவும் 92 படலங்களாகவும் இந்நூல் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. காண்டத்தின் உட்பிரிவைப் படலம் என்பர்.

இந் நூலில் பெருமானாரின் வரலாறு முழுவதும் கூறப்படாத போதிலும் அவரது வாழ்வின் பெரும் பகுதி அழகாக உவமை நயங்கள் சிறக்கப் பாடப்பட்டுள்ளது. அரபு நாட்டில் அவதரித்த அண்ணல் நபியின் பெருமையினைப் பறை சாற்றும் இத்தமிழ்க் காப்பியம் எட்டயபுரத்தில் தோன்றிய உமறுப் புலவரின் கவியாற்றலை நன்கு புலப்படுத்துகிறது, தாம் வாழ்ந்த தென்பாண்டி நாட்டையே மனதிற் கொண்டு கற்பனைத்திறன் மிளிர்க் காவியத்தின் பல இடங்களிலும் உவமைகளைப் புலவர்கையாண்டுள்ளமை போற்றுதற் குரியதாகும்.

கோடை வள்ளல் சீதக் காதியின் வேண்டு கோளின் பேரில் உமறுப்புலவர் சீறாப் புராணத்தைப் பாடத் தொடங்கினாரென்றும் அவரது மறைவின் பின்னர் அவரது உதவியாளர் அபுல் காசிம் மரைக்காயரின் உதவியுடன் அதனை நிறைவு செய்தாரென்றும் கூறுவர்.

மழையழைப்பீத்த படலம்.

சீறாப் புராணத்தில் உமறுப் புலவர் “மழையழைப்பித்த படலம்” பாடியுள்ளார். அழகு தமிழில் மாண்புயர் இறையருளால் ஆற்றிய அற்புதங்களில் ஒன்றாக இதுவும் காட்சியளிக்கிறது. இது 21 பாடல்களில் அமைவது.

ஹிஜ்ரி ஆறாம் ஆண்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியாம் அது. அன்று வெள்ளிக் கிழமை ஐம்மாவிற் குப்பிறகு சுலைக்கு என்பவர் மழையில்லாமல் மக்கள் அடைந்த துன்பங்களைக் கூறி மழை வேண்டி ‘து ஆ’ செய்யக் கூறுகிறார். பெருமானார் ‘துஆ’ச் செய்ய இறையருளால் மழைபொழிந்தது. இச்சம்பவத்தை 21 பாடல்களில் புலவர் அழகொளிர்ப்பாடியுள்ளார். ஹிஜ்ரத்துக் காண்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ள மழையழைப்பித்த படலத்தில் வரும் பாடல்களின் பொருளை அறிந்து அவற்றின் சிறப்புக்களை உணர்வோமாக.

மழையழைப்பீத்த படலம்.

முனிவற வலிமா நல்கு முலையுறு நறும் பான்மாந்திப் பனிமதிக் கருணை செய்து படவர வழைத்துப் பேசுந் தனி முதற் றூத ராறா மாண்டினிற் றகைமை பெற்ற வனைகழல் ஸகுபி மார்கள் வழுத்திட விருக்கு நாளில்.

பொழிப்புரை :-

கோபமற ஹலிமா கொடுத்த முலையினிடத்துள்ள நறும் பாலை உண்டும், குளிர்ச்சியைத் தருகின்ற சந்திரனைப் போலுங் கிருபை செய்தும், படத்தையுடைய பாம்பை வரவழைத்தும் பேசிய ஒப்பற்ற முதல்வனான அல்லா ஹுத்தாலாவின் இறுதித்தூதருமான முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்கள் ஹிஜ்ரி ஆறாவது வருடத்தில், அழகிய வீரக்கழல் தரித்த அசு ஹாபிமார்கள் புகழும் வண்ணம் இருக்கின்ற நாளில்.....

குறிப்பு :-

ஆறாம் ஆண்டு என்பது இஸ்லாமிய ஆண்டாகிய 'ஹிஜ்ரி' ஆறாம் ஆண்டைக் குறித்தது. 'அசுஹாபிமார்கள்' - நபித் தோழர்கள் எனப் பொருள் தரும். 'ஹலிமா' என்பது நபியவர்களுக்குப் பாலூட்டிய தாயைக் குறித்தது.

கீர்த்திசேர் வள்ளல் வெள்ளிக் கிழமையிற் குத்து பாவில்
ஆர்த்தெழுந் தோதி மின்ப ரதனிடையிருக்கும் போதில்
கூர்த்தசீர் ஸகுபி மாரிற் குரைகழல் சுலைக்கு வென்போர்
பார்த்திவர் தம்மைப் பார்த்துப் பரவிநின் றினைய சொன்னார்

02

பொழிப்புரை :-

கீர்த்தி பொருந்திய வள்ளலான முகம் மது நபி(ஸல்) அவர்கள் வெள்ளிக்கிழமையில் குத்துபாவில் மின்பரத்திடைத் தோன்றி உரத்த குரலில் குத்துபாவை ஓதிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அதிகரித்த சிறப்பையுடைய அசுஹாபிமார்களில் ஒருவரும், முழங்கும் வீரக்கழலை அணிந்தவருமான சுலைக்கு றலியல் லாகு அன்கு என்று சொல்லப்பட்டவர், அரசரான முகம் மது நபி(ஸல்) பெருமானாரவர்களைப் பார்த்து வணங்கி நின்று இத்தன்மையான செய்தியைச் சொன்னார்கள்.

குறிப்பு :-

வெள்ளிக் கிழமைகளில் பள்ளிவாசல்களில் இடம் பெறும் சமயச் சொற் பொழிவினைக் 'குத்துபா' என்பர். 'மின்பர்' - குத்துபா பிரசங்கம் நிகழ்த்துதற்காக அமைந்த மேடை

அரும்பதப் பொருள் :-

கீர்த்தி - புகழ், வள்ளல் - கொடையாளி, குரைகழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல். கூர்தல் - மிகுதல்.

மாரிநீர் வறந்து சோலை மரமிலை யுதிர்ந்து மிக்க
பாரினி லெழுந்த பைங்கூழ் பசையறக் கருகிக் கானற்
தேரினம் பரந்த பெற்ற சிறார்களுக் குணவு நல்கும்
வாரிள முலைப்பால் வற்ற வருந்தினர் மடவா ரெல்லாம்.

03

பொழிப்புரை :-

மாரிகாலத்தில் நீரானது வற்றிச், சோலைகளிலுள்ள மரங்களின் இலைகள் உதிர்ந்து, இப்பூமியினிடத்து முளைத்த பசிய பயிர்கள் மிகவும் பசுமையின்றிக் கருகிப்போகவும், கானல் நீரின் கூட்டமானது எவ்விடத்தும் பரவின. பெண்களானவர் தாம் பெற்ற சிறுவர்களுக்கு உணவாகக் கொடுக்கும் கச்சணிந்த இளம் முலையிடத்து ஊறும் பாலானதும் வற்ற அதனால் பெரும் துன்பமுற்றார்கள்.

குறிப்பு :-

மழையின்மையால் ஏற்பட்ட துன்பங்களை விவரித்தார். தாம் பெற்ற குழந்தைகளுக்கு முலைப் பாலூட்டக் கூட முடியாத நிலைதோன்றியதாகக் குறிப்பிட்டார். கானல் நீர்த் தோற்றத்தைக் 'கானற் றேரினம்' என்றார். கானல் நீரினைப் பேய்த்தேர் என்றும் கூறுவர்.

அரும்பதப் பொருள் :-

வறளுதல் - வற்றுதல், வறட்சி - நீர்வற்றுமை. பார் - பூமி.
மடவார் - மகளிர். பைங்கூழ் - விளைநிலம்.

தருமமுந் தவமு முள்ள தயவும்போ யெவருங் கொஞ்சக்
கருமமுங் களவும் பாவகாரிக னுறவுங் கொண்டு
வருவிருந் தொருவன் வந்தால் வாயிலை யடைத்துத் தூய
வரிவையர் தமக்கு நாணி யாண்மை கெட்டலைந் தாரன்றே

04

பொழிப்புரை :-

அனைவரும் புண்ணியமும் தவமும், கருணையும் போய்ச் சிறுமையான செயல்களையும், திருட்டையும், பாவ ஆத்மாக்களது நேசத்தையும் கொண்டு, வராத ஒருவன் விருந்தாக வந்தால், தங்கள் வீட்டுவாயிலை மூடி, பரிசுத்தத்தையுடைய பெண்களைவிட வெட்கி, தங்களது ஆண் தன்மையும் கெட்டு அலைந்தார்கள்.

குறிப்பு :-

தருமமும் தவமும் கெட்டுப் பாவகாரிகளாக, ஆண் தன்மை கூடக் கெட்டு அலைந்தார்கள் என்றார். மக்களது அவல நிலையை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. விருந்தோம்பலில் சிறக்க வேண்டியவர்கள் விருந்தினரைக் கண்டமாத்திரத்தே வீட்டு வாயிலை மூடிப் பெண்களை விட நாணினர் என்பதன் மூலம் அவர்களது உள்ள நிலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். ஆண்கள் பெண்கள் போல் நாணினர் என்பதன் மூலம் அவர்களது பரிதாப நிலையைப் புலப்படுத்தினார். பெண்களுக்குரிய இலட்சணங்களில் ஒன்றான 'நாணம்' இங்கு ஆண்களுக்கு இழிவுப் பொருளில் வந்துள்ளமை நயத்தற்குரியது.

அதரும்பதப் பொருள் :-

தவவு - கருணை, இரக்கம். கொஞ்சக் கருமம் - சிறுமையான செயல்கள். களவு - திருட்டு. பாவகாரிகள் - பாவாத்து மாக்கள். உறவு - நட்பு, நேசம். அரிவையர் - பெண்கள். அடைத்தல் - மூடுதல். ஆண்மை - ஆளுந்தன்மை.

கருமைசேர் பெரியமேதி கபிலையு நறும்பால் வற்றி
அருமையா யீன்ற கன்றும் வானுல கதனிற் செல்ல
ஒருவழி நடப்பக் கால்க னுதைக்கா லடிப்ப மாழ்கித்
தெருவழி கிடக்கும் வாட்டஞ் செப்புதற் கரிய தம்மா

05

பொழிப்புரை :-

கருநிறத்தைப் பொருந்திய பெரிய எருமைகளும் பசுக்களும் தங்களது நறும்பாலானது வற்றப்பெற்று, அருமையாக ஈன்ற கன்றுகள் இறக்கவும் (வானுலகம் செல்ல), கால்கள் ஒரு மார்க்கமாய் நடக்கவும் அங்கு குளிர் காற்றடிக்கவும் அதனால் மயங்கி வீதிகளிற் கிடக்கின்ற வருத்தம் சொல்லுதற்கு அரிதாகும்.

குறிப்பு :-

மழையின் மையால் ஒருமைகளும் பசுக்களும் பாதிக்கப்பட்டமையை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. பாலினறிக் கன்றுகள் வானுலம் சென்றனவாம். அதனைக் கண்டு அவற்றின் தாய்கள் மயங்கி விழுந்து வீதிகளில் கிடக்கின்றனவாம். அவற்றின் வாட்டம் சொல்லுவதற்கு அரிதம்மா என்றார். 'அம்மா' என்பது இரக்கக் குறிப்பை உணர்த்திற்று.

அரும்பதப் பொருள் :-

மேதி - ஒருமை. கபிலை - பசு. ஊதைக்காற்று - குளிர்காற்று. மாழ்கி - மயங்கி. வாட்டம் - வருத்தம், மெலிவு. செப்புதல் - சொல்லுதல்.

பறவைகள் பறக்கி லாது பழுவங்க ளுக்கு மங்கு
நிறைதளிரிலாமை கண்டு நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து பார்ச்
சிறகினை விரித்துத் தண்ணீர் தேடிச்சென் றோடி விண்ணி
லுறைதுளி மின்றி நாவு முலர்ந்துமெய் புலர்ந்த மாதோ.

06

பொழிப்புரை :-

பறவைகள் பறக்காமல் காடுகளிற் போய்ச் சேர்ந்தும், அங்கும் நிறைந்த தளிர்கள் இல்லாமை கண்டு பெருமூச்சு விட்டுப், பெரிய சிறகுகளை விரித்துத் தண்ணீரைத் தேடி ஓடிப் போய், ஆகாயத்தின் கண் தங்கிய நீர்த்திவலையும் இல்லாமல் நாக்கும் வரண்டு, உடல்கள் வாடப் பெற்றன.

குறிப்பு :-

பறவைகள் பறக்காமல் காடுகளை நாடிச் சென்றும் அக்காடுகளில் மரங்களில் தளிர்கள் எதுவும் இல்லாமையால் பெருமூச்சு விட்டுத் தங்கள் பெரிய சிறகுகளை விரித்துத் தண்ணீரைத் தேடி ஆகாயம் வரை சென்றனவாம். அங்கும் நீர்த்துளி எதுவும் இல்லாமையால் நாவரண்டு உடல் வாடப் பெற்றனவாம். மண்ணிலன்றி விண்ணிலும் நீர்த்திவலையைக் காணமுடியாது அவை வருந்தி வாடின என்றார். வரட்சியின் கொடுமையை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

அரும்பதுப் பொருள் :-

பழுவங்கள் - காடுகள், நெட்டுயிர்ப்பு - பெருமூச்சு. பாரச்சிறகு - பெரியசிறகு. மெய் - உடல். துளி - நீர்த்திவலை. நாவுலர்தல் - நாக்கு வறழ்தல். மாதோ - அசை.

மருத நன் நிலமும் பாலை வனமென வுலர்ந்து வாவி
பெருகிய கூவ லோடை பிறங்குநீர் வறந்தி யாதும்
பருகநன் நீரு மின்றிப் பசிமிசுத் தழகு குன்றி
அரிவையர் கற்பு மின்றி யகலிட மெலிந்த தன்றே.

07

பொழிப்புரை :-

நன்மை பொருந்திய மருத நிலங்களும் பாலை நிலத்தைப் போலக் காய்ந்ததால், நீரானது பெருகப் பெற்ற குளங்கள், கிணறுகள், ஓடைகள் யாவும் வற்றி, ஏதுமருந்துவதற்கு நல்லநீர் சிறிதுமின்றி, பசி அதிகரித்து, அழகு குறைந்து பெண்களது கற்புமில்லாமல் பரந்த இப்பூமியானது வருத்த மடைந்தது.

குறிப்பு :-

கடும் வரட்சியினால் நீர்நிலைகளில் நீர் வற்றி வரண்டமையை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. வளம் நிறைந்த மருத நிலமும் பாலை நிலம் போலாயிற்று என்றார். இதன்மூலம் வரட்சியின் கொடுமையைப் புலப்படுத்தினார். 'யாதும்' என்பது குளத்து நீர், கிணற்று நீர், ஓடைநீர் முதலிய பலவகை நீர் நிலைகளைக் குறித்தது.

அரும்பதுப் பொருள் :-

நன்னிலம் - வயலும் வயல் சூழ்ந்த நிலமும். மெலிந்தது - வருத்தமடைந்தது. பிறங்குதல் - ஒலித்தல். கூவல் - கிணறு. வாவி - குளம். அரிவையர் - பெண்கள். அகலிடம் - பரந்தஇப் பூமி.

ஊனற மெலிந்து புலால்பொதிந் திருந்த
வுடலமு மென்புரு வாகி
மேனிமி ரொளிபோய்க் கரங்கடா ளதைத்து
மெலிந்திறந் தனர்சிலர் சிலபேர்

கூனியுங் குறைந்துந் திருந்தடை கிழங்குங்
கொணர்ந்தவித் துப்பறப் பிசைந்து
கானினி லலைந்து திரிந்தனர் சாம
காலமு மிகுந்தன வென்றே.

08

பொழிப்புரை :-

சில சனங்கள் ஊனானது அற்றுப் போகும் வண்ணம் வாடி, முன்னர் தசையால் மூடப்பட்டிருந்த உடல் எலும்பினது வடிவமாகி, அவ்வுடலின் கண்ணோங்கிய பிரகாசமும் நீங்கி கைகளையும் கால்களையும் அதைத்துச் சோர்ந்து மாண்டார்கள். மற்றும் சில மக்கள் கூனலடைந்தும் குறைதலடைந்தும் செவ்வையான இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து அவித்து உப்பின்றிப் பிசைந்து உண்டு காட்டிலே அலைந்து திரிந்தார்கள். இத்தன்மையான பஞ்ச காலமும் அதிகரித்ததென்று.

சூறிப்பு :-

இப்பாடல் குளகச் செய்யுளாக அமைந்துள்ளது. பத்தாவது பாடலின் இறுதிச் சொல்லான கிருபை செய்தான் என்பதுடன் நிறைவு பெறும். வரட்சியினால் நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்ச நிலைமையினையும் அதனால் மக்கள் உற்ற அவல நிலையினையும் இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. மாமிசம் (தசை) பொதிந்திருந்த உடல் எல்லாம் எலும்புருவாகி விட்டது என்றார். உணவின்றி மக்கள் வாடியிறந்த நிலையினையே இது புலப்படுத்துகிறது. என்புந் தோலுமாகவே மக்கள் சிலர் நடமாடினராம். அவர்களும் காடுகளில் அலைந்து திரிந்து இலைகளையும் கிழங்குகளையும் அவித்து உப்பின்றி உயிரைக் காத்துக் கொண்டனர். பஞ்ச காலத்தின் கோரத்தன்மையை இப்பாடல் நன்கெடுத்துக் காட்டுகிறது.

அரும்பதப் பொருள் :-

ஊன் - தசை, மாமிசம். அதைத்து - வீக்கம். கான் - காடு. பஞ்சகாலம் - உணவு அகப்படாத காலம். மிகுதல் - அதிகரித்தல்.

திருத்தமா யுரைப்பக் கேட்டுத் திருநபி யிரங்கிப் பாரில்
 வருத்தங்க ணீங்க வேண்டி மனத்தினிற் கிருபை மீறிப்
 பொருத்தரும் புறுக்கான் வேதப் பொருளினை யெவரு முள்ளத்
 திருத்தரு மொளியை யுன்னி துஆவிரந் திருகை ஏந்தி.

09

பொழிப்புரை :-

கலைக்கு(றலி) இவ்வாறு செவ்வையாகச் சொல்ல, தெய்வீகம் தங்கிய முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் அதனைக் கேட்டு உள்ளம் கசிந்து, இப்புமியில் உள்ள துன்பங்களை அகற்ற வேண்டி, இதயத்தில் கருணையானது மிகுந்து பொருந்த அருமையான 'புருக்கான்' என்னும் வேதத்தின் உட்பொருளும் அனைவரும் தம் உள்ளத்தின் கண் இருத்தியுள்ள அரிய ஒளியுமான அல்லாஹ்வத் தாலாவை நினைத்து இரண்டு கைகளையும் மார்புக்கு நேராக உயர்த்தி 'துஆ'க் கேட்டு. .

குறிப்பு :-

புமியில் உள்ளார் படும் துன்பங்களை நீக்கக் கருணை கொண்ட நபி பெருமானார் 'துஆ'க் கேட்ட செய்தியை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. பெருமானார் உள்ளத்தில் கருணை பெருகியமையால் மக்கள் படும் துன்பங்களை நீக்க மனம் கொண்டார் எனலாம்.

அரும்பதப் பொருள் :-

திருத்தமாக - செவ்வையாக, செம்மையாக. பார் - பூமி. கிருபை - அருள், கருணை. 'புருக்கான்' - புருக்கானால் அலீமென்னும் வேதம். உன்னி - நினைத்து.

இறைவனே மறையின் வாழ்வே எங்கணும் பரந்து நின்ற குறைவிலாப் பொருளே சோதி குலவிய வொளிவே நீதி முறைகுறை வறநின் றோனே முதல்வனே யழிவில் லாமல் நிறைசெழுஞ் சுடரே யென்று நிகழ்ந்திடக் கிருபை செய்தான்

10

பொழிப்புரை :-

“கடவுளே! வேதங்களின் வாழ்வே! எவ்விடத்தும் பரவி நின்ற குறைவற்ற பொருளே! பிரகாசமானது பொருந்தப் பெற்ற ஒளியே! நீதி முறை குறைவறும் வண்ணம் நின்றவனே! யாவற்றுக்கும் ஆதியானவனே! ஒரு காலத்தும் கெடாமல் நிறைந்த செழுஞ் சுடராகிய அல்லாஹுத்த ஆலாவே!” என்று நபிகள் நாயகம் முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்கள் துதிக்க, அவன் (அருள்) கருணை செய்தான்.

குறிப்பு :-

இறைவனின் ஒப்பற்ற பெருமையினையும் அவனைத்துதிக்கும் முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களின் செயல் குறித்தும் இப்பாடல் விளக்குகிறது. இறைவனைத் துதிக்க அவன் அருள் கிடைத்தது என்றார்.

அரும்பதப் பொருள் :-

மறை - வேதம். குலவுதல் - தங்குதல், பொருந்துதல். முதல்வன் - ஆதியானவன். நீதிமுறை - நியாய ஒழுங்கு.

அகமிசை யிருந்து புசித்திடக் கிடையா
தாசுல மிகுத் துளங் கலங்கிச்
செகதல முழுதுந் திரிந்தலைந்தவர்கள்
திரவியக் குவைபல வெதிர
விகலற வெடுத்து மனைமிசை புதைத்தோ
ரிதயபங் கையங்களிப் பென்ன
மகிதல முழுதுந் துதிசெயக் கரிய
மழை முகிற் கருவுதித் ததுவே.

11

பொழிப்புரை :-

வீட்டினில் இருந்து உண்பதற்கு ஒன்றும் கிடைக்காது, வருத்தமானது அதிகரித்து, மனம் கலக்கமடைந்து, இப்பூமியில் உள்ள இடங்கள் எல்லாவற்றிலும் சென்று அலைந்தவர்கள், பல பொற்குவியல்கள் முன்வர அவற்றை விரோதமற எடுத்து வீட்டின்கண் புதைத்தவர்களது மனமாகிய தாமரை மலரினது மகிழ்ச்சிபோன்ற

மகிழ்ச்சியைக் கொள்ள, பெருமை பொருந்திய இப்புமியில் உள்ள இடங்கள் முழுதும் போற்றும் வண்ணம் கருநிறத்தைக் கொண்ட மழை முகிலானது கருக்கொண்டது.

சூறிப்பு :-

நபிபெருமானாரின் பிரார்த்தனையின் பேறாக மழை முகில் கருக் கொண்ட செய்தியை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. உண்பதற்கு எதுவுமற்று அலைந்தவர்களது கலக்கம் தீர்ப் பொற்குவியல் கிடைத்தாற் போன்று, உள்ளக் கமலம் மகிழ்ந்திடப் பூமியில் மழை முகில் கருக்கொண்ட தாகப் புலவர் கூறுகின்றார். மனத்தைத் தாமரை மலராக உருவகித்தார்.

அரும்பதப் பொருள் :-

அகம் - வீடு. புசித்தல் - உண்ணல். மகி - பூமி. பங்கயம் - தாமரை. கருவுதித்தது - கருக்கொண்டது.

ஆதிமி னருளி னால்வந் தருள்செயு முகிலாம் பிள்ளைத்
தீதறு திசையிற் தோன்றிச் செழுங்கிரி தவழ்ந்து விண்ணின்
மீதுற நடந்து காலால் விரைந்து சென் றோடிக் கூடிக்
காதல் சேர் நிலத்தை நாளுங் காத்திடச் செறிந்த தன்றே.

12

பொழிப்புரை :-

யாவருக்கும் முதன்மையான அல்லா ஹுத் தஆலாவின் காருண்ணியத்தினால் தோன்றிக் கிருபை செய்கின்ற அந்த மேகமாகிய குழந்தை, களங்கமற்ற திக்குகளில் உதித்துச் செழுமையான மலையின் மீது தவழ்ந்து ஆகாயத்தினிடத்துப் பொருந்தும் வண்ணம் நடந்து, கால்களினால் வேகமாக ஓடிப் போய்க் கூடி, அன்பு பொருந்திய இப்புமியைப் பிரதி தினமும் காத்திட நெருங்கிற்று.

சூறிப்பு :-

கருக் கொண்ட மழை முகிலின் செய்கையை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. மேகத்தைக் குழந்தையாக உருவகித்த புலவர் அக்குழந்தையின் செயல்களையும் புலப்படுத்தினார். மழை முகிலானது

மலையின்மேல் தவழ்ந்தும், ஆகாயத்தில் பொருந்துமாறு ஓடியும் செல்வதைக் குழந்தையானது தவழ்ந்தும், கால்களினால் நடந்தும் ஓடிப் போய்க்கூடி அன்பு செலுத்துதற்கும் ஒப்பிட்டுக் காட்டினார்.

அரும்பதப் பொருள் :-

கிரி - மலை. விண்ணில் - ஆகாயத்தில். செறிதல் - நெருங்குதல்.

அலையொடு தழுவிச் சூன் முதிர்ந் தெழுந்தே
 யழகுற விளங்குமை மாரி
 தலை மக வளிக்கத் தாய் மனைக் குற்ற
 தனையள் போற் றரைமிசை யடுத்துக்
 குலவிமெய் பதறிப் பயமிகுத் ததிர்ந்த
 குரலொடு மின்னிவாய் வெருவித்
 துலைவற வறவாண் மகவளித் ததுபோற்
 சொரிந்தது குளிர்ந்ததந் நிலமே.

13

பொழிப்புரை :-

சமுத்திரத்தோடு அணைந்து கருப்பமானது உண்டாகி முற்றுப் பெற்று எழுந்து அழகானது பொருந்தும் வண்ணம் விளங்கிய கரிய மேகமானது தலைப்பிள்ளை பெறுவதற்குத் தாய் விட்டிற்குச் சென்ற மகளைப் போல, பூமியின் மீது நெருங்கி உலாவி, உடலானது பதறப் பெற்றுப் பயம் அதிகரித்து, அதிர்ந்த சத்தத்தோடும் பிரகாசித்து, அதிர்ச்சியால் தூரம் கடந்தும் கேட்கும்படி வாய் குளறி, ஆண் குழந்தையைப் பெற்றது போல் மழையைப் பொழிந்தது. அதனால் பூமி முழுவதும் குளிர்ச்சியடைந்தது.

குறிப்பு :-

கடல் நீரை உண்டு கருக் கொண்ட மேகம் மழையைப் பொழிந்ததானது சூல் கொண்ட பெண் தன் தலைமகனைப் பெற்றது போல் அமைந்தது என்கிறார் புலவர். கருவுற்ற பெண் பிரசவவேதனைப் பட்டுக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தல் போல கருக்கொண்ட கரிய

மேகமும் மின்னி, முழங்கி வேதனைப் பட்டு மழையைப் பொழிந்தது என்றார். கருக்கொண்ட மேகத்தைக் கருவுற்ற பெண்ணுக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டினார். தாய் படும் பிரசவ வேதனையானது குழந்தையைப் பார்த்த மாத்திரத்தே மறைந்து அவளது உள்ளத்தைக் குளிரப் படுத்துவது போலக் கருக் கொண்ட மேகமும் மழையைப் பொழிந்தபோது பூமியில் உள்ள இடம் அனைத்தும் குளிர்ந்தது என்றார். தாய்க்கும் கருக்கொண்ட மேகத்திற்கும் ஒப்புமை காட்டினார்.

அரும்பதப் பொருள் :-

அலையொடு - சமுத்திரத்தோடு. சூல் - கரு. தனையள் - மகள். தழுவுதல் - அணைதல், பொருந்துதல். முதிர்தல் - முற்றுதல். (இங்கு முற்றுப் பெறுதலைக் குறித்தது), தலை மகவு - முதற்பிள்ளை. மெய் - உடல். சொரிதல் - பொழிதல், உதிர்தல்.

மின்னுட னிடியு முழங்கிடத் திகிரி
 மிசைதிரி கதிரவன் மறைந்து
 பின்னிட விரவும் பகலினு மிருளே
 பிறங்கிடக் கலங்குநீர் பரந்து
 முன்னிட நதிக ணிறைந்துமே லெழுந்து
 மோதிடச் செறுக்கரை தகர்த்து
 மன்னிய விருபால் வகுத்திடுங் காலை
 மடையுட னெடுத்தெறிந் தனவே.

14

பொழிப்புரை :-

மின்னலோடும் இடிமுழக்கத் தோடும் பொழிந்த மழையானது தேரின் மீது திரிகின்ற சூரியன் மறைந்து பின்னாகவும் இரவிலும் பகலிலும் இருளே நிறைந்து விளங்கவும் கலங்கிய நீரானது எவ்விடத்தும் பரவி முன்னாற் செல்லவும் ஆறுகள் நிறைந்து மேலெழுந்து மோதவும் வயல்களினது கரைகளை (வரம்புகளை) உடைத்துப் பொருந்திய இரு பக்கத்திலும் வகுத்த வாய்க்கால்களை மடையோடு எடுத்து வீசிற்று.

குறிப்பு :-

பொழிந்த பெருமழையின் வேகத்தையும் மழை நீர்ப் பெருக்கினால் விளைந்தவைகளையும் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. வரண்டுகிடந்த நீர் நிலைகள் எல்லாம் நிரம்பி வழிந்ததோடு வயல்களினது கரைகளை எல்லாம் உடைத்துப் பாய்ந்தது மழை வெள்ளம் என்கிறார். இடி முழக்கத்தோடும் மின்னலோடும் பெருமழை பொழிந்தமையைக் குறிப்பிடுகின்றார். மழையின் தாக்கத்தை இப்பாடல் புலப்படுத்தியது.

அரும்பதப் பொருள் :-

செறு - வயல். பிறங்குதல் - விளங்குதல். தகர்த்தல் - உடைத்தல். மன்னுதல் - பொருந்துதல். திகிரி - தேர்.

வேயினை முறித்து வெடித்தமுத் தனைத்து
முல்லையம் புறவினுக் களித்துத்
தூய நெய் தமிழ்பால் குடத்துட னெடுத்துச்
சுடு நிலப் பாலையிற் செறித்து
நேயபைந் நாக மணியினை மருத
நிலத்தினிற் றொகுத்துநெற் குவிமேற்
போயதை நெய்த நிலத்திலிட் டுப்பைப்
புணரியிற் புகுத்தின வெள்ளம்.

15

பொழிப்புரை :-

பொழிந்த மழை வெள்ளமானது மூங்கில்களை ஓடித்து, அந்த மூங்கில்கள் வெடித்ததனால் உண்டாகிய முத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் அழகிய முல்லை நிலத்தில் உள்ள புறாவுக்குக் கொடுத்து, அந்த முல்லை நிலத்தில் உள்ள தூய்மையான நெய்யையும் தயிரையும் பாலையும் குடத்தோடு எடுத்துச் சுடுகின்ற பாலை நிலத்திற் சேர்த்து, அப்பாலை நிலத்தில் உள்ள படத்தைக் கொண்ட நாகங்களின் இரத்தினங்களை மருத நிலத்திற் கொண்டு போய்க் கூட்டி, அம் மருத நிலத்திலுள்ள நெற்போர்களின் மீது சென்று, அந்த நெற்போர்களை நெய்தல் நிலத்திற் கொண்டு போய்ப் போட்டு, அந் நெய்தல் நிலத்தில் உள்ள உப்பைச் சமுத்திரத்தில் புகுத்திற்று.

சுறிப்பு :-

மழைவெள்ளமானது முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐவகை நிலங்களுக்கு ஊடாகப் பாய்ந்து சென்று கடலையடைந்த செய்தியை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. அங்ஙனம் சென்ற போது அவ்வநிலத்திற்குரிய செல்வங்களை அது எடுத்துச் சென்றதாகப் புலவர் காட்டுந் திறன் போற்றுதற்குரியதாகும்.

அரும்பதப் :-

வேய் - மூங்கில். பை நாகம் - படத்தைக் கொண்ட நாகம். நெற்குவி - நெற்போர். புணரி - கடல்.

வீடுக டிறந்து வெளியிடை புகுந்து
வேண்டுவ திவையென விரும்பித்
தேடுவ தேடிச் சமைத்துண வரிதாய்ச்
சிறார்மனை தொறுமிருந் தலறப்
பாடுறு பசிகண் டவரனை மார்கள்
பயோதரந் தனைமுனிந் தினிமேற்
கேடறு மழைதா னுலகெலாம் பெய்து
கெடுத்திட வந்ததென் றுரைப்பார்.

16

பொழிப்புரை :-

(மழையால்) வீடுகளை விட்டு வெளியிற் சென்று வேண்டப்படும் உணவுப் பொருட்களை விரும்பித்தேடிப் பெற்றுவந்து சமைத்து உண்பதற்கு முடியாமையால் சிறுவர்கள் வீடுகள் தோறும் இருந்து கதற, துன்பத்தைத் தரும் அவர்களது பசியைத் தாய்மார்கள் பார்த்து, அம் மேகத்தைக் கோபித்து 'உலகம் முழுவதும் பெய்து கெடுக்கும்படி வந்துள்ளாய், இனிமேல் கேடற்ற மழைதான் தரவேண்டும்" என்று சொல்வார்கள்.

சுறிப்பு :-

பெருமழையால் ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் அம்மழையைப் பொழிந்த மேகத்தின் மீது தாய் மார்கள் கோப முற்றதையும் இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

வீட்டை விட்டு வெளியிற் செல்ல முடியாதபடி வெள்ளம் நிறைந்தமையால் மக்கள் தமக்கு விருப்பமான உணவுப் பொருட்களை வாங்கி வரமுடியாது போய்விட்டதாம். இதனால் வீடுகளில் சமையல் இடம் பெறவில்லை. இதன் காரணமாகச் சிறுவர்கள் பசித் துன்பத்திற்கு உள்ளாகி அழுதார்கள். அதனைப் பார்த்துத் தாய் மார்கள் மழையைப் பொழியும் மேகத்தின் மீது பெருங் கோபம் கொண்டார்களாம். இனிமேல் கேடற்ற மழைதான் வேண்டும். இது போன்ற உலகம் முழுவதும் பெய்து கெடுக்கும் மழை வேண்டாம் என்று சொன்னார்களாம். பெருமழை கண்டு தாய்மார் கொண்ட கோபத்தையும், அம்மழையினால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தையும் இப்பாடல் அழகுறச் சித்திரிக்கிறது. முன்னர் மழை வராதா என்று ஏங்கியவர்கள் இப்போது கேடுசெய்யும் இம்மழை வேண்டாம் என்று கூறும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளமை மனங் கொள்ளத்தக்கதாகும். பெருமழையின் மீது அவர்கள் கொண்ட வெறுப்பினையே இது உணர்த்துகிறது.

அரும்பதப் பொருள் :-

மனை - வீடு. அலறுதல் - அழுதல். முனிதல் - கோபம் கொள்ளுதல். முனிந்து - கோபித்து. பயோதரம் - மேகம்.

நளிர் புனல் பரந்து தலைக்கடை கடந்து
 நலந்தரு மனைப்புறஞ் செறிய
 குளிருடன் வாடைக் காலும்வந் தடிப்பக்
 கொழுந்துவிட் டெரிகன றமுவி
 வெளிவர வரிதா யிருந்தவ ரலது
 மெலிந்தவ ரிளைஞர்க ளெவரு
 மொளிவிடு நகைகள் கிடுகிடென் றடிப்ப
 வுடற்பட படவென மிடைவார்.

17

பொழிப்புரை :-

குளிர்ந்த நீரானது எவ்விடத்தும் பரவி, பிரதான வாயிலைத் தாண்டி நலத்தைத் தருகின்ற வீட்டினது பக்கத்தில் வந்து சேரவும், குளிருடன் வாடைக்காற்றும் வந்து வீசவும், கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பை நெருங்கி வெளியில் வருதற்கு முடியாதிருந்தவர்களாகிய மெலிந்தவர்களும் சிறுவர்களும் அல்லாமல் அனைவர்களும் ஒளிதரும்

பற்கள் கிடுகிடென்று ஒன்றோடு ஒன்று அடிக்கவும், உடம்பு படபடவென்று நடுக்கமுறவும் இருந்து வருந்துவார்கள்.

சூறிப்பு :-

மழை வெள்ளத்துடன் குளிர்ந்த வாடைக்காற்றும் மக்களை வருத்திய செய்தியை இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது. நெருப்பை மூட்டிக் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள் வெளியில் வரமுடியவில்லையாம். குளிரால் அவர்கள் பற்கள் கிடுகிடு என்று அடிக்கவும் உடம்பு நடுங்கவும் இருந்து வருந்தினார்கள் என்றார். கிடுகிடென்று பற்கள் ஒன்றோடொன்று அடிப்பது கடும்குளிரினால் ஏற்படும் விளைவாகும். பற்கள் கிடுகிடென்று அடிக்கவும் உடம்பு நடுங்கவும் இருந்தார்கள் என்பதன் மூலம் குளிரின் கொடுமையைப் புலவர் புலப்படுத்தினார். வாடைக்காற்றும் குளிரும் அவர்களை வருத்திய செய்தியை இப்பாடல் அழகுறச் சித்திரித்துள்ளது.

அரும்பதப் பொருள் :-

குளிர்புனல் - குளிர்ந்த நீர். வாடைக்கால் - வாடைக்காற்று. கனல் - நெருப்பு. நகை - பல், கிடுகிடு, படபட என்பன இரட்டைக் கிளவிகளாகும்.

காற்றொடு குளிர் மடிப்பதாற் றொறுக்கள்
காடெலாங் கிடந்துயிர் விடுப்ப
வேற்றமா யயங்கள் கயம்புகக் கமல
மிழுப்பன வெண்ணிறந் தனவால்
ஆற்றினைக் கடந்தோ ராறுசெல் லரிதா
யாறிரு நாண்மழை பெயலால்
வேற்றொரு நகர்க்குஞ் செலவரி தாகி
மெலிந்தன வுலகினி லெவையும்.

18

பொழிப்புரை :-

காற்றுடன் குளிரும் வீசுவதனால் பசுக்கள் காடு முழுவதும் கிடந்து உயிர் விடவும் ஆடுகள் நீரால் இழுக்கப்பட்டுக் குளங்களில் தள்ளப் படவும்; இவ்வாறு நீரால் இழுபட்டுச் சென்றவை கணக்கற்றனவாகும். அன்றியும் பன்னிரண்டு நாள்கள் அப்பெரு மழை

பெய்ததனால் ஆறுகளைக் கடந்து வேறொரு மார்க்கத்திற் போவதும் அருமையாகி உலகில் உள்ள அனைத்து உயிரினமும் வேறொரு ஊருக்குத் தானும் போக முடியாமல் வருத்தமுற்றன.

குறிப்பு :-

பன்னிரண்டு நாள்கள் பெய்த பெருமழையால் விளைந்த சேதங்களை இப்பாடல் விவரிக்கிறது. போக்குவரத்துச் செய்ய முடியாமல் அனைத்து உயிரினமும் வருந்தின என்றார். பசுக்கள் ஆடுகள் பெருமளவில் மாண்டன. வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றவை கணக்கற்றன என்பதன் மூலம் பெருமழையும் குளிரும் வெள்ளமும் உயிர்களை எவ்வாறு வருத்தின என்பதைப் புலப்படுத்தினார்.

அரும்பதப் பொருள் :-

அயம் - ஆடு. கயம் - குளம். மெலிதல் - வருந்துதல். தொறுக்கள் - பசுக்கூட்டம்.

பிறந்ததீ விருட்டிப் பொழிந்தன வுலகம்
 பேதுறற் றணிப்பதற் கினிமேல்
 அறந்தவா வாய்மை முகம்மதே யன்றி
 யாற்றுதற் கியாருள ரென்னச்
 சிறந்தசு ஹாபி மார்களி லொருவர்
 சிந்தை கூர் புகர்தின மதனில்
 நிறைந்திடு மொழிசேர் குத்துபா வோது
 நேரத்திற் சென்றடி வணங்கி.

19

பொழிப்புரை :-

சிறப்பிற்குரிய அசுஹாபி மார்களில் ஒருவர் நாம் பிறந்த இந்தத் தீவானது இருட்டி இடைவிடாது மழை பொழிகின்றது, இதனால் இவ்வுலகமானது மதிமயங்குவதைத் தணிப்பதற்கும் ஆற்றுவதற்கும் இனிமேல் அறந்தவறாத, சத்தியத்தையுடைய முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களே அல்லாமல் வேறு யாவருளர்? ஒருவரும் இல்லை என்று சொல்லி, மனமானது மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்ற வெள்ளிக்கிழமையில்

நிறைந்த வசனங்கள் பொருந்திய குத்துபா ஓதுகின்ற சமயத்தில் போய் நபி பெருமானாரின் முன் அடி பணிந்து நின்று.

சூறிப்பு :-

உலகின் மதிமயக்கத்தைப் போக்குதற்கு வல்லவர் நபி பெருமானார் என்பதை உணர்ந்த அசுஹாபி ஒருவர் குத்துபா ஓதும் சமயத்தில் அவர்முன் சென்று பணிந்து நின்றமையை இச் செய்யுள் கூறுகிறது.

அரும்பதப் பொருள் :-

தணித்தல் - குறைத்தல். ஆற்றுதல் - தணித்தல். புகர்தினம் - வெள்ளிக்கிழமை.

தருமமு மறிவு ஒழுக்கமும் பொறையுந்
தயவுமோர் வடிவென வெடுத்தே
வருதிரு நபியே யிருசது தினமாய்
மழை பொழி தரநில வலையம்
வெருவரல் பெரிதாய் மெலிவது தவிர
மேன்மையும் வளமையும் கொடுக்கக்
கருமுகி லகலத் துஆச்செயு மென்றார்
ஹபீபிற சூலவை செய்தார்.

20

பொழிப்புரை :-

அறமும் ஞானமும் சன்மார்க்கமும் பொறுமையும் கிருபையும் ஒரு வடிவெடுத்தாற் போன்ற வடிவத்தைத் தாங்கி இவ்வுலகத்திற்கு வந்த தெய்வீகந் தங்கிய நபி பெருமானே! பன்னிரண்டு நாள்களாக மழை பெய்ய, அதனால் இப்பூவுலகமானது பயம் அதிகமாகி வாடுவது நீங்கவும் சிறப்பையும் செல்வத்தையும் தரவும் கரிய மேகமானது நீங்கவும் 'துஆ'ச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னார்கள். ஹபீ என்னும் காரணப் பெயரையுடைய நபி பெருமானாரும் அவ்வாறே 'துஆ'ச் செய்தார்கள்.

சுறிப்பு :-

மழைமேகம் நீங்க நபி பெருமானார் 'துஆ'ச் செய்த செய்தியை இப்பாடல் கூறுகிறது. ஞானமும் அறமும், ஒழுக்கமும், கிருபையும் அனைத்தும் ஒரு வடிவெடுத்தாற் போன்று நபி பெருமானார் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தார் என்பதன் மூலம் அவரது ஒப்பற்ற பெருமையை, தெய்வீகத் தன்மையைப் புலப்படுத்தினார்.

மழையை அழைப்பித்தற்குத் 'துஆ'ச் செய்த பெருமானார் மழையை நிறுத்துதற்கும் 'துஆ'ச் செய்தமையை இப்பாடல் மூலம் அறிகிறோம். இறை தூதரான முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களது வல்லமையையும் இதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

அரும்பதப் பொருள் :-

'துஆ'ச் செய்தல் - பிரார்த்தனை செய்தல். 'துஆ' என்பது அரபுச் சொல்லாகும்.

நன்மைக ளெவர்க்கு நடத்திட வந்த
நபி துஆச் செய்திட முகிலுந்
தென்வரை முதலாம் வரைகளிற் புகுந்த
தினகரன் விசம்பிடை செறிந்தான்
புன்மர முதலா மானிட ரீறாப்
புவிமினி லுயிருள வனைத்துந்
தன்மமு நெறியுந் தவறிலா தீனர்
குலமெனத் தழைத்துயர்ந் தனவே.

21

பொழிப்புரை :-

யாவருக்கும் நன்மைகள் புரிந்திட இவ்வுலகுக்கு வந்த முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்கள் அவ்வாறு 'துஆ'ச் செய்ய அந்த மேகம் பொதிகை மலை முதலிய மலைகளிற் போய்ச் சேர்ந்தது. ஆகாயத்திற் சூரியன் தோன்றினான். புல், மரம் முதலாக மக்கள் ஈறாக இப் பூமியிலுள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தும் புண்ணியமும் ஒழுக்கமும் தவறாத தீனில் இஸ்லாம் எனும் மார்க்கத்தவர்களுடைய கூட்டத்தைப் போலத் தழைத்து ஓங்கின.

குறிப்பு :-

நபிகள் நாயகத்தின் வல்லமையை, பெருமையை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. பெருமானார் 'துஆ'ச் செய்த மாத்திரத்தில் வானம் வெளித்தது; சூரியன் தோன்றினான். மழை முகில் பொதிகை மலை போன்ற மலைகளுள் போய்ப் புகுந்தது. தாவரங்கள் முதல் சகல ஜீவராசிகளும் தழைத்து ஓங்கின. தீனில் இஸ்லாம் சமயத்தாரது கூட்டத்தைப் போலத் தழைத்து ஓங்கின என்கிறார் புலவர். தாம் வாழும் தமிழ் நாட்டையே அவர் அரபு நாடு போற்கருதிப் பாடியமையால் தமிழ் நாட்டின் எல்லையான பொதிகை மலையை இங்கு குறிப்பிட்டார் எனலாம்.

அரும்பதப் பொருள் :-

தீனர் - இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றும் முஸ்லிம்கள். விசம்பு - ஆகாயம். தினகரன் - சூரியன். வரை - மலை. தென்வரை - பொதிகைமலை.

(மழையழைப்பித்த படலம் முற்றிற்று)

அறிந்து கொள்வோம்

ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத் தமிழ், அந்தாதி, கோவை, அம்மாணை முதலிய சிற்றிலக்கியங்கள் பலவற்றை இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

ஆற்றுப்படை : குலாம்காதிரு நாவலர் என்பார் "புலவர் ஆற்றுப்படை" பாடியுள்ளார். இவர் நாகூர்ப்புராணம், நாகூர்க்கலம் பகம் முதலாய பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

பிள்ளைத் தமிழ் : "முகையதீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத் தமிழ்" என்னும் நூலைச் சவ்வாதுப் புலவரும் "நபிநாயகம் பிள்ளைத் தமிழ்" என்னும் நூலைச் சையத் மீரா லெப்பையும் பாடியுள்ளார்.

அந்தாதி : பிச்சை இயூறாகிம் புலவர் இயற்றிய "திருமதீனத்து அந்தாதி, குலாம் காதிரு நாவலர் இயற்றிய திருமக்காத் திருவந்தாதி," செய்க்புதுல் காதிரு நயினார் இயற்றிய "நாகை அந்தாதி" என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

கோவை : செய்குத் தம்பி பாவலர் இயற்றிய நாகைக் கோவை, குலாம் காதிரு நாவலர் இயற்றிய மதுரைக் கோவை என்பன சிறந்தன. சீதக்காதியின் மீது உமறுப்புலவர் பாடிய கோவை இலக்கிய நயம்மிக்கது.

அம்மாணை : உமறுப்புலவரின் மகனான கவிக் களஞ்சியப் புலவர் நபி அவதார அம்மாணைப் பாடியுள்ளார்.

6

தனிப்பாடல் தீரட்டு

‘தனிப் பாடல் தீரட்டு’ என்னும் பெயரில் பல்வேறு கால கட்டங்களில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் சிலரது சுவை தரும் பாடல்களைத் தொகுத்து சென்னை முல்லை நிலையம் வெளியிட்டுள்ளது. இந் நூலில் 32 புலவர்களின் 636 பாடல்கள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

இப்பாடல்களுள் கம்பர், காளமேகப் புலவர், ஒப்பிலா மணிப்புலவர், சொக்க நாதப் புலவர் ஆகியோரின் ஐந்து பாடல்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. இப் பாடல்கள் யாவும் பாடியோரின் புலமைத்திறனைப் புலப்படுத்துவதாக, கற்றோர்க்கு இன்பம் பயப்பனவாக அமைந்துள்ளன. உலக நடை, செய்யுள் நடை என்னும் இரண்டும் கொண்டுள்ள இப் பாடல்களைப் படித்து பொருள் உணர்ந்து இன்புறுவோமாக.

கம்பர் பாடல்.

[சோழன் தன் நாட்டைவிட்டுச் செல்லுமாறு கம்பரிடம் கூறியபோது பாடியது.]

மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ?

உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்? - என்னை

விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ? உண்டோ
குரங்கு ஏற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு.

01

பொழிப்புரை :-

இப் பரந்து பட்ட இவ்வுலகத்தில் அரசன் என்பவன் நீ ஒருவன் மட்டுமோ? வளப்பம் மிகுந்த நாடு என்பது உன்நாடு மட்டுமோ? உன்னை அறிந்த பின்புதான் தமிழை நான் கற்றேனோ? குரங்கானது தாவி வரும்போது அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளாத மரக்கிளை உண்டோ? அதைப் போலவே என்னை விரைவிலே ஏற்றுக் கொண்டு பாராட்டாத மன்னனும் இருக்கின்றானோ? (இல்லை என்பதாம்)

சுறிப்பு :-

சோழ மன்னனுக்கும் கம்பருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடு காரணமாகக் கம்பரைச் சோழ நாட்டைவிட்டுப் போகுமாறு சோழ மன்னன் கூறியவேளை கம்பர் அளித்த பதிலாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் கம்பரின் புலமைச் செருக்கும் தலை வணங்காத தமிழ்ப் புலவனின் பண்பும் துலங்குகிறது.

மன்னவனுக்குத் தன் நாட்டில் மட்டுமே மதிப்பும் அதிகாரமு முண்டு. ஆனால் கற்று வல்ல புலவருக்குச் செல்லும் நாடெங்கும் சிறப்புண்டு என்னும் ஓளவையாரின் வாக்கும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. குரங்கு ஏற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு இல்லை. அதைப் போல என்னை ஏற்றுக் கொண்டு பாராட்டாத மன்னனும் உண்டோ? எனக் கேட்பதன் மூலம் கம்பனின் புலமைச் செருக்கு நன்கு புலனாகிறது.

காளமேகப் புலவர் பாடல்.

[தேங்காய்க்கும் நாய்க்கும் ஒப்புமை காட்டிப் பாடிய சிலேடைப் பாடல்.]

ஓடும் இருக்கும்; அதன் உள்வாய் வெளுத்திருக்கும்
நாடுங் குலை தனக்கு நாணாது - சேடியே
தீங்கானது இல்லாத் திருமலைரா யன்வரையில்
தேங்காயும் நாயுமெனச் செப்பு.

02

பொழிப்புரை :-

தோழியே! தீமை பயக்கின்ற செயல்கள் சிறிதும் இல்லாத திருமலையாயன் என்னும் அரசனுடைய மலையில், தேங்காயில், காய் மட்டுமல்லாமல் ஓடும் இருக்கும்; அத்தேங்காயின் உட்புறம் வெண்மையானதாயிருக்கும்; பெரிய குலைவிடுதலினாலே பக்கத்திலுள்ள குலைகளுக்கு நாணி வளையாது, அதுபோல நாயானது ஓரிடத்தில் நிலைத்து நில்லாமல் அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரியும். சில வேளைகளில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும். அதன் வாயின் உட்புறம் வெண்மையாய் இருக்கும். புதிதாக யாரும் வந்தால் அவர்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்: பின்னர் குரைக்கப் பின்னிற்காது. ஆதலால் தேங்காயும் நாயும் ஒப்பாகுமெனக் கூறுவாயாக.

குறிப்பு :-

தேங்காயும் நாயும் ஒப்பாகும் தன்மையை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. காள மேகப் புலவரின் சிலேடை நயம் தொனிக்கும் பாடல்களில் இதுவுமொன்றாகும். தேய்காய்க்கும் நாய்க்கும் ஒப்புமைகாட்டிப் பாடுமாறு ஒருவர் கேட்டபோது புலவர் இதனைப் பாடினார் எனக் கூறுவர்.

ஓடும், இருக்கும், உள்வாய் வெளுத்திருக்கும், நாணாது என்பன நாய்க்கும் தேங்காய்க்கும் ஒப்பனவாயுள்ளன. இச்சிலேடைக் கருத்துக்கள் பெரிதும் நயத்தற்குரியன.

காள மேகப் புலவர் பாடல்.

[நாகபட்டினத்தில் உள்ள காத்தான் சத்திரத்தில் காலந்தாழ்த்தி சோறுண்ட போது அது குறித்து நிந்தையாகப் பாடியதுடன் அவன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க துதியாகவும் பாடிய பாடல்.]

கத்துக்கடல் சூழ்நாகைக் காத்தான்தன் சத்திரத்தில்
அத்தமிக்கும் போதில் அரிசிவரும்; - குத்தி
உலையில் இட ஊர்அடங்கும்; ஓர் அகப்பை அன்னம்
இலையில் இட வெள்ளி எழும்.

பொழிப்புரை :-

ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப் பெற்ற நாகபட்டினத்தில் உள்ள காத்தான் என்பவனுடைய சத்திரத்தில், சூரியன் மேற்கில் மறையும் நேரத்திலே சமைப்பதற்கு அரிசி வரும். அதைக் குத்தி உலை வைத்திருக்கும் பாத்திரத்திலிட, ஊரில் உள்ள மக்கள் உணவுண்டு உறங்கிவிடுவார்கள். ஓர் அகப்பை அன்னத்தை இலையில் பரிமாற வெள்ளி (விடிவெள்ளி) உதயமாகும். (விடியற் காலமாகிவிடும். உணவு வழங்குதற்கு ஏற்படும் காலதாமதத்தைச் சுட்டிக்காட்டியது.)

குறிப்பு :-

காத்தான் இதைக் கேட்டவுடன் வந்திருப்பவர் காளமேகம் என உணர்ந்து தன்னைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினான். உடனே, புலவர் அப்பாடலையே பாடி அதற்கு வேறொரு வகையில் பொருள் கூறி அவனைப் பாராட்டினார். அவரது செய்யுளில் இதனைப் பாராட்டாகக் கொள்ளும் போது பின்வருமாறு பொருள் உரைத்தார்.

காத்தானுடைய சத்திரத்தில் மறுநாளுக்குரிய அரிசி முதல்நாளே சமைப்பதற்கு வந்து சேர்ந்துவிடும். அதனை உலையிலிட விடிவெள்ளி தோன்றும். காலையிலேயே உணவு இலையில் பரிமாறத்தயாராகிவிடும். அதுமட்டுமன்றி அத்தமிழ்க்கும் போதில் - பஞ்சகாலத்தில்: ஊர் அடங்கும் - உலகத்தவர் உணவை உண்டு மகிழ்ச்சி பெறுவர். சோற்றுக்காகக் கூப்பிடும் நிலையிருக்காது என்றார். இரு பொருள் தரும் வகையில் இப்பாடலைக் காளமேகம் பாடி விளக்கியது நயத்தற்குரியதாகும்.

அரும்பதப் பொருள் :-

சத்திரம் - அன்னசாலை, கத்துகடல் - சப்திக்கின்ற கடல். அத்தமிழ்தல் - மறைதல். ஊர்அடங்கும் - ஊர் அமைதியுறும் (ஊர் உறங்கிவிடும்) அகப்பை - கரண்டி.

ஒப்பிலாமணிப்புலவர் பாடல்.

[ஒப்பிலாமணிப் புலவரின் வேட்டி ஆற்றிலே அடித்துச் செல்லப் பட்டபோது அவர் பாடிய பாடல்.]

அப்பிலே தோய்த்திட்டு அடுத்தடுத்து நாம் அதனைத் தப்பினால் நம்மைஅது தப்பாதோ? - இப்புவிமில்

இக்கலிங்கம் போனால் என்? ஏகலிங்க மாமதுரைச்
சொக்கலிங்கம் தானிருக்கச் சொல்.

04

பொழிப்புணர் :-

துணியைத் தண்ணீரில் நனைத்துத் திரும்பத் திரும்ப அடித்து வெளுத்தால் அது நம்மைவிட்டுத் தப்பிப்போய் விடாதோ? இவ்வுலகில் ஒப்பற்ற சிவலிங்கமான சிவபெருமான் நமக்குத் துணையாகவுள்ளார். ஆதலால் இந்தத் துணிபோனால் என்ன? சொல்வாயாக.

குறிப்பு :-

சிவலிங்கம் நமக்கு என்றும் துணையாக இருக்கும் போது இக் கலிங்கம் (வேட்டி) போனால் என்ன? என்ற கருத்தில் இப்பாடலைப் புலவர் பாடியுள்ளார்.

ஒரே துணியைத் திரும்பத்திரும்ப நீரில் அடித்து வெளுத்தால் அது தப்பிப் போகாதா? போனால் போகட்டும். இவ்வுலகில் ஒப்பற்ற சிவலிங்கமாக மதுரைச் சொக்கலிங்கம் இருக்கும் போது நமக்கு இந்தத் துணிபோனால் என்ன? என்கிறார் புலவர்.

இச்செய்யுளை இரட்டைப் புலவர்கள் பாடினர் என்றும் கூறுவர்.

அரும்பதப் பொருள் :-

அப்பு - நீர். கலிங்கம் - ஆடை. இங்கு வேட்டியைக் குறித்தது. தப்புதல் - வெளுத்தல், தோய்த்தல். ஏகம் - ஒப்பற்ற, ஒன்று. சொக்கலிங்கம் - மதுரை சோமசுந்தரப் பெருமான். சொல் - சொல்வாயாக.

பலபட்டடைச் சொக்க நாதுப் புலவர் பாடல்.

[சொக்கநாதுப் புலவர் தொண்டை மண்டலத்தில் அவதரித்தவர். சிறந்த புலவர். படிக்காகப் புலவர் பாடலைச் சிறப்பித்து இவர் பாடிய பாடல் வருமாறு.]

மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காசனுரைத்த தமிழ்
வரைந்த ஏட்டைப்

பட்டாலே சூழ்ந்தாலு மூவுலகும் பரிமளிக்கும்
 பரிந்தவ் வேட்டைத்
 தொடாலுங் கைம்மணக்குஞ் சொன்னாலும் வாய் மணக்கும்
 துய்ய சேற்றில்
 நட்டாலுந் தமிழ்ப் பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டிலுறு
 நளிநந்தானே.

05

பொழிப்புரை :-

தேன் பொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த அழகிய களந்தை என்னும் பதியில் உள்ள படிக்காசுப் புலவன் எடுத்துச் சொன்ன தமிழ்ச் செய்யுள் எழுதிய ஏட்டுச் சுவடியைப் பட்டுத் துணியினாலே மூடினாலும் அதன் பரிமளமானது (வாசனையானது) உலகம் மூன்றிலும் பரவி மணம் கமழும். அன்பு கொண்டு அவ் ஏட்டுச் சுவடியைத் தொடாலும் தொட்ட கை மணக்கும். அப்பாடலை வாயால் பாடினால் அப்படிப் பாடின வாயும் வாசனை வீசும். தூய்மையான சேற்றினிலே நட்டுவைத்தாலும் தமிழ்ப் பயிராகி விளைந்துவிடும். பாட்டினில் உற்றதாகிய இன்பம் கொடுக்கும் நயந்தான் என்பதாம்.

குறிப்பு :-

படிக்காசுப் புலவரின் பாடல்களைப் படித்து நயந்தவேளை சொக்க நாதப் புலவர் பாடிய பாடல் இதுவாகும். இதன் மூலம் படிக்காசுப் புலவரின் பாடல்களின் அருமையைச் சொக்கநாதப் புலவர் பெரிதும் நயந்தார் என்பது புலனாகிறது. படிக்காசுப் புலவரின் ஏட்டுச் சுவடியைத் தொட்ட கையும் அதனைப் படித்தவாயும் மணம் வீசும் என்பதால் அவ் ஏட்டுச் சுவடியின் பெருமை இனிது புலனாயிற்று. சேற்றினில் அதனை நட்டாலும் தமிழ்ப் பயிராகி விளைந்து விடும் என்கிறார். இதன் மூலம் தமிழ்ப்பயிர் வளர அவரது பாடல்கள் பெரிதும் உதவும் என்பது புலனாகிறது.

‘கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்’ என்ற வாக்குக்கமையப் புலவர் ஒருவரை வேறொரு புலவர் பாராட்டுவது நயத்தற்குரியதாகும்.

அரும்பதப் பொருள் :-

தென்களந்தை - படிக்காசுப் புலவர் வாழும் ஊர். சூழ்தல் - மூடுதல், சுற்றியிருத்தல். நளிணம் - நயச்சொல்.

7

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்” என்று முரசு கொட்டியவர் பாரதிதாசன். புதுவை தந்த புரட்சிக் குயில் அவர். கனக சுப்புரத்தினம் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர் புதுச்சேரியில் மறைந்து வாழ்ந்த பாரதியின் முன்னிலையிலே ‘எங்கெங்கும் காணினும் சக்தியடா’ என்ற கன்னிக் கவிதையைப்பாடி ‘எழுக புலவன்’ என்ற அவரது வாழ்த்தையும் அன்பையும் பெற்றுப் பாரதி தாசன் ஆனவர்.

அழகின் சிரிப்பு, குடும்ப விளக்கு, பாண்டியன் பரிசு, சேரதாண்டவம், இளைஞர் இலக்கியம், பிசிராந்தையார், தேனருவி, எதிர்பாராத முத்தம், குறிஞ்சித்திரட்டு, பாரதிதாசன் கவிதைகள் ஆதியாம் நூல்கள் அவர்தம் புகழ் பரப்பும் படைப்புகள்.

“காலத்தை உருவாக்கிய கவிஞர் மட்டுமல்ல: காலத்தையே மாற்றியமைப்பவர். புதுமையும் புரட்சி மனப்பான்மையும் மிக்க பாடல்களைத் தரும் நம்கவி உயிர்க்கவி, உண்மைக்கவி, புதுமைக்கவி” என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களால் பாராட்டப் பெற்றவர்.

பாரதிதாசனாரின் அருமையான பாடல்கள் இரண்டினை நோக்குவோம். அவற்றின் சிறப்பினை நுகர்ந்து இன்புறுவோமாக.

பத்திரிகை.

காரிருள் அகத்தில் நல்ல கதிரொளி நீதான் இந்தப்
பாரிடைத் துயில்வோர் கண்ணிற் பாய்ந்திடும் எழுச்சி நீதான்!
ஊரினை நாட்ட இந்த உலகினை ஒன்று சேர்க்கப்
பேற்றிவாளர் நெஞ்சிற் பிறந்த பத்திரிகைப் பெண்ணே!

01

அறிஞர்தம் இதயஒடை ஆழநீர் தன்னை மொண்டு
செறிதரும் மக்கள் எண்ணம் செழித்திட ஊற்றி ஊற்றிக்
குறுகிய செயல்கள் தீர்த்துக் குவலயம் ஓங்கச் செய்வாய்
நறுமண இதழ்ப்பெண்ணே உன் நலம் காணார் ஞாலம் காணார்

02

கடும்புதர் விலக்கிச் சென்று களாப்பழம் சேர்ப்பார் போலே
நெடும்புவி மக்கட்கான நினைப்பினிற் சென்று நெஞ்சிற்
படும்பல நுணுக்கம் சேர்ப்பார், படித்தவர், அவற்றை யெல்லாம்
'கொடும்' எனஅள்ளி உன்தாள் கொண்டார்க்குக் கொண்டுவோவாய்.

03

வானிடை நிகழும் கோடி மாயங்கள் மாநிலத்தில்
ஊனிடை உயிரில் வாழ்வின் உட்புறம் வெளிப்புறத்தே
ஆனநற் கொள்கை அன்பின் அற்புதம் இயற்கைக் கூத்துத்
தேனிதழ் தன்னிற் சேர்த்துத் தித்திக்கத் தருவாய் நித்தம்.

04

சிறுகதை ஒன்று சொல்லிப் பெருமதி யூட்டும் தானே!
அறைதனில் நடந்தவற்றை அம்பலத் திழுத்துப் போட்டுக்
கறையுளம் தூய்மை செய்வாய், களைப்பிலே ஊக்கம் பெய்வாய்
நிறைபொருள் ஆவாய் ஏழை நீட்டிய வெறுங் கரத்தே.

05

ஒவியம் தருவாய் சிற்பம் உணர்விப்பாய், கவிதை யூட்டக்
 காவியம் தருவாய் மக்கள் கலகல வெனச் சிரிப்பு
 மேவிடும் விகடம் சொல்வாய், மின்னிடும் காதல்தந்து
 கூவுவாய், வீரப் பேச்சுக் கொட்டுவாய்க் கோலத் தானே!

06

தெருப் பெருக்கிடுவோருக்கும் செகம்காக்கும் பெரியோர்க்கும் கை
 இருப்பிற் பத்திரிகை நாளும் இருந்திடல் வேண்டும் மண்ணிற்
 கருப்பெற் நுருப்பெற் நிளநடை பெற்றுப்பின்னர் ஐந்தே ஆண்டு
 வரப் பெற்றார், பத்திரிகை நாளும் உண்டென்றால் வாழ்க்கை பெற்றார்.

07

குறிப்பு :-

பத்திரிகையை ஒரு பெண்ணாக உருவகித்துப் பாடிய பாடல்கள்
 இவையாகும். எளிய நடையில் அனைவரும் படித்தறிந்து கொள்ளும்
 பாங்கில், உவமை நயம் தொனிக்க, உள்ளத்தை ஈர்க்கும் வகையில்
 இவை அமைந்துள்ளன. பத்திரிகையில் இடம் பெறும் பல்வேறு
 அம்சங்களையும் அவற்றினால் பெறும் பயன்களையும் இப்பாடல்கள்
 சித்திரிக்கின்றன. புரட்சிக் கவிஞரின் சொல்லாற்றலுக்குச் சிறந்த உரை
 கல்லாகத் திகழும் இப்பாடல்கள் காலத்தை வென்று வாழும்
 சிறப்புக்குரியனவாகும்.

அரும்பதப் பொருள் :-

அகம் - மனம். பார் - பூமி. குவலயம் - பூமி. ஞாலம் -
 உலகம். கறையுளம் - மாசுள்ள மனம். செகம் - உலகம்.

பாரதி உள்ளம்.

சாதி ஒழித்திடல் ஒன்று - நல்ல
 தமிழ் வளர்த்தல் மற்றொன்று
 பாதியை நாடு மறந்தால் - மற்றப்
 பாதி துலங்குவ தில்லை.
 சாதி களைந்திட்ட ஏரி - நல்ல
 தண்டமிழ் நீரினை ஏற்கும்

சாதிப் பிணிப்பற்ற தோளே - நல்ல
தண்டமிழ் வாளினைத் தூக்கும்.

என்றுரைப்பார் என்னிடத்தில் - அந்த
இன்ப உரைகளென் காதில்
இன்றும் மறைந்திட வில்லை - நான்
இன்றும் இருப்பத னாலே
பன்னும் நம் பாரதியாரின் - நல்ல
பச்சைஅன் புள்ளத்தி னின்று
நன்று பிறந்தஇப் பேச்சு - நம்
நற்றமிழர்க் கெழில் மூச்சு.

மேலவர் கீழவர் இல்லை - இதை
மேலுக்குச் சொல்லிட வில்லை
நாலு தெருக்களின் கூட்டில் - மக்கள்
நாலா மிரத்தவர் காணத்
தோலினில் தாழ்ந்தவர் என்று - சொல்லும்
தோழர் சமைத்ததை உண்பார்.
மேலும் அப்பாரதி சொல்வார் - “சாதி
வேரைப் பொசுக்குங்கள்” என்றே

செந்தமிழ் நாட்டினிற் பற்றும் - அதன்
சீருக்கு நல்லதோர் தொண்டும்
நிந்தை இலாதவை அன்றோ - எந்த
நேரமும் பாரதி நெஞ்சம்
கந்தையை எண்ணுவ தில்லை - கைமிற்
காசை நினைப்பதும் இல்லை
செந்தமிழ் வாழிய! வாழி - நல்ல
செந்தமிழ் நாடென்று வாழ்ந்தார்.

- பாரதிதாசன் -

குறிப்பு :-

பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரின் 'பாரதி உள்ளம்' என்னும் இக்கவிதை பாரதியின் உள்ளத்தை மட்டுமன்றிப் பாவேந்தரின் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் காட்டுவதாக உள்ளது. சாதி பேதம் ஒழிந்திடல் வேண்டும். செந்தமிழ் வளர்ந்திட வேண்டும் என்னும் சீரிய கொள்கையாளர்களாக இருவருமே திகழ்ந்துள்ளனர்.

பாரதி உள்ளம் என்னும் கவிதை மூலம் செந்தமிழ் நாட்டில் சாதிபேத மற்ற சமத்துவ சமுதாயத்தைக் காணப் பாரதி உள்ளம் அவாவிற்று என்பதைப் பாவேந்தர் எளிய நடையில் இன்பத்தமிழில் படிப்போர் உள்ளங்களில் உறைக்கும் வண்ணம் பாடியுள்ளார் என்றாலது மிகையல்ல.

அரும்பதப் பொருள் :-

எழில் - அழகு. பொசுக்குங்கள் - சாம்பலாக எரியுங்கள். நிந்தை - இகழ்தல்.

அறிந்து கொள்வோம்.

பாரதிதாசன் : பாரதியாரால் பாராட்டப் பெற்ற பெருங் கவிஞர். சீர்திருத்த எண்ணங்களும் தமிழுணர்வும் கொண்ட புரட்சிக் கவிஞர். இவர் கவிதைகளில் உணர்ச்சி ஓவியம் பெறுகிறது. இயற்கை வாழ்வு பெறுகின்றது.

"எங்கள் வாழ்வும் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு"

என்பது இவரது தேசிய கீதம். இவர் பாரதியாரின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். பாரதி செய்யாத புரட்சிகளைச் செய்தவர். தனக்கென ஒரு பரம்பரை வளரும் அளவிற்கு வான் புகழ் கொண்டவர். "பாரதிதாசன், கவிதைகளைக் கவண் கற்களாகப் பயன்படுத்துகின்றார்" என்பார் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள். இக் கூற்றைக் கவிஞரின் கவிதைகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை கவிதை

‘கவிமணி’ எனத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகினரால் அழைக்கப் பெறும் பேறு பெற்றவர் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. இவருக்குத் தமிழவேள் உமா மகேஸ்வரம் பிள்ளை கவிமணி என்னும் சிறப்பு மிகு பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தார். சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை பாடி இன்புறத்தக்க தேனினுமினிய கவிதைகள் பல படைத்த பெருமைக்குரியவர். இவரது கவிதைப் படைப்புக்கள் யாவும் தமிழ் நாட்டு அரசினால் நாட்டுடைமை யாக்கப்பட்டுப் பட்டி தொட்டியெங்கும் பரவியுள்ளது.

சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடியாகவும், தலைசிறந்த கவிஞராகவும், கட்டுரை ஆசிரியராகவும், ஆராய்ச்சியாளராகவும் திகழ்ந்த தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை தமிழிலும் தமிழிசையின் மீதும் நீங்காத பற்றுக் கொண்டவர். இவர் பாடிய “தேவியின் கீர்த்தனைகள்” என்ற நூல் அவர்தம் பக்திப் பெருக்கையும் தமிழிசை ஆர்வத்தையும் ஒரு சேரக் காட்டுகின்றன. இவரால் வெளிச்சத்திற்கு வந்த செப்பேடுகளும் கல்வெட்டுக்களும் பலவாகும். கவிமணியின் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புக்கள் சில வருமாறு: மலரும் மாலையும், நாஞ்சில் மருமக்கள்வழி மான்மியம், ஆசிய ஜோதி, உமர்கய்யாம் பாடல்கள் (மொழிபெயர்ப்பு), குழந்தைச் செல்வம், கவிமணியின் உரை மணிகள். காந்தனூர்ச்சாலை. கவிமணியின் கவிதைகளில் ஒன்றான “சூரிய காந்தி” அவரது எளிய,

தேனினுமினிய தமிழ் நடையினது சிறப்பினுக்கு ஓர் உரைகல்லாக
மிளிக்கிறது. அதனைப் படித்து இன்புறுவோமாக.

சூரிய காந்தி.

ஆகாய வீதி யுலாவி வருமிந்த
ஆதித்த னோ உன தன்பனடி.
வேகாமல் வெந்துவெயிலில் உலர்ந் துநீ
விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பதேனோ?

01

பொன்னிற முண்டு, பொலிவுண்டு, கண்டுனைப்
போற்ற இனிய வடிவுமுண்டு
என்ன அரிய வரம்பெற, இன்னும் நீ
இத்தவம் செய்வது பூமகனே!

02

காயும் கதிரவன் மேனியை நோக்க - உன்
கண்களும் கூசிக் கலங்காவோ?
நேயம் மிகுந்தவர் காய வருத்தம்
நினைப்பதும் இல்லையோ? சொல், அடியே!

03

காலையிலே கதிர் வீசிவர - நிகம்
கண்டு களித்து மகிழ்ந்திடும் நீ
மாலையிலே முகம் வாடித் தளர்ந்திட
வந்த வருத்தமும் ஏதடியே?

04

செங்கதிர் செல்லும் திசையது நோக்கி - உன்
 செல்வ முகமும் திரும்புவதேன்?
 மங்கையே உன்மண வாளனாகில் - அவன்
 வார்த்தை யொன்று சொல்லிப் போகானோ?

05

ஆசை நிறைந்த உன் அண்ணலை நோக்கிட
 ஆயிரங் கண்களும் வேண்டுமோடி?
 பேசவும் நாவெழ வில்லையோடி? கொஞ்சம்
 பீத்தற் பெருமையும் வந்த தேடி?

06

மஞ்சள் குளித்து முகமினுக்கி - இந்த
 மாயப் பொடி வீசி நிற்கும் நிலை
 கஞ்சமகள் வந்து காணிற் சிரிக்குமோ?
 கண்ணீர் உகுக்குமோ? யாரறிவார்?

07

உன்பெயர் குரிய காந்தியென்றார் - அதன்
 உண்மையும் இன்றே அறிந்து கொண்டேன்
 இன்பம் அளித்திடும் பூவுல கத்துனக்கு
 யாரும் இணையில்லை, இல்லையம்மா!

08

- கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை.

குறிப்பு :-

எளிமையும், இனிமையும், சந்த இன்பமும் ததும்பும் இக் கவிதைக்கு உரை எதுவும் வேண்டியதில்லை. சின்னஞ்சிறுவர்களும் படித்து விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் இது படைக்கப்பட்டுள்ளது.

9

கவிஞர் இ. முருகையன் கவிதை

ஈழத்தின் முதுபெருங் கவிஞராக விளங்கியவர் இ.முருகையன். அவரது பெயருக்கேற்ப அவரது கவிதைகளும் தமிழுக்கு அழகு செய்தன என்றால் அது மிகையல்ல.

கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் ஆழத் தடம்பதித்த இவரது படைப்புக்கள் இருபத்தொன்று நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள், ஒருவரம், நெடும் பகல், மாடும் கயிறு அறுக்கும், நாங்கள் மனிதர், ஒவ்வொரு புல்லும் பூவும் பிள்ளையும், ஆதிபகவன், மேற்பூச்சு முதலியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவரது காலம் 1935 - 2009 ஆகும்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சாவகச்சேரி கல்வயல் கிராமத்தில் பிறந்த இவர் விஞ்ஞான ஆசிரியராக, பாடநூல் எழுத்தாளராக, கல்விப் பணிப்பாளராக, பல்கலைக் கழகத் துணைப் பதிவாளராகப் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றியவராவார். ஆழ்ந்த புலமையும் அமைதியான போக்கும் கொண்ட இக் கவிஞரது கவிதைகளில் ஒன்றான மாடுமாடு என்று பல ஏசி..... என வரும் கவிதையினை இங்கு நோக்குவோமாக.

மாடு மாடு என்று பல ஏசி.....

மாடு மாடு என்று பல ஏசி,
திட்டிக் கொட்டித் துரத்தி விரட்டிச்
சாமம் வரைக்கும் சாறு பிழிந்து
சக்கை வாங்குவீர்கள் பொடியனை
வீட்டு வேலைக் கார்ப் பொடியனை
மாடுகள் தங்கள் வாய் நுரை தள்ள
மூசி மூசிக் களைக்கா விட்டால்.
உங்கள் வீட்டில் உலைகள் கொதிக்குமோ?

பொடியனும் தமையனும் தாயும் தந்தையும்
மாமனும் மாமியும் மச்சான் பொடியனும்
உடம்பைப் பிழிய ஒருப்படா திருந்தால்.
மலை முகடுகளில், தேயிலை வளருமோ?
வங்கியில் எல்லாம் காசு புரளுமோ?

ஐந்து நட்சத்திரக் ஹோட்டலில் அமர்ந்து
நண்டைக் கடித்து விறண்டி சுவைத்த பின்
புகையினை ஊதும் இளைய மருமகள்
நோன்மதி நாட்களில், திலக்கா எனப்படும்
இளைஞரின் அருகில் இருந்து கொஞ்சவும்
கண்இமை செருகிக் கனவில் ஆழவும்
உச்சக் குரலில் ஓசை புறப்பட
எச்சில் வாயால் இராகம் இழுக்கவும்
மச்சில் வாழவும் வசதிகள் வாய்க்குமோ?

மாடு மாடென ஏசுகிறீர்கள்
மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்
ஆடவர், மகளிர் அது செய்யாரோ?

- கவிஞர் இ.முருகையன்

குறிப்பு :-

வீட்டு வேலைக்காரர்களாக உள்ள மலையகச் சிறுவர்களைத் தினம் வாட்டி வேலைவாங்கும் செல்வச் சீமான்களையும் அவர்களது வீட்டார்களின் ஆடம்பர, அலங்கோல வாழ்வையும் சித்திரிக்கும் இக்கவிதை ஏழைச் சிறுவர்கள் பால் நம்மை இரங்கச் செய்கிறது.

மலைமுகடுகளில், தேயிலைத் தோட்டங்களில் பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையே தம் உடம்பைப் பிழிந்து உழைக்கும் ஏழைத் தொழிலாளர்களையும் நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வருகிறது.

எளிய நடையும் இனிய சந்தமும் ஆழ்ந்த கருத்தும் கொண்ட கவிஞரின் இக்கவிதை அவரது புலமைத்திறனை நன்கு பிரதி பலிக்கிறது.

10

சுபத்திரன் கவிதை

க.தங்கவடிவேல் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட கவிஞர் சுபத்திரன் தமது புலமைத் திறனால் புகழ்பெற்ற கவிஞராவார். இவரது புலமைத்திறனுக்குச் 'சுபத்திரன் கவிதைகள்' என்னும் நூல் தக்க சான்றாகும். மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சுபத்திரன் முற்போக்குச் சிந்தனையாளராகவும் முதிர்ந்த ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். இவரது காலம் 1935 - 1979 ஆகும்.

சுபத்திரன் கவிதைகள் எனும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஆண்டவன் நீ தான்' என்னும் கவிதை அவரது கவியாற்றலுக்குச் சிறந்த உரைகல்லாக விளங்குகிறது. அக் கவிதையினைப் பொருளுணர்ந்து படித்துணர்வோமாக.

ஆண்டவன் நீதான்.

ஆளப்பிறந்த விவசாயி - இங்கு
அடங்கிக் கிடந்தா னொரு நாளில்
கூழைப் பிசைந்தான் குடிசையிலே - அவன்
குறுகிக் கிடந்தான் கொள்கையிலே

நிலத்தையுமுவான் நிலத்தினிலே - தன்
நினைவு இழந்து சாகுமட்டும்
கலப்பையிழுக்கும் மாட்டுடனே - அவன்
காலங் கழித்தான் கண் கலங்கி

உண்பது முடுப்பதும் வயல்தனிலே - அவன்
உறங்கிக் கிடப்பதும் வயல்தனிலே
விண்தான் தனது கூரையென - ஐயோ
வியர்வை தன்னில் குளித்திடுவான்

உழுபவருக்கு நிலமெல்லாம் - இங்கு
உருத்தா யாக் கிடச் சட்டங்கள்
நலிவு இன்றிச் செய்திடுவோம் - இந்
நல்லவர் தம்மை உயர்த்திடுவோம்

பண்ணை முறையில் பலநூறு - வயல்
பரப்பை உழுது உழைக்கட்டும்
திண்ணை தூங்கித் திரிபவர்கள் - அதைத்
தின்ன நினைத்தால் செருப்படிதான்

காட்டை வெட்டி களமாக்கி - அதைக்
கதிர்கள் கொட்டும் தலமாக்கும்
நாட்டின் இறைவன் விவசாயி - ஏன்
நன்றி மறந்தாய் முதலாளி

அன்னை நாட்டை காப்பவனே - அதைப்
பசியில் நின்று மீட்பவனே
அனைத்தும் நீதான் அமுதூட்டும் - எம்
ஆண்டவன் நீதான் நீ வாழ்க.

- “சுபத்திரன்”

குறிப்பு :-

நாட்டின் வளம் பெருக அயராது உழைக்கும் தொழிலாளர்களே
நாம் வணங்குதற்குரிய தெய்வங்களாவர். அவர்களது உழைப்பின்
மகிமையை உணர்ந்து அவர்களது வாழ்வை உயர்த்திடல்
வேண்டுமென்னும் நல்ல பல கருத்துக்களை இக்கவிதை
புலப்படுத்துகிறது.

உழுவருக்கே நிலம் சொந்தமாக வேண்டும்; உழைக்கும்
வர்க்கத்தை உயர்த்திடவேண்டும், விவசாயிகளின் துயர் போக்கிட
வேண்டும் என்னும் சீரிய கருத்துக்களை இக்கவிதை உணர்த்துகிறது.
கவிஞரின் சொல்லாற்றல் ஒருவித ஆவேச உணர்வுடன் வெளிப்படுவதை
இக்கவிதையில் காணமுடிகிறது.

11

குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதை

மலையகம் தந்த கவிஞர்களுள் ஒருவர் குறிஞ்சித் தென்னவன். மலையகத்தின் இயற்கை அழகுகளையும் அங்கு வாழும் மக்களின் பிரச்சினைகளையும் தமது கவிதைகள் மூலம் வெளிப்படுத்திய பெருமைக்குரியவர். இவரது கவிதைத் தொகுப்பு இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினையும் பெற்றுள்ளது. குறிஞ்சித் தென்னவனின் 'சம்பள நாள்' என்னும் கவிதை ஏழைத் தொழிலாளர் வீடுகளில் நிம்மதியைத் தொலைத்திடும் நாளாகப் பல்வேறு பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கும் நாளாக அமைவதை, மலையகத்தாருக்கே உரிய பாங்கில் நன்கு சித்திரிக்கிறது. இக்கவிதையினை நாமும் படித்தின்புறுவோமாக.

சம்பள நாள்.

பத்தாம் திகதியில் சம்பளமாம் சின்னப்
பையனுக்கோ பெருங் கொண்டாட்டம்
மொத்த மாக சம்பளம் வாங்கிடுவா, அம்மா
முழுசா ஒருருவா தந்திடுவா என
சித்தம் நிரம்பிய ஆசையிலே, தன்
தோழர் பலருக்கும் சொல்லி வைத்தான்.

முத்தம்மா சம்பளம் வாங்கி வந்தாள் - அவன்
முதுகுல நாலு கொடுத்து வச்சாள்.

01

வாழைப்பழம். . . . மிட்டாய், முறுக்கு, வடை
வாங்குங்க! வாங்குங்க! என்று இந்த
ஏழைங்க காசைப் பிடுங்கிட வேவந்த
வியாபாரிகள் இடும் கூச்சல்களும்
ஊளை ஒழுக வாய் எச்சில் வடிய, தன்
உள்ளத்தி லேபெரும் ஆசையுடன் - அம்மா
சேலை முந்தானையைப் பற்றிக்கொண் டேவரும்
செந்தா மரையோ சினுங்கிடுவாள்.

02

சீவி முடிச்சி, சிரிக்கலைன்னா? நல்லா
சிங்காரம் பண்ணி தளுக்கலைன்னா?
பாவிப் பயஅரைப் பேரு போட்டான்? அவன்
பாடையிலே போக, மாடாக என்
ஆவி துடிக்கச் சுமந்து வந்தும், தினம்
அரைப் பேரு போட்டுல்ல வச்சிருக்கான்
கேவி யழுது புலம்பிக் கொண்டே வரும்
குப்பாமி நெஞ்சில் பெரு நெருப்பு.

03

காமாச்சிக்கு எம்பத் தஞ்சிநுபா அவ
கையில வாங்கிட்டா பாத்தியாடி, சுத்த
சோமாறி வேலைக்குப் போகமாட்டா, போனா
சொத்த வேலை, துப்புப் பட்டிடுவா.
ஏமாளி கந்தன் அவபுருசன் - அவ
இழுத்தஇழுப்புக்கு வளையுறானே என
உரோமஞ் சிலிரக்க வசைபாடும் - சின்ன
ருக்குமணிக்கோ, வயித்தெரிச்சல்.

04

சீட்டுப் பணத்த நான் கட்டுவேனா? பட்ட
 சில்லற கடன அடைப்பேனா? அந்த
 சேட்டுப் பய மலைபோல வந்து பெருந்
 தொல்லை கொடுப்பான் கடன் கேட்டு,
 ஈட்டுக்கடையில் வச்ச நகையினை
 இந்த மாசம் திருப்பலன்னா ஏலம்
 போட்டு வாணாம், என்ன செய் வேனென
 புலம்பும் வள்ளியொரு பக்கத்திலே

05

பள்ளிக் குடம் போகும் சின்ன மகளுக்கு
 பாவாடை ரவிக்கை தைக்க வேணும்
 வள்ளி, மகளின் சடங்குக்கு அஞ்சிறு
 வா, வாச்சம் மொய்யா எழுதிடணும்
 கொள்ளைக்கா ரப்பய ஒத்த கடைக்கும்
 கொடுத்திட னும்போன 'மாசக்கடன்'
 உள்ளத்தில் எண்ணி அடுப்பரு கில்கம்மா
 உட்கார்ந் திருக்கிறாள் பாப்பாத்தி.

06

நாட்டுக்குப் போயி குடிச்சப் புட்டு, சில
 நாதாறிப் பசங்கள் கூட்டிவந்து, கரு
 வாட்டுக் கறிவேணும் என்று, என்னையிந்த
 மனுசன் புடுங்கியே தின்னப் போறான்.
 வீட்டுல என்ன சொகத்த கண்டேன்? இந்த
 வெத்து மனுசன கட்டிக்கிட்டு? என
 நீட்டி முழக்கி வசைபாடும் சின்ன
 நீலா வதிக்கோ பெருங் கோவம்.

07

சம்பள நாளிது வீட்டி லிருக்கிற
 சந்தோஷ மெல்லாம் பறந்திடும் நாள்
 வம்பு தும்புகளும் பேசிடும் நாள், இவர்
 மண்டை யுடைந்திடும் நாளிதடா.
 கம்புத் தடிகளைத் தூக்கிடும் நாள், பொலிஸ்
 கச்சேரி, கோர்ட்டுக்குப் போமிடும் நாள்
 வேம்மியழுதிடும் பெண்களின் குரல்கள்
 வீடுகளில் கேட்கும் நாளிதடா.

08

- குறிஞ்சித் தென்னவன் -

குறிப்பு :-

மலையகத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளநாள் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தினமாகும். அன்றுதான் அவர்கள் கடன் அடைக்கும் நாளாகும். இதனாற்பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கு அவர்கள் முகம் கொடுக்க வேண்டிய தினமும் அதுதான்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கஷ்ட நிலையையும் அவர்கள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் வெகு லாவகமாகக் கவிஞர் இக்கவிதையில் சித்திரித்துள்ளார். மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் பல இக் கவிதையில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை அம் மக்களது ஜீவனுள்ள மொழி வளத்தைப் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன. பல்வேறு பட்ட மனப்பாங்குள்ளோரையும் தம் கவிதை மூலம் கவிஞர் நம் மனக் கண் முன் நிதர்சனமாகக் காட்டுந்திறன் போற்றுதற்குரியதாகும். சீட்டுக்கட்டும் பழக்கத்தையும் ஈட்டுக்கடையில் வைத்த நகையினை மீட்பதையும் பற்றிய உரையாடல் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த பிரச்சினைகளை நம் மனக்கண்முன் கொண்டு வருகின்றன. சம்பள நாளில் இடம் பெறும் பல்வேறு சம்பவங்களையும் இக்கவிதை படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

12

தமிழ்ச் செல்வாக்கு

- தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் -

தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் தமிழ் கூறு நல்லுலகினால் நன்கறியப் பெற்ற பெரியார். 'அறிவுலகின் குருதேவர்' என அழைக்கப் பெற்றவர். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர். மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தராகப் பணியாற்றியவர். தமிழ் மொழியில் திறனாய்வு, ஒப்பிலக்கணம், மொழியியல் ஆகியதுறைகளில் வல்லுநராக விளங்கியவர். எண்ணற்ற சிறந்த நூல்களையும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் எழுதியவர். உலகில் அமைதி நிலவச், சமயப் பொதுமை மலர, ஆன்ம நேயம் கனியப் பாடுபட்டவர்.

பல்கலைச் செல்வர், பன்மொழிப் புலவர், பெருந்தமிழ் மணி, 'பத்ம பூசண்' ஆதியாம் சிறப்புப் பட்டங்களுக்குரியவராகத் திகழ்ந்த இவருக்கு மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் என்பன இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டமளித்துக் கௌரவித்தன.

இந்தியாவுக்கு வெளியே தமிழ்ச் செல்வாக்கு நிலையை இலங்கை, தொலைகிழக்கு நாடுகள், குறிப்பாகத் தாய்லாந்து பற்றிப் பலகட்டுரைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியவர் தெ.பொ.மீ.சங்க காலத்தில் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் இருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டி இக்காலத்தில் ஆறுமுக நாவலர், விபுலானந்தர் முதலானோர் தமிழகம் வந்து ஆற்றிய தொண்டை நினைவூட்டியவர். தொலை கிழக்கு நாடுகளுடன் தெ.பொ.மீ.நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு அங்குள்ள பண்பாட்டைப்

பற்றி நன்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். அவரது தமிழ்ச் செல்வாக்கு என்னும் கட்டுரைகள் இதற்குத் தக்க சான்றுகளாகும். தமிழர்களின் பண்பாட்டு அடையாளமாகத் தமிழர் திருநாளாம் பொங்கலைப் போற்றியவர். இவரது காலம் 1901 - 1980 ஆகும். தெ.பொ.மீ அவர்கள் படைத்துள்ள நூல்களுள் அன்புமுடி, மனோதத்துவ சாத்திரம் (2 தொகுதிகள்), தமிழா, நினைத்துப்பார், நற்றினை நாடகங்கள், நீங்களும் சுவையுங்கள், சம்பந்தரும் சமணரும், கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர், கானல்வரி, சமணத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சயாமில் திருவெம்பாவை, திருப்பாவை, குலசேகரர், குடி மக்கள் காப்பியம், தமிழ் மணம், பாட்டிலே புரட்சி, கல்விச் சிந்தனைகள், நாடகக் காப்பியங்கள், தமிழ் மொழி வரலாறு தமிழும் பிறப்பாடும், பத்துப் பாட்டு ஆய்வு, தமிழிலக்கிய வரலாறு - சங்க காலம் என்பன குறிப்பிடத் தக்கனவாகும் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனாரின் ஆய்வுத் திறனைத் தமிழ்ச் செல்வாக்கு என்னும் கட்டுரை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றது.

தமிழ்ச் செல்வாக்கு

2. இந்தியாவுக்கு வெளியே

2.1 இலங்கையிலும் தொலைகிழக்கு நாடுகளிலும்

(i) இலங்கை

இனி இந்தியாவுக்குப் புறத்தே அமைந்த நாடுகளைப் பற்றிக் காணலாம். இலங்கையில் தொன்மைக் காலத்திலிருந்தே தமிழ், சிறுபான்மையான செல்வாக்கு மிகுந்த கூட்டத்தினரின் தாய் மொழியாக இருந்து வந்துள்ளது. அங்கே தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் 2000ம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இணைந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இவ்விரு கூட்டத்தினரின் உறவை அரசியல் முறித்தது என்றாலும் இவர்களுக்கி டையேயான பண்பாட்டுத் தொடர்பு அதைவிட அடிப்படையானது. தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த பெளத்தர்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்த பெளத்தர்களோடு எப்பொழுதும் தொடர்பு கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஈழத்துப் பூதனார் என்னும் பெயர் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் தமிழ்ச் சங்கத்துள் ஒருவர். இடைக்காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர்கள் இரகுவம்சம், தட்சிண கைலாச புராணம் முதலியவற்றைப் படைத்தனர். இக்காலத்தில் தமிழ் உரைநடை, தமிழ்க்கல்வி இரண்டிலும் ஆறுமுகநாவலர், விபுலாநந்தர் முதலானோர் ஆற்றிய திறமைமிக்க தொண்டு நன்றியுடன் ஏற்றுப் போற்ற வேண்டிய ஒன்று. பல தமிழ்ச்

சொற்கள் சிங்கள மொழியில் புகுந்து அதன் ஒரு பகுதியாகவே மாறியுள்ளன. கண்ணகியின் கதை சிங்களவர்களின் பத்னி தெய்யோவின் கதையாக மாறியிருக்கிறது. இந்தத் தெய்யோவைப் பற்றிய சிங்கள, தமிழ் நாட்டுப் பாடல் வகைகள் இலங்கையில் உள்ளன. சிங்கள மொழியில் உள்ள செய்யுள் அடிமுறைகள் தமிழ்ச் செய்யுளில் உள்ள அளவைகளை நினைவூட்டுகின்றன. இச்செய்திகளை அறிந்த நிலையில் பின்னும் தொலைகிழக்குப் பகுதியிலான நாடுகளை இனி நோக்கலாம்.

(ii) தொலைகிழக்கு நாடுகள்

1. ஆட்சியாளர்கள் : இக்கருத்தைக் கொண்டு நோக்குங்கால் தொலைகிழக்கு நாடுகளோடு கொண்ட தொடர்பு மிகச்சுவை வாய்ந்ததாக உள்ளது அயல்நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பரப்பிய கருவி கலமாக (கப்பலாக) இருக்கக் காண்கிறோம். தொலைகிழக்குத் தீவுகளில் வாழ்ந்த மக்களோடு தமிழர்கள் வாணிகம் நடத்தி வந்தனர். இங்கிருந்து இலங்கை தொலைவிலுள்ள சம்பா (Champa) முதலிய இடங்களுக்கு ஆட்சியை நிலை நிறுத்துவதற்காக மக்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் முன்னரே கூறியபடி இவை அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தன அல்ல.

2. கடாரம் : சங்க இலக்கியம், இலங்கையிலிருந்தும் மலேசியாவிலுள்ள காழகத்திலிருந்தும் (the Keda) பல பொருட்களை இறக்குமதி செய்த செய்தியைப் பற்றிக் கூறுகிறது. காழகம் கடாரம் என்ற பெயரோடு காணப்படுகிறது. இது டாக்டர் தனிநாயகம் கருதுவதுபோல இருப்புப் பாண்டங்கள் முதலியவற்றோடு தொடர்பு கொண்டதாக இருக்கலாம். கடாரம் கண்டான் என்பது கேடா வரைத் தனது கடற்படையைச் செலுத்திய இராசேந்திரனின் சிறப்புப் பெயராகும். மேலும் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஓர் ஊரின் பெயருக்குரியவனாகிய சுந்தர பாண்டியனின் சிறப்புப் பெயருமாகும். அடியார்க்கு நல்லார் போன்ற நமது பழைய உரையாசிரியர்கள் விளக்கந்தருவது போலக் கடற்படைச் செலவின் வழியில் குறிப்பிடப்பெறும் இடங்களின் பெயர்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல ஊர்களின் பெயர்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. நமது இப்போதைய ஆய்விற்கு இது சற்று இன்றியமையாதது.

3. தமிழ் அரசர்களும் தொலைகிழக்கு நாடுகளும் : சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் தமிழ் நாட்டு அடியவர்களைக் காட்டும் பட்டியலில் கடலால் சூழப்பெற்ற நாடுகளைக் காத்துக் கொண்டிருந்த (ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த) சிங்களன் என்ற ஒருவனை நிகழ்காலத்தில்

குறிப்பிடுகிறார். பல்லவர்களிடையே சிங்கன் என்ற பெயரமைந்தவர் இருவர் இருந்தனர். ஒருவன் நரசிம்மன் (மாமல்லன்); மற்றொருவன் இராஜசிம்மன். கீழைக் கடலில் உள்ள தீவுகளில் ஓரளவு உரிமை பூண்டிருந்தவன் என்று நாம் அறிகிறோம். தமிழ் மன்னர்களின் பெயர்களைச் சிலர் பெற்றிருந்தனர் என்ற செய்தி (நரசிம்மனுக்கு முன்பு வாழ்ந்த மகேந்திரன், பின்னர் வந்த சுந்தரன்) பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிட்டது போல ஓரளவிற்குத் தமிழ் மன்னர்களின் வலிமையை நம்பியிருந்த தன்மையைக் காட்டுகிறது. பர்மாவில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைக் காண்கிறோம். மேலும் தொலைவிலுள்ள பகுதிகளோடு வாணிகம் நடத்திய வணிகச் சங்கங்கள் பல அன்புக் கொடைகளை வழங்கிய செய்தியினையும் நாம் அறிகிறோம். காட்டாக, அரசன் மூன்றாம் நந்திவர்மனின் சிறப்புப் பெயரான அவனி நாராயணன் என்ற பெயரில் அவர்கள் வழங்கியுள்ளதைக் கூறலாம்.

4. மணிமேகலை : பௌத்த மரபினருக்கு மணிமேகலை கிழக்குக் கடற் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் காவல் தெய்வம். எனவே கிழக்குக் கடற்பகுதிகளில் வாணிகம் செய்து வந்த வணிகர்கள் - சிலப்பதிகாரக் கதைத் தலைவனான கோவலனின் முன்னோர் போன்றவர்களின் - குலதெய்வமாக மாறியது. கோவலன் தன் மகளுக்கு மணிமேகலை எனப் பெயரிட்டான் என அறிகிறோம். இவளைப் பற்றிய கதையைக் கூறுகின்ற புகழ்மொழி தமிழ்ப் பௌத்த காப்பியத்தின் பெயரும் இதுவே.

5. கரும்பு : டாக்டர் பர்ரோ அவர்கள் அசோகனின் ஆணைக் கல்வெட்டுக்களில் தமிழ்நாட்டின் சோழ, பாண்டிய, கேரள புத்திரர்களோடு குறிக்கப்பெறுகின்ற சத்தியபுத்திரர் என்ற பெயர் அதிகைமையே குறிக்கும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். புறநானூற்றின் உரையாசிரியர் இவ்வதிகைமானின் முன்னோர் கீழைக் கடற் பகுதியிலிருந்து தமிழகத்துக்குக் கரும்பினைக் கொண்டு வந்த புகழ்ச் செய்தியைப் பற்றிக் கூறும் மரபொன்றினைப் பற்றிப் பேசுகிறார். இவ்வாறாகப் பொருளாதாரப் பண்பாட்டுப் பிணைப்புப் பற்றிய செய்திகளை நாம் அறிகிறோம்.

6. மதமாற்றம் : மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் கலமுடைந்து வருந்திய வணிகன் சாதுவன் நாகர்களின் காட்டுமிராண்டித் தலைவன் முன்னிலையில் கொண்டு வரப்பெற்றுப் பின்னர் அத்தலைவனையும் அவனது இனத்தாரையும் பௌத்த மதத்திற்கு மாற்றினான் என்ற சுவையான கதையைக் காண்கிறோம்.

7. தத்துவத்தின் செல்வாக்கு : இத்தகைய தத்துவ, மதச் செல்வாக்கு நிரம்பிய செய்திகள் இன்னும் பல இருக்கலாம் என இது நம்மை எண்ண வைக்கின்றது. இந்து மதமும், பௌத்த மதமும் கீழைக் கடலின் கண் அமைந்த நாடுகளில் பரவியிருந்திருக்கின்றன. இது வங்காளம், ஆந்திரம், கலிங்கம், தமிழ்நாடு ஆகிய இடங்களினின்று சென்ற இந்தியர்களாலேயேயாகும். கலை நுணுக்கம் அமைந்த எஞ்சிய பகுதிகள் இப்பொழுதும் கூட மகாபலிபுரத்தை நினைவூட்டுகின்றன. அங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த சங்கராச்சாரியாரைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு அந்நாடுகள் தமிழகத்தோடு சமய, தத்துவத் துறைகளில் கொண்ட தொடர்பு தெளிவாகின்றது.

8. பாண்டரங்கமும் டாக்டர் .பிலியோசாவும் : டாக்டர் .பிலியோசா தென்கிழக்குப் பகுதி நாடுகளில் தமிழின் செல்வாக்குப் பற்றிய இன்னொரு செய்தியைக் கவனத்திற்குக் கொணர்ந்துள்ளார். சங்கத் தொகை நூற்களுள் ஒன்றான கலித்தொகை சிவனது பாண்டரங்கக் கூத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இது பகைவரின் கோட்டைகளை எரித்துச் சாம்பலாக்கிய பின்னர்ப் போர்க்களத்தில் ஆடிய வெற்றிக் கூத்தாகும். தமது துணைவியாம் இறைவியின் பாணிக்கேற்பவே சிவபெருமான் கூத்தாடினார் எனினும், தம்மேனி முழுவதும் சாம்பல் முடும் வண்ணம் அக்கூத்து வெறியுடன் கூடிய வலிய ஆனந்தக் கூத்தாக இருந்தது. அதனாலேயே அது வெள்ளைக் கூத்து என்ற பெயரும் பெற்றது. எனவே தொலைகிழக்கு நாடுகளில் பரவியுள்ள பாண்டரங்கன் என்ற பெயர் சிவனது பெயர்களுள் ஒன்றாக அறியப்படலாயிற்று. அங்குச் சிவனைப் போன்ற உடலின் மேற்பகுதியமைந்த விஷ்ணு, பாண்டிரங்கன் என்று அழைக்கப்படலானார். மராத்திய நாட்டில் விஷ்ணு அல்லது விட்டல், பாண்டிரங்க விட்டல் என்ற பெயரோடு திகழ்கிறார். இப்பெயர் தொலை கிழக்கு நாடுகளில் அடைந்துள்ள மாற்றங்களைத் துணையாகக் கொண்டு பார்க்க வேண்டிய நிலையிலும் அடிப்படையில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்ததே (அல்லது தமிழகத்திலிருந்து சென்ற பெயரே இது) என்று முடிவு கூறலாம். தமிழகத்திற்கும் மேற்கு கிழக்குப் பகுதிகளுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பின் ஒவ்வொரு படியையும் வலியுறுத்தி நிறுவும் வகையில் இம்முழுக் கதையும் எதிர்கால ஆராய்ச்சியாளர்களால் விரித்துக் கூறப்படும் போது அது உண்மையாகவே தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு பரபரப்புமிக்க கதையாகவே விளங்கும்.

9. விசேடங்களும் தேசீய விழாக்களும் : சயாம் அல்லது தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளின் அரசாங்க விசேடங்களும் தேசீய விழாக்களும் குவாரிச் (Quaritch) போன்றவர்களால் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. தாய் நாட்டு மக்களின் தேசீய விழா ஓர் ஊசல் விழா (Swing Festival) வாகும். வங்காள ஆசிரியர்கள் இதனை வங்காளத்தில் கிருஷ்ணனுக்காகக் கொண்டாடப்பெறும் ஊஞ்சல் விழா என்று உரிமை பாராட்டியிருக்கின்றார்கள். அங்கிருந்து சைதன்யரின் சீடர்களுடைய செல்வாக்கால் அண்மையில் இந்தியாவின் தென்கோடி வரையிலும் கூட இது பரவியுள்ளது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் கூறியுள்ளபடி (1950 - 60 ஆண்டுகளில்) இந்த விழாவுக்கு இரண்டு பெயர்களுண்டு. ஒன்று தாய்லாந்து மொழியிலும் மற்றொன்று வேறேதோ ஒரு மொழியிலும் உள்ளன. இந்தப் பின்னைய பெயர் (எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவொன்றெனினும்) திருவெம்பாவை திருப்பாவை எனப்படுதேயாம். இதனை எந்தத் தமிழினும் அந்த நாட்டில் வழங்கப்பெறும் 'திருவெம்பாவை திருப்பாவை' என்பதன் கொச்சைத் திரிபு வடிவம் என்று எளிதாகக் கண்டுகொள்ள முடியும். திருவெம்பாவை சைவசமயக் குரவர் மாணிக்கவாசகரால் பாடப்பெற்ற சைவ சமயத் துதிப் பாடல். திருப்பாவை தென்னகத்தின் மீராபாயாக விளங்கும் வைணவப் பெண்துறவியாகிய ஆண்டாளால் பாடப்பெற்ற துதிப் பாடல். இவ்விரு பெயர்களின் இந்த இணைவு காஞ்சி காமகோடி பீடத் தலைவராகிய ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியாரால் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற ஒரு பொது இயக்கத்தை நினைவூட்டுகிறது. அவ்வியக்கத்தின் விளைவாக ஒவ்வொரு இந்துக் கோவிலும் திருப்பாவை திருவெம்பாவை மாநாடுகளை நடத்துகின்றது. இது, முன்காலத்தே தாய்லாந்து போன்ற பல இடங்களுக்குச் சென்ற அந்நாட்டு மக்களோடு தங்கிச் சேர்ந்து வாழத் தலைப்பட்ட வைணவர்களும் சைவர்களும் இதுபோன்ற முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்கலாம் என்ற குறிப்பினை நமக்கு அளிக்கின்றது.

(அ) தாய்லாந்தில் பாவை

இவ்விரு துதிப்பாடல்களும் முன்பே உள்ள நாட்டுப்பாடல் வகையாகிய பாவையை அடியொற்றி எழுந்தவை. மார்கழி மாதத்தில் கன்னிப் பெண்கள் நீராடி மண்ணாற் பாவை செய்து ஆற்றங்கரை, பொய்கைக் கரைகளில் அப்பாவையினை வைத்துத் தம் நாட்டில் நல்ல மழை வளம் பெருக வேண்டும் என்றும் தங்கட்கு நல்ல கணவர் வாய்க்க வேண்டும் என்றும் நோற்கும் நோன்பே பாவை நோன்பு. தாய்லாந்தில் கொண்டாடப்பெறும் திருவிழாவும் 'மழை'த் திருவிழாவே.

(மழை குறித்து எடுக்கப் பெறும் திருவிழா). தாய்லாந்தின் இந்த அடிப்படைத் திருவிழாவோடு தமிழகச் சமயச் சடங்குகளும் இணைந்து கொண்டன. நான் (என்னுடைய மற்றொரு நூலில்) குறிப்பிட்டுள்ளவாறு இந்தத் தொலை நாடுகளில் ஒரு விந்தையான முறையில் இப்பாடல்கள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. அதன் மூலம் தமிழகம்; தாய்லாந்தில் ஆகிய இரண்டின் தெளிவான பண்பாடுகளை ஒன்றாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

(ஆ) தாய்லாந்தின் பண்பாட்டில் புதிய கருத்து

இப்போது காஞ்சி காமகோடிப்பீடத் தலைவராக விளங்கும் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியாரின் வேண்டுகோளின் பேரில் இந்தப் பொருள் பற்றி ஒரு நூல் எழுதினேன். அதன் பின்னர் பாங்காக்கிற்குச் செல்லும் வாய்ப்பும் அங்கு விழாக் கொண்டாடப்பெறும் வெளியிடம், சிவன், கணேசன், விஷ்ணு ஆகியோருக்காகக் கட்டப்பெற்றிருக்கும் மூன்று கோயில்களைக் காணும் வாய்ப்பும் கிட்டின. அங்குள்ள வழிபாட்டு முறைகள் பற்றியும் அங்கு ஓதப்படும் மந்திரங்கள் பற்றியும் கூறுகின்ற கையெழுத்துப் படிக்கலைப் பற்றி மிகுதியும் அறியும் பொருட்டு நான் அந்நாட்டுத் தேசிய நூலகத்திற்குச் செல்லு முன்னர் அங்குப் பயன்படுத்தப்பெறும் தமிழ் மந்திரங்களைக் கற்பதற்காக டாக்டர் தனிநாயகம் பாங்காக்கிற்கு வந்திருந்தார். அவர் திருவெம்பாவையின் முதலிரு பாடல்களும் அங்கு மந்திரங்களாக ஓதப்பெற்றமையைக் கண்டறிந்தார். பின்னர் நான் சென்ற பொழுது அங்கே நூலகத்திற்குப் பொறுப்பாளராயிருந்தவர் (இவர் அங்குச் சமஸ்கிருதமும் கற்பித்து வருகிறார்) திருவாசகத்திலிருந்து சில பாடல்கள் மட்டுமன்றித் தேவாரத்திலிருந்தும் சில துதிப் பாடல்கள் மந்திரங்களாக ஓதப் பெற்றவை விளக்கினார். (இது பற்றித் திரு. ஜான் மார் லண்டன் ஆராய்ச்சி இதழில் விரிவான கட்டுரையொன்றினை அண்மையில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்) அப்பர் அடிகளின் முதல் பதிகத்தின் தொடக்கச் சொற்களான “கூற்றாயினவாறு” என்பனவற்றை அவர் தம் நினைவில் கொண்டிருந்தார். இது கயிலாயத்தின் வாயில்களது திறப்பு என அழைக்கப்பெற்றது. வாயில்களின் திறப்பு தமிழில் கடை திறப்பு ஆகும். வாயில்களை அடைத்தல் கடைகாப்பு எனப்படும். தமிழ் நாட்டில் வழங்கப்பெறும் வழக்காற்றின்படித் திருமறைக்காடு என்னும் பகுதியில் அமைந்த கோயிலின் கண் வெகுகாலமாக அடைத்தே இருந்த கதவுகளை அப்பர் அடிகள் திறந்தார் என்றறிகிறோம். அதே வழக்காறு திருஞானசம்பந்தர் முன்பு போலவே கதவுகள் மூடிக் கொள்ளும் வண்ணம் ஒரு பதிகம் பாடினார் என்று நமக்குக் கூறுகிறது. தமிழ் நாட்டில்

திருஞானசம்பந்தரின் பதிகங்கள் திருக்கடைக்காப்பு என்று வழங்கப்படுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குங்கால் அப்பர் அடிகளின் பதிகங்கள் திருக்கடைத் திறப்பு என்று வழங்கியிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் இந்தப் பின்னைய பெயர் (திருக்கடைத் திறப்பு) முன்னர் வழங்கியபோதிலும் இக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழக்கிலில்லை. தாய்லாந்தில் அது கயிலாயக் கதவுகளின் திறப்பு என்று மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட நிலையில் காணப்பெறுகிறது.

(இ) மேலும் சில கருத்துக்கள்

பாங்காக் தேசிய நூலகத்தார் அவர்களுடைய கையெழுத்துப் படியின் நுண் படநகலை (micro - film copy) எனக்கு அன்புடன் அனுப்பியுதவினர். அஃது இப்பொழுது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ளது. பாங்காக்கில் உள்ள பிராமணர்கள் ஒதுகின்ற துதிப்பாடல்களை மலேயாப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு.சிங்காரவேலு ஒலிப்பதிவு செய்திருந்தார். 1966இல் கோலாலம்பூரில் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு - கருத்தரங்கு நடந்த போது அப்பாடல்களைக் கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழகத்தில் அன்றாட வழிபாட்டிற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள தேவாரப் பாடல்கள் (சில மட்டும்) முறை வைப்பில் முறையே திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோரால் பாடப் பெற்ற முதல் பதிகங்கள் முதலிடம் பெறுகின்றன. இவ்வழக்கினை உறுதி செய்தது போல இம்முன்று பாடல்களும் பாங்காக்கில் பாடப்பெற்றன. ஆனால் வைணவ சமய நூலாகிய திருப்பாவையிலிருந்து ஏன் ஒரு பாடலுமே அங்கில்லை என்பது தெளிவாகவில்லை. அங்கே விஷ்ணு சுகோதயப் பெருமாள் என்று வழங்கப் பெற்றாலும் பாங்காக்கில் தீவிர வைணவர்கள் யாரும் இல்லை. சுகோதயா என்பது தாய்லாந்தின் ஒரு பெயர். பெருமாள் என்பது தமிழில் விஷ்ணுவின் பெயர். இத்திருமாலே அங்கு இவ்வாறு நாட்டுத் தெய்வமாக மாறியுள்ளார். அங்குள்ள பிராமணர்கள் கலப்பு மணம் செய்து கொண்டதன் விளைவாக மலேய மக்களோடு ஒன்றி விட்டனர். ஆனால் இன்னமும் கூட அவர்கள் இராஜகுருக்கள் என மரியாதை செலுத்தப்படுகிறார்கள். வாமதேவன் என்பது போன்ற அவர்களின் பெயர்கள் சைவ ஆகமங்களின் செல்வாக்கை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. கீழை நாடுகள், ஆப்பிரிக்கா முதலியவற்றில் வழங்கும் மொழிகளைக் கற்பிக்கும் லண்டன் பள்ளியைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஜான்மார், கையெழுத்துப்படிகளில் உள்ள செய்திகளைப் படித்து

வெளியிட முற்பட்ட பொழுது 'நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்' என்ற திருப்பாவை அடி ஒன்றினைக் கண்டறிந்தார். சென்ற ஆண்டு மதுரைக்கு அவர் வந்த பொழுது என்னிடம் இதைக் குறிப்பிட்டார். இக்கண்டுபிடிப்பு திருப்பாவையும் பண்டை நாட்களில் அவர்களது தேசீயத் திருவிழாவில் பாடப் பெற்றது என்ற செய்தியை மெய்ப்பிப்பதற்கு இன்றியமையாச் சான்றாக இலங்குகின்றது.

(ஈ) பிராமணர்கள்

சயாமிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வரும் சில தமிழர்கள் சயாமில் தமிழ்ப்பாடல்கள் மந்திரங்களைப் போல் ஓதப்பெற்றன என்று கூறியது உண்டு. ஆனால் இப்போது இதுபற்றி நமக்கு விரிவான செய்தி கிடைத்துள்ளது. சிறப்பாகத் தாய்லாந்தின் தேசீயத் திருவிழாவின் மற்றொரு பெயரான திருப்பாவை திருவெம்பாவை வழங்கப் பெற்ற செய்தியைக் குறிப்பிடலாம். தாய்லாந்தில் உள்ள பிராமணர்கள் தாங்கள் இராமநாதபுர மாவட்டத்திலிருந்து பாங்காக்கிற்கு வந்தவர்கள் என்று கூறிக்கொள்கின்றனர். மேலும் அவர்களிடமுள்ள எழுத்துச் சான்றுகள் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவை அல்ல என மதிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இத் தமிழ்ப் பாடல்கள் தேசீயத் திருவிழாவின் போது மட்டுமின்றி அரசர்களின் முடி சூட்டு விழாவின் போதும் பிற அரசவை நிகழ்ச்சிகளின் போதும் பாடப்பெற்றன. இந்நாடுகளில் தமிழின் செல்வாக்கு எந்த அளவிற்குச் சமுதாயத்தில் மேற்குடி மக்களிடையேயும் பொது மக்களிடையேயும் பரவியிருந்தது என்பதனை இது நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. இத்திருவிழா கீழ்க்கடல் பகுதிகள் பலவற்றிலும் கொண்டாடப் பெற்றது எனவும் அறிகிறோம்.

(உ) முடிவு

இவ்வாறாகத் தமிழ்நாட்டுப் பக்திநெறி - சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சைவ நாயன்மார்களும் பாவை பாடிய ஆண்டாள் போன்ற வைணவ ஆழ்வார்களும் கண்ட பக்தி நெறி - இந்தியா முழுவதும் மட்டுமன்றிக் கீழைக்கடல் நாடுகள் பலவற்றிலும் சென்று பரவியது. ஒவ்வோரிடத்தும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பின்பற்றப்பட்ட இப்பாடல்கள் கீழைக்கடல் நாடுகளில் மந்திரங்களாக இசைக்கப்படும் நிலைபெற்றுப் புத்த மதத்தினரையும் இந்துக்களையும் அவ்வந் நாட்டுப் பழங்குடி மக்களையும் ஒரே பண்பாட்டுச் சமுதாயமாக இணைக்கும் ஆற்றலையும் பெற்றன. இம்மாற்றங்களைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி நடத்தப் பெறல் வேண்டும்.

(iii) பிற பண்பாடுகளோடு தொடர்பு

பிற பண்பாடுகளோடு கொண்ட தொடர்பினை - ஏதோ வெளிநாட்டு மக்கள் இங்கு வந்து தங்கினார்கள் - பின் தமிழர்களாகவே மாறிவிட்டார்கள் - சிலர் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வாணிபத்தில் ஈடுபட்டார்கள் - சிலர் பெரும் அறநூலான திருக்குறள் போன்ற நூல்களை மொழி பெயர்த்தார்கள். பிறநாடுகளில் தமிழ் ஆராய்ச்சி - என்ற அளவிலன்றி வேறு ஆழமான நிலையில் விளங்குதற்கில்லை. இறுதியில் குறிப்பிடப்பெற்ற 'பிற நாடுகளில் தமிழ் ஆராய்ச்சி' என்பது பற்றி நான் தனியாக ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். எதிர்காலத்தில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிகள் பிற பண்பாடுகளில் தமிழ்ச் செல்வாக்கிகள் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தும் என எதிர் பார்ப்போமாக.

(தமிழும் பிறபண்பாடுகளும், 1973)

நன்றி : தெ.பொ.மீயின்சங்கத்தமிழ்.

அறிந்து கொள்வோம்

தமிழகத்தில் பக்தி நெறி துவக்க நிலைகளிலே வெறும் உணர்ச்சிக் கூப்பாடாக அமையவில்லை. உணர்ச்சி வெளியீடாக மட்டுமே அமையவில்லை; அறிவு ஆராய்ச்சி நிலை மறக்கப்படவும் இல்லை. பொதுவாக மனிதனில் கடவுளைக் காணல் என்ற கருத்தே வலியுறுத்தப்பெற்றது எனலாம். மக்களின் சேவை இறைவனின் சேவையாயிற்று. இவ்வகைச் சேவையில் "கைத்தொண்டு" புரிவது தெய்வீகமாகவே கருதப் பெற்றது.

- தெ.பொ.மீ.

13

பாரதியார்

- சுவாமி விபுலாநந்தர் -

ஈழம் தொட்டு இமயம் வரை புகழ்பரப்பிய பெருமைக்குரியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். இவர் கிழக்கிலங்கையில் காரைதீவில் தோன்றியவர். இவரது இயற்பெயர் மயில்வாகனன் என்பதாகும். இராம கிருஷ்ண சங்கத்திற் சேர்ந்து துறவியானவர். இமய ஜோதி எனப் போற்றப்படும் சுவாமி சிவானந்தர் இவருக்குத் தீட்சை அளித்து விபுலாநந்தர் என்ற பெயரையும் சூட்டினார். சுவாமி விபுலானந்தர் முத் தமிழ் வித்தகர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய பெருமைக்குரியவர். அருமையான கவிதைகள் பலவற்றை ஆக்கியவர். 'ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று', 'கங்கையில் விடுத்த ஓலை' என்பன இவரது கவித்திறனுக்குச் சான்றாகும்.

பண்டைய யாழ்கள் பற்றி ஆராய்ந்து இவர் படைத்த 'யாழ் நூல்' இசைத்துறைக்கு இவராற்றிய ஒப்பற்ற சேவையாகக் கருதப்படுகிறது. மதங்க சூளாமணி என்ற நாடக நூலையும் எழுதியுள்ளார். பாரதியாரின் கவிதைகளில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்ட சுவாமி விபுலாநந்தர் அவரது கவிதைகளைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு நன்குணர்ந்திட வேண்டுமெனத் துணிந்து செயற்பட்டவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மத்தியில் பாரதியாரின் பாடல்களின் சிறப்பினை நன்கு எடுத்துக் கூறிப் பாரதியைப் போற்றிட வழிசமைத்தவர்.

“பாரதியை அறியாதவன் தமிழன் எனச் சொல்லிக் கொள்ள வெட்கப் படவேண்டும்” எனக் கூறியவர். பாரதியைப் பற்றிக் கூறுகையில் “பாரதியாரின் எழுத்துக்கள் மனித நேயத்திற்கு வழிகாட்டும் கைகாட்டிகள், பாரதியாரின் கருத்துக்கள் இந்திய நாட்டின் மலர்ச்சிக்கு ஒளியூட்டும் கதிர்ச் சுடர்கள், பாரதியாரின் எண்ணங்கள் தமிழ் மொழிக்குப் புதிய வண்ணங்கள் தீட்டிய தூரிகைகள்” எனப் போற்றியவர்.

பாரதியார் என்னும் அவரது இக்கட்டுரை பாரதியின் பாடல்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்றையும் பண்பையும் நன்கு பிரதிபலிக்கின்றது.

பாரதியார்

மானிட வாழ்க்கையிற் பாலப்பருவம் முதற் கிழப்பருவ மீறாகவுள்ள எல்லாப் பருவங்களிலும் மனதுக்கு ஊக்கத்தையும், இணையில்லா உவகையையும் அளிக்கும் உண்மைப்பாடல் ஆருயிர்க்கு உறுதியுக்கும் அமிர்தத்தை நிகர்ப்பன. குழந்தைப்பருவத்திற் தாலாட்டிக் கண்வளர்விப்பதும் பாட்டு; பாலப்பருவத்தில் ஒத்தவயதினரோடு பந்தாடல் முதலியனவற்றைப் புரியுங்கால் உள்ளத்திற் கிளர்ச்சியுண்டாக்கி மகிழ்விப்பதும் பாட்டு; வாலிப்பருவத்தில் காதலாட்டிக் களிப்புறச் செய்வதும் பாட்டு; போர்க்களத்தில் முன்னேறி நின்று அமர்புரியும் ஆற்றலைத்தருவதும் பாட்டு; வயதுமுதிர்ந்த கிழப்பருவத்தில் கழிந்தபோன இளமையை ஒரே வழி நினைப்பூட்டி மகிழ்வுறுத்துவதும் பாட்டு.

ஆற்றல் நிறைந்த செஞ்சொற் புலவர்களால் அமைக்கப்பட்ட பாடல்களுக்கு உயிருண்டு, வலிமையுண்டு. பிரான்சு தேசத்துக்குப் புத்துயிரளித்துச் சமத்துவம் சகோதரத்துவத்தோடு கூடிய சுயராச்சியத்தைப் பெறச்செய்தது ஓர் இன்னிசைக் கவிதையன்றோ? இமயம் முதற் குமரியீறாகக்கிடந்த வளம் நிறைந்த நமது தாய்நாட்டின் மீது அனைவருக்கும் அன்புண்டாகச்செய்து ஒன்றுகூட்டி வைத்தது வங்கமொழிக் கவிவாணர் ஒருவர் பாடிய “வந்தேமாதரம்” என்னும் பாட்டன்றோ? உயிரற்றுக்கிடக்கும் வெற்றெலும்புக்கும் உயிரளிக்கு மாற்றல் பாட்டுக்கு உள்ளதாதலின் உத்தமக் கவிகளின் பாடல் நாட்டுக்குப் பெருநலத்தையளிக்கும் நீர்மையவாம்.

இரண்டுகோடி தமிழ் மக்களுக்கும் புத்துயிரையும் புதிய ஆற்றலையும் தந்து உலகத்திலுள்ள ஏனைய மக்கட்டொகுதியினரோடு ஒப்புறவிருத்தி உயர்வினையளிக்கும் நீர்மையவாகிய சங்கச் செய்யுட்கள் தொன்மையவாதலின் கற்றோர்க்கு அன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்படாவாயின. சங்கச் செய்யுட்களுள்ளே செறிந்துகிடக்கும் காதலின்பத்தையும் வீர மேம்பாட்டையும் யாவரும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ளற் பொருட்டு இலகுவான நடையிலமைந்த இன்னிசைத் தமிழ்ப்பாடல்களாற் சொல்லவல்ல கவிவாணர் தமிழ் நாட்டுக்குப் பேருபகாரிகளாவர். இத்தகைய கவிவாணருள் முதல்வைத் தெண்ணப்படும் தகைமை சான்றவர் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணியப் பாரதியார். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாயுதித்த பாரதியார் தமது இன்னிசைப் பாடல்களினால் தமிழ்நாட்டுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் அளத்தற்கரிய பேருபகாரத்தைச் செய்திருக்கின்றார். இவரது பாடற்றொகையாகிய கருவூலத்தினுள் புகுந்து அருமணிகள் சிலவற்றினை எடுத்துக் காட்டுவதற்கெண்ணினோம்.

“தெளிவுறவே யறிந்திடுதல் தெளிவுதர மொழிந்திடுதல்
 சிந்திப்பார்க்கே
 களிவளர வுள்ளத்தி லாநந்தக் கனவுபல
 காட்டல் கண்ணீர்த்
 துளிவரவுள் ளுருக்குதலிங் கிவையெல்லா நீயருளந்
 தொழில் களன்றோ
 ஒளிவளருந் தமிழ்வாணீ அடியனேற் கிவையனைத்து
 முதவுவாயே.”

எனப் பாரதியார் கவித்தெய்வத்தைத் துதிக்கின்றார். உறுதி பயக்கும் உண்மைப் பொருளினைத் தெளிவுற ஆராய்ந்தறிதல், ஆராய்ந்ததனைப் பிறர்க்குத் தெளிவுபொருந்த அறிவுறுத்துதல் நினைப்போரது உள்ளத்திலே உவகையோடு கூடிய மனோபாவங்களை உண்டாக்குதல், நெஞ்சினையுருக்கிக் கண்ணீர்த்துளி பொருந்துமாறு செய்தல், இவையெல்லாம் கலைவாணியின் அருட்டிறனால் எய்துதற்குரியன. ஈண்டுக் கூறிய நலமனைத்தும் பாரதியாரிடத்துக் காணப்படுகின்றவாதலின், அவர் கலைமகளுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற உத்தமப் புலவரென்பதற்கு எட்டுணையேனுமையமில்லை.

பாரதியாருடைய பாடல்களைப் பொருள்நோக்கி ஆறு வகையாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். பாரதமாதா, கண்ணன், பராசக்தி, பாரதவீரர், பாரதமக்கள், குமரவேள் ஆகிய பாட்டுடைத் தலைவரைப் பரவுகின்ற இன்னிசைப் பாடல்கள் சிலவற்றை இம்முறையே வைத்து ஆராய்வோம்.

நமது தாய்நாடாகிய பாரதநாடு ஞானத்திலும், படை வீரத்திலும், உடல்வன்மையிலும், ஆக்கத்திலும், அழகிலும், உயர்வுடைய நாடென்னும் பொருள் பெறக்கூறுகின்ற செய்யுளும், இந்நாட்டினது பெயரினைச் சொல்லுவார் வறுமையிலும் பகையினும் துன்பத்தினும் நின்று நீங்குவார் என்றெடுத்து

“வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம் - அடி
மேலைக் கடல்முழுதுங் கப்பல் விடுவோம்
பள்ளித் தலமனைத்துங் கோயில் செய்குவோம் - எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்.”

எனக்கூறி நடக்கும் செய்யுளும்,

“மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்னும் முதலினையுடைய செய்யுளும், “முன்னையிலங்கை அரக்கர் அழிய முடித்தவில் யாருடை வில்?” எனத் தொடங்கும் பாடலும், பாரதமாதா நவரத்ந மாலையும், பாரதநாட்டினுடைய விரிவையும், செல்வவளத்தையும், கல்வி நலத்தையும், பிறவற்றையும் சிறப்புறக் கூறுவன.

“சிறந்து நின்ற சிந்தை யோடு
தேய நூறு வென்றிவள்
மறந்த விர்ந்தந் நாடர் வந்து
வாழி சொன்ன போழ்தினும்
இறந்து மாண்பு திர மிக்க
ஏழ்மை கொண்ட போழ்தினும்
அறந்த விர்க்கி லாது நிற்கும்
அன்னை வெற்றி கொள்கவே.”

என்னுமிச் செய்யுள் செல்வம் வரினும் வறுமை வரினும் இந்நாடு அறநெறியினின்று வழுவமாட்டாது என்னுமுண்மையைத் திறமுறக் கூறுவது, ‘தமிழ்’, ‘தமிழ்த்தாய்’, ‘செந்தமிழ்நாடு’, ‘தமிழ்மொழி வாழ்த்து’, என்னும் பொருள் பற்றியெழுந்த செய்யுட்கள் தாய்நாட்டின் மீதுந் தாய்மொழியின் மீதும் பாரதியாருக்குள்ள கரைகடந்த அன்பின்றிறத்தைக் காட்டுகின்றன.

“கற்றைச் சடைமுடிவைத்த துறவியைக்
கைதொழுவாளெங்கள் தாய் - கையில்
ஒற்றைத்திகிரிகொண் டேழுலகாளு
மொருவனையுந் தொழுவாள்.”

எனப் பாரதியார் கூறியபடி இன்னாடு தொன்றுதொட்டுத் துறவியாகிய தெய்வத்தையும் அரசர்க்கு அரசாக விளங்குந் தெய்வத்தையும் வழிபட்டு வருகின்றது. பார்த்தனுக்குக் கீதையை யுணர்த்திய ஞானகுருவும், ஆண்டாளுக்கு அருள்புரிந்த ஆன்மநாயகனும், உன்னுவாருடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்ற பேரழகனுமாகிய கண்ணன் சிவபெருமானின் வேறல்லன் என்பது ஆன்றோர் கண்ட முடிபு. பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய தனிப்பெருந் தெய்வமொன்றே நாயன்மாராலும் ஆழ்வார்களாலும் சிவனெனவும் கண்ணனெனவும் போற்றப்பட்டது. பாரதியாருடைய கண்ணன் பாட்டு, தெய்வத்தைத் தோழனாகவும், தாயாகவும், தந்தையாகவும், சேவகனாகவும், அரசனாகவும், சீடனாகவும், சற்குருவாகவும், குழந்தையாகவும், விளையாட்டுப்பிள்ளையாகவும், காதலனாகவும், காதலியாகவும், ஆண்டானாகவும், குலதெய்வமாகவும், வைத்துப் பரவுகின்றது. இச்செய்யுட்கள் பக்திச்சுவை ததும்புவன. சூரியஸ்தோமம், அக்கினிஸ்தோமம், சோமதேவன் புகழ், யாகப்பாட்டு, வேள்விப்பாட்டு என்றிவை வேதசம்ஹிதைகளின் நடையையும் பொருளையுஞ் சார்ந்துநிற்பன.

நெஞ்சினையுருக்கும் நீர்மை சான்ற கண்ணன் பாட்டு என்னும் கவிதைத்தொகுதியானது பாரதியாருடைய ஏனைய பாடல்களைப்போல புதிய நடையும் புதிய கருத்துக்களும் நிரம்பியுள்ளது. முதலிலே கண்ணனைத் தோழனாகக் கொண்டு பாடியபாடல் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் உடனின்றி உதவிபுரியுங் கண்ணன் நண்பினுக்கோர் களஞ்சியமாவான் எனக் கூறுகின்றது. கண்ணனுக்கு இணைபிரியாத நண்பன் யாரோ வென்னிற் காண்ஊபத்தைக் கரத்திலேந்திய அருச்சுனன் என்பது, கவி தம்மை அவ்வருச்சுனனாகப் பாவித்துப் பலவாறாகக் கண்ணனுடைய தோழமையின் மாண்பினைக் கூறுகின்றார். சுபத்திரையென்னும் பெண்ணரசியைக் களவாகக் கொண்டு செல்ல உபாயங்கூறியவனும், கன்னனை வெல்லும் வழியுரைத்தவனும், கானகத்தே கலக்கமின்றி வாழச்செய்தவனும், போர்க்களத்தே தேர் செலுத்தியவனும், உடலில் நோயுற்ற காலத்தும் உள்ளத்திற் கவலையுற்றபோதும் அருள்வார்த்தை கூறி நோவகற்றியவனும், ஆறுதல் புரிபவனும், கருவங் கொண்டபோது அடித்து நல்வழிப்படுத்துபவனும், கீதையுரைத்து அன்புறச் செய்தவனும் கண்ணனையென்ன இப்பாடல் கூறும். கண்ணனைத் தாயாகவைத்துப் பாடுகின்ற பாட்டினிலே இயற்கை வனப்பு நலம்பெறச் சொல்லப்படுகின்றது; தந்தையாகக்கொண்ட பாட்டினிலே காத்தற் கடவுளின் அருட்டிறமும் வேதத்தின் மாண்புங்

கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கண்ணனைச் சேவகனாகப்பாடிய பாட்டு சேவகருடைய இயல்பையும் இன்றியமையாமையையும் ஆண்டவனை அடிமையாகக் கொண்டபேர்கள் இம்மைமறுமைச் சுகத்தைப் பெறுவாரென்பதையும் கூறுகின்றது. கண்ணனை அரசனாகப் பாடிய பாட்டு மறவொழுக்கத்தினாலும் அறவொழுக்கத்தினாலும் மண்ணகத்தைக் காவல் புரிகின்ற அரசனது மாட்சியைக்கூறுவது. மாயக் கண்ணனைச் சீடனாகக்கொண்டு தான் பட்ட கஷ்டத்தினைக் கவியெடுத்துரைக்கும் இன்னிசைச் செய்யுள் ஆண்டவனே நல்லறிவுணர்த்தும் உண்மையாசானாவான் என்பதைச் சிறப்புறக் கூறுவது. கண்ணனைச் சற்குருவாகப்பாடிய செய்யுள் புதியதொரு சித்தாந்தத்தை நிறுவுவது.

“சித்தத்திலே சிவநாடுவார் - இங்கு
 சேர்ந்து களித்துலகாளுவார் - நல்ல
 “மத்தமதவெங் களிறுபோல் - நடை
 வாய்ந்திறு மாந்துதிரிகுவார் - இங்கு
 நித்த நிகழ்வதனைத்துமே - எந்தை
 நீண்டதிருவருளால் வரும் - இன்பம்
 சுத்த சுகந்தனியானந்தம் - எனச்
 சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே”

வாழுகின்ற ஞானமார்க்கத்தை இச்செய்யுள் நலம் பெறக்கூறும். பராசக்தியைக்கண்டு சொல்லிய “கண்ணம்மா, என் குழந்தை” என்னுஞ் செய்யுள் அன்னைக்கு குழந்தை மீதுள்ள ஆர்வத்தை அழகுபொருந்தக் கூறுவது. கண்ணனை விளையாட்டுப்பிள்ளையாகக்கண்டு பாடிய பாட்டு ஆயர்பாடியில் எருமன்றத்தில் மாயவன் தம்முன்னோடு ஆடிய பாலசரிதை நாடகங்களை நினைவுறுத்துவது. கண்ணனைக் காதலனாகக்கண்டு பாடிய பாடல்கள் பலவுள். சிருங்காரம், வீபத்ஸம், பயாநகம், அற்புதம், ரௌத்ரம் என்னும் ரஸங்கள் ஒன்றும் பலவும் பொருந்திவருகின்ற இச்செய்யுட்கள் கவிச்சுவை நுகர வல்லாருக்குத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதமாவன.

பிரிவாற்றமையா லெய்திய துன்பத்தை வருணித்து

“உணவு செல்லவில்லை - ஸகியே
 உறக்கங் கொள்ளவில்லை
 மணம் விரும்பவில்லை - ஸகியே
 மலர் பிடிக்கவில்லை

குணமுறுதியில்லை - எதிலும்
 குழப்பம் வந்ததே
 கணமுழுள் எத்திலே - சுகமே
 காணக்கிடைத்ததில்லை
 பாலுங்கசந்ததே - ஸகியே
 படுக்கை நொந்ததே
 கோலக் கிளிமொழியும் செவியில்
 குத்தலெடுத்ததே
 நாலுவயித்தியரும் - இனிமேல்
 நம்புதற்கில்லையென்றார்
 பாலத்துச்சோசியனும் - கிரகம்
 படுத்துமென்றுவிட்டான”

என்று கூறுகிற செய்யுட்பாகங்களும்,

“ஆற்றங்கரையதனில், முன்னமொருநாள் - எனை
 அழைத்துத்தனியிடத்திற் பேசியதெல்லாம்
 தூற்றிநகர்முரசு சாற்றுவனென்றே
 சொல்லிவருவவையடி தங்கமேதங்கம்”

“பெண்ணென்று பூமிதனிற் பிறந்துவிட்டால் - மிகப்
 பீழையிருக்குதடி தங்கமேதங்கம்
 பெண்ணொன்ற வேயங்குழலில் ஊதிவந்திட்டான் - அதைப்
 பற்றிமறக்குதில்லை பஞ்சையுள்ளமே”, எனவும்

“கண்ணன் முகமறந்துபோனால் - இந்தக்
 கண்களிருந்து பயனுண்டோ?
 வண்ணப்படமுமில்லை கண்டாய் - இனி
 வாழும் வழி யென்னடி தோழி?” எனவும் கூறுகிற
 செய்யுட்பாகங்களும் மறக்கொணா நீர்மைய.

“நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்
 நீலவிசம்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்
 திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்
 சின்னக்குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்”

“சாத்திரக்காரனிடம் கேட்டு வந்திட்டேன் - அவர்
 சாத்திரஞ் சொல்லியதை நினக்குரைப்பேன்

நேற்றுமுன்னாளில் வந்த உறவன்றடி - மிக
 நெடும்பண்டைக் காலமுதல் நேர்ந்துவந்ததாம்
 போற்று மிராமனென முன்புதித்தனை - அங்கு
 பொன்மிதிலைக் கரசன் பூமடந்தைநான்
 ஊற்றமுதென்னவொரு வேய்ங்குழல் கொண்டோன் - கண்ணன்

உருவம் நினக்கமையப் பார்த்த னங்குநான்
 முன்னை மிகப் பழமையிரணியனாம் - எந்தை
 முர்க்கந் தவிர்க்க வந்த நரசிங்கன்
 பின்னையோர் புத்தனென நான் வளர்ந்திட்டேன் - ஓளிப்

பெண்மை யசோதரை யென்றுன்னை யெய்தினேன்
 சொன்னவர் சாத்திரத்தில் மிகவல்லர்காண் - அவர்
 சொல்லிற்பழு திருக்கக் காரணமில்லை
 இன்னுங் கடைசிவரை ஓட்டிருக்குமாம் - இதில்
 ஏதுக்குநாணமுற்றுக் கண்புகைப்பதே”

என்று வருகிற செய்யுட் பாகங்களெல்லாம் தொன்றுதொட்டு
 வருகின்ற அத்துவித நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கவி தன்னை அடிமைப் பறையனாகவும் கண்ணனை
 ஆண்டவனாகவும் வைத்துப் பாடுகின்ற செய்யுள் வியப்புச்சுவையும்
 கருணைச் சுவையும் ததும்புவது.

“தஞ்சமுலகினில் எங்கணுமின்றித்
 தவித்துத் தடுமாறி
 பஞ்சைப்பறையனடிமை புகுந்தேன்
 பாரமுனக்காண்டே. . .
 ஆண்டே ---- பாரமுனக்காண்டே.”

எனக்கூறி உலகிலுற்ற துன்பம் நோய் மிடியினால் வருந்திய
 ஆன்மா ஆண்டவனுடைய அடிக்கமலத்தில் வீழ்ந்து அடைக்கலம் புகுவது
 நெஞ்சினையுருக்கும் நீர்மையதென்பதை யாவரும் மறுத்துரையார்.

14

மனவலிமை வேண்டும்

- டாக்டர் மு.வரதராசன் -

டாக்டர் மு.வரதராசன் தமிழ் கூறும் நல்லுலகினால் பெரிதும் போற்றிமதிக்கப் பெற்ற பேரறிஞர் ஆவார். தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் படைப்பிலக்கிய மேதையாகவும், துணை வேந்தராகவும், மொழி நூல் அறிஞராகவும், விளங்கியவர். 'சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். அறிவுச் சுரங்கமாக, நல்லாசானாக மிளிர்ந்தவர். இந்திய சாகித்திய அகடமியின் வேண்டு கோட்கமையத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை எழுதியவர். சிந்தனையைத் தூண்டும் சீரிய நூல்கள் பல படைத்தவர். நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரை நூல்களையும் இருபதுக்கு மேற்பட்ட புனைகதைகளையும் படைத்துள்ளார். முனைவர் வரதராசனாரின் மொழியியல் சார்ந்த நூல்கள் மொழி ஆய்வில் ஈடுபடுவோருக்குச் சிறந்த வழிகாட்டிகளாக விளங்குகின்றன. தமிழில் கடித இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தோரில் குறிப்பிடத்தக்கவராக விளங்கும் இவரது தமிழ்ப் பணி ஈடு இணையற்றதாகும். இவரது உரை நடை தனித்துவமானது.

இவரது அகல்விளக்கு என்னும் நாவல் இந்திய சாகித்திய அகடமியின் பரிசிலைப் பெற்றமையும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. பல்லாயிரம் மாணவர்களின் உயர்ச்சிக்கு ஊன்று கோலாக விளங்கிய பெருமைக்குரிய இவரது கட்டுரைகள் இளைஞர்கள் மனதில் தன்னம்பிக்கையை வளர்ப்பனவாகவும் விளங்குகின்றது. இதற்கு 'மனவலிமை வேண்டும்' என்னும் இக்கட்டுரையே தக்கசான்றாகும்.

மனவலிமை வேண்டும்

நம் வாழ்க்கையில் மூன்று கூறுகள் உள்ளன. ஒன்று உலகத்தால் சுற்றுப்புறத்தால் - அமையும் வாழ்க்கைப் பகுதி; மற்றொன்று உடம்பால் அமையும் பகுதி. இன்னொன்று மனத்தால் அமையும் பகுதி.

பெரும்பாலோர் உலகத்தை - சுற்றுப்புறத்தை - திருத்துவதில் முனைந்திருக்கிறார்கள். உடம்பைத் திருத்துவதில் சிறு முயற்சியே செய்கிறார்கள். மனத்தை திருத்துவதற்கு முயற்சி செய்வதில்லை. இது தலைகீழான நிலை. எப்படி என்று பார்ப்போம்.

இந்த உலகம் - சுற்றுப்புறம் - மிகப் பெரியது. தனி மனிதன் அதில் மிகச் சிறு கூறு. ஆகவே ஒருவன் எண்ணியபடி உலகத்தைத் திருத்திவிட முடியாது. தவிர, மனிதனுடைய சக்தியைவிடக் காற்று மழை வெள்ளம் கடல் எரிமலை முதலிய இயற்கைக் கூறுகளின் சக்தி மிகப்பெரிது. புயலோ பூகம்பமோ நிகழும்போது, இயற்கையின் முன் மனிதன் எவ்வளவு சிறியவன் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. நோய்க் கிருமிகளை எதிர்த்து மனிதன் எவ்வளவோ போராட வேண்டியுள்ளது. சாதிமதப் பூசல், அரசியல் கட்சிப்பூசல், மூடநம்பிக்கைக் கோளாறுகள் இவை போன்ற சமுதாயக் குறைகள் எவ்வளவோ உள்ளன. எவ்வளவோ உத்தமர்களின் அறிவுரைகளை எல்லாம் உலகம் விழுங்கி ஏப்பமிட்டுக் கொண்டிருப்பது போல் உள்ளது. பலர், உலகத்தைத் திருத்தும் அரிய செயலை எளியது என்று தவறாக எண்ணி விடுகிறார்கள். செய்யத்தக்க மற்ற நல்ல கடமைகளைக் கைவிடுகிறார்கள்.

உலகத்தைத் திருத்த முயலக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. அது எளியது என்று தப்புக் கணக்கு இட்டு ஏமாறக்கூடாது என்பதே கருத்து.

உலகத்தைத் திருத்துவதைவிட உடம்பைத் திருத்துவது எளியது. எவ்வாறு என்றால், உடம்பு ஓரளவு நம்முடைய கையில் உள்ளது. தகுந்த உணவு, நல்ல பயிற்சி, புலனடக்கம், தக்க மருத்துவம் முதலியவற்றால் ஓரளவு உடம்பு திருந்துவதைக் காண்கின்றோம். ஆயினும் உடம்பு முழுதும் நம் வசப்பட்டது என்று கருதக் கூடாது. அது இயற்கையின் தட்ப, வெட்பத்தால் கட்டுப்படுவது; வெளியே உள்ள தூசி புகை முதலியவற்றால் மாறுவது; தீயகாற்று, கெட்ட நீர் முதலியவற்றால் கெடுவது; நோய்க்கிருமிகளால் தாக்கப்படுவது;

அல்லாமலும், உடம்பு கருவில் வளரும்போதே பெற்றோர்களின் உடம்பில் இருந்த சில தீமைகளையும் பெற்று வளருகிறது. ஆகவே, பாதி அளவிற்கு நம் முயற்சியைக் கடந்ததாகவும், பாதி அளவிற்கு நம் முயற்சிக்கு உட்பட்டதாகவும் உள்ளது. ஆகையால் உடம்பைக் காக்கும் கடமையை ஒருவகை நம்பிக்கையோடு மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆனால், இவ்வகையில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்வோர் ஒரு சிலரே. உலகத்தைத் திருத்த வரிந்து கட்டி ஓடுகின்றவர்களும் உடம்பைத் திருத்த முயல்வதில்லை.

முன்றாவதாக உள்ளது மனம். அதைச் செம்மைப் படுத்திக் கொள்ள முயல்வது மிகமிகக் குறைவு. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரே இந்த முயற்சியைச் செய்கிறார்கள்; உண்மையாகப் பார்த்தால், இந்தத் துறையில் தான் பலரும் முயல வேண்டும். ஏன் என்றால் இங்குதான் முயற்சிக்கு ஏற்ற கூலி உண்டு. மனத்தைப் பொறுத்தவரையில் பரந்த உலகத்தின் தாக்குதல் குறைவு; இயற்கையின் தாக்குதல் மிகக் குறைவு; உடம்பின் தாக்குதலும் ஓரளவே உள்ளது. எந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்தாலும், எப்படிப்பட்ட உடம்பினுள் இருந்தாலும், ஒருவர் விடாமல் முயன்றால் விரும்பியபடி மனத்தை வைத்துக்கொள்ள முடியும். காந்தியடிகள் இளமையில் எவ்வளவு பயங்கொள்ளியாக இருந்தார்; பிறகு அஞ்சாமையின் திருவுருவாக விளங்கினார். தன்னலம் நிறைந்த மனம், தியாகம் நிரம்பிய மனமாக ஆகமுடியும். ஒழுக்கத்தில் நம்பிக்கை அற்ற மனம், ஒழுக்கத்தில் உறுதி பெறமுடியும். கண்டபடி அலையும் மனம், புத்தர் மனம் போல் அமைதி பெறமுடியும். சோம்பலுக்கு இடம் தரும் மனம், விடாமுயற்சியைப் போற்றும் மனம் ஆகமுடியும். எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப என்பது மனத்தைப் பொறுத்த வரையில் முழுதும் நடக்கக்கூடியது, உடம்பைப் பொறுத்தவரையில் பல ஆயிரத்தில் ஒரு சிறு பங்கே நடக்கக்கூடியது. அப்படி இருந்தும், மனத்தைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ள முயல்வோர் ஒரு சிலராகவே இருப்பது வருந்தத் தக்கது.

மனம்போல வாழ்வு, மனத்தினால் எண்ணித்தானே வந்தது இவ்வுலகமாகும், மனம் இங்கேயே நரகத்தை உண்டு பண்ணிக்கொள்ள முடியும். சுவர்க்கத்தைப் படைத்துக்கொள்ள முடியும். வாழ்வே மனத்தின் தன்மையை ஒட்டியதுதான். இன்பமும் துன்பமும் மன நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமையும். இவ்வளவெல்லாம் மனம் அடிப்படையாக இருந்தும் மனத்தைப் பண்படுத்துவதற்குப் பலர் முயல்வதில்லை. அதனாலே உத்தமர்களின் அறிவுரைகள் பலருக்குப் பயன்படுவதில்லை.

மனம் பண்படுவதற்கு வழி என்ன? நமக்கு முன் பண்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களின் வரலாறுகளைப் படிக்க வேண்டும். அவர்கள் சொன்ன சொற்களை அல்லது எழுதிவைத்த எழுத்துக்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்து உணர வேண்டும். கெட்ட காற்றிலும் நீரிலும் உள்ள நோய்க்கிருமிகள் நம் உடம்பில் புகாமல் ஊசி போட்டும் மருந்து உண்டும் காத்துக்கொள்வது போலவே, கெட்ட நூல்களிலும் கெட்ட கலைகளிலும் மனத்தின் பண்பாட்டுக்கு ஆகாத நோய்க் கருத்துகள் உள்ளன. அவை மனத்தில் புகாமல் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு காப்போமானால் கட்டாயம் குறிக்கோளை அடையமுடியும். உலகத்தையும் உடம்பையும் திருத்துவதைவிட இவ்வாறு மனத்தைப் பண்படுத்துவதுதான் கருதியபடி கைகூடுவது என்பதை உணரவேண்டும்.

பரிபாடல் என்ற பழைய நூலில் ஒரு புலவர் கடவுளிடம் தம் வேண்டுகோளைச் சொல்லி முடிக்கும் போது, “ஐயனே! உன்னிடம் யான் வேண்டிக் கேட்பவை பொன்னும் பொருளும் போகமும் அல்ல. அன்பும் அருளும் அறமுமாகிய இந்த மூன்றையுமே கேட்கின்றோம்” என்கின்றார்.

யாஅம் இரப்பவை

பொன்னும் பொருளும் போகமும் அல்ல

அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்

உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாரோயே.

இவ்வாறு அவர் வேண்டிக்கொண்டதன் அடிப்படையில் மேற்சொன்ன உண்மை உள்ளது. அதாவது, உலகத் தொடர்பான பொன் பொருள் போகம் இவற்றை நாம் நினைத்தபடி அடைய முடியாது. ஆனால் மனத்தின் தொடர்பான அன்பு அருள் அற உணர்வு இவற்றை விரும்பி முயன்றால் முயற்சிக்கு ஏற்ப அடைய முடியும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தே அவ்வாறு வேண்டினார்.

இந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டால், நமக்குப் பொறுமை இயல்பாக அமையும். பொறுமை என்றால், பிறர் கூறும் கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டுப் பொறுத்தலும், பிறர் செய்யும் துன்பத்தைத் தாங்கிப் பொறுத்தலும் மட்டும் அல்ல; உடனடியாக விளையும் சிறு பயனை நாடி அவசரப்படாமல், நாளைடவில் விளையும் பெரும் பயனை விரும்பிப் பொறுத்திருக்கும் பொறுமையும் நமக்கு இயல்பாக அமையும்.

பற்ற கொடுஞ் சொல் சொவல்வதைக் கேட்டவுடன் நம் மனம் கொதிக்கிறது; அதற்கு ஈடாக நாமும் சினம் கொண்டு கொடுஞ்சொல் சொல்லிப் பழிக்கிறோம். ஏன்? அதனால் உடனே ஒரு வகைத் திருப்தி நிறைவு ஏற்படுகிறது. பழிக்குப் பழி வாங்கி விட்டதாக ஒரு மன நிறைவு உண்டாகிறது. எண்ணிப் பார்த்தால் அது சிறு பயன்தான். கொஞ்சம் பொறுத்திருந்தால் அதைவிடப் பெரிய பயன் ஏற்பட்டிருக்கும், உடனடியாக விளையும் பயனை நாடினோம். அதனால் நின்று விளையும் நல்ல பயனை இழந்தோம். உடனே கொடுஞ்சொல் சொல்லி விட்ட காரணத்தால், பழித்தவரின் உறவை இழந்தோம்; அவருடைய பகையைத் தேடிக்கொண்டோம். பொறுத்திருந்தால் அவரே மனம் மாறியிருக்கலாம்; நம்மிடம் அவரே வந்து வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம்; பிறகு அவரும் பொறுமையின் சிறப்பை உணர்ந்திருக்கலாம், அவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நம்மிடம் மறுபடியும் அன்பு ஏற்பட்டிருக்கும். பயனை உடனடியாக விரும்பிய காரணத்தால் இவ்வளவும் இழந்துவிட்டோம். திருவள்ளுவர் இதை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்கிறார்.

ஓறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்

பழிக்குப் பழி என்று ஓறுத்தவர்களுக்கு உடனடியாகக் கிடைப்பது ஒரு நாளை இன்பம்தானாம். அவ்வாறு அன்றிப் பொறுமையுடன் இருப்பதற்கு அவ்வளவோ மனவலிமை வேண்டும். அந்த மனவலிமை பாடுபட்டால் பெறக்கூடியது. துறவிகளின் மன வலிமையை விட இந்த மனவலிமை சிறந்தது என்பது திருவள்ளுவரின் கருத்து. “உணவு உண்ணாமல் நோன்பு நோற்பவர்களை விட, பிறருடைய கடுஞ்சொற்களைப் பொறுத்திருப்பவர்கள் பெரியவர்கள்” என்கிறார் அவர்;

உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின்.

அவ்வாறே, கோபம் கொள்வதற்கு மன வலிமை தேவையில்லை; கோபம் வராமல் தடுத்துக் கொள்வதற்கே மனவலிமை வேண்டும். பொய் சொல்வதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை; யார் வேண்டுமானாலும் எப்போதும் பொய் சொல்ல முடியும். ஆனால் என்ன காரணத்திற்காகவும் பொய் சொல்லாமல் உண்மையே பேசி உண்மையாக நடப்பதற்கு மனவலிமை வேண்டும். சூது ஆடுவதற்கு

மனவலிமை வேண்டியதில்லை; ஆட்டத்தில் பழக்கம் இருந்தால் போதும். ஆனால் சூது ஆடாமல் அந்த நேரத்தைப் படிப்பு, தோட்டவேலை முதலியவற்றில் செலவிடுவதற்கே மனவலிமை வேண்டும். சூதாடும் இன்பம் நிலையற்ற சிறு சுகம் என்றும், படிப்பு முதலியவை நிலையான இன்பம் என்றும் உணர்ந்து தெளிந்தால்தான் அந்த மனவலிமையைப் பெறமுடியும்.

பண்டிகை நாள்களில் மற்றவர்களைப்போல் கண் மூடி நடந்து ஆரவாரமாக வாழ்வதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. அந்த நாள்களில் கடவுளின் ஆட்சியை நினைந்து போற்றி அமைதியாக உணர்வதற்குத்தான் மனவலிமை வேண்டும். திருவிழா நாள்களில் ஊரைவிட்டு ஊருக்குப்போய், பஸ் நெரிசலுக்கும் ரயில் நெரிசலுக்கும் ஆளாகி மந்தையோடு மந்தையாய் அலைச்சலைப் பெருக்குவதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. அமைதியாக இருந்து வழிபாடு நடத்தி நல்லுணர்வை வளர்த்துச் சிறந்த சிந்தனைகளில் மூழ்குவதற்குத்தான் மனவலிமை தேவை. கண்டபடி கடமைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு எதையும் செம்மையாகச் செய்யாமல் பலவற்றில் ஈடுபட்டு அலைவதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. நேரும் வேலைகளில் பலவற்றைத் தள்ளித் தக்க சிலவற்றை மட்டும் மேற்கொண்டு அவற்றைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குத்தான் மனவலிமை வேண்டும். இவ்வாறே நம்முடைய ஆத்திரச் செயல்களுக்கும் பரபரப்பான அலைவுகளுக்கும் கண்மூடிப் போக்குகளுக்கும் காரணம் மனவலிமை இல்லாத குறையே என்பதை உணர வேண்டும். மனவலிமை ஏற்பட ஏற்பட, ஆத்திரமும் அலைச்சலும் குறைந்து, தெளிவு வளர்வதைக் காணலாம்; அமைதி வளர்வதைக் காணலாம். இவ்வளவு நல்ல பயன் விளைக்கும் மனவலிமை என்பது கிட்டுவதற்கு அருமையானது என்று அஞ்சித் தயங்கவேண்டியதில்லை. உலகச் செல்வாக்கை விட, உடம்பின் ஆட்சியை விட, மனவலிமைதான் முயற்சியால் பெறக்கூடியது என்று உணர வேண்டும். முயற்சிக்கு ஏற்ற கூலி தரும் ஒரு துறையை வாழ்வுக்கு அடிப்படையான ஒரு துறையை அருமையானது என்று விட்டுவிடக்கூடாது.

அருமை உடைத்துஎன்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்.

முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திய நோன்புகள் (விரதங்கள்) மனவலிமை பெறுவதற்கு உதவியாக ஏற்படுத்தியவைகளே, ஆனால் அவற்றின் நோக்கம் பெரும்பாலும் நிறைவேறவில்லை. ஏதோ அச்சம் அல்லது

தவறான நம்பிக்கைக் காரணமாக அவற்றைப் பலர் மேற்கொள்வதால், தக்க பயன் விளையவில்லை. நோன்புகளும் தவறான முறையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சில நாள்களில் சிலவேளைகளில் உணவை விட்டு இருத்தல், சிலநாள்களில் சிலவகை உணவுகளை விடுதல் முதலியன. நம் நாக்கிற்கு அடிமையாகாமல் ஆளும் தலைமை பெறுவதற்காக அமைந்தவை. ஆனால் அந்த நாள்களை எப்படியோ கழித்து, அடுத்த நாளே அந்த உணவை மிகுதியாகவே நுகரும் போக்கு உள்ளது.

வயது ஆனவர்கள் காசிக்கோ பிற இடங்களுக்கோ போய் வந்த பிறகு ஏதாவது ஒன்றை விட்டுப் பழகுவதற்கு வழிவகுத்தார்கள். அதுவும் கூட நம்பிக்கையாய் முடிந்து பயன்படாமல் போயிற்று. அவ்வாறு போய்வந்தவர்களில் சிலர் முருங்கை இலையில் சாப்பிடுவதை விட்டு வாழை இலையில் உண்பதை மேற்கொள்ளுகிறார்கள். இதில் என்ன பயன்? தட்டுகளில் உண்பதை விட்டு, இலையில் மட்டுமே உண்ணத் தொடங்குகிறார்கள். இதனாலும் பயன் இல்லை. சிலர் வாழைக்காய், கத்தரிக்காய் முதலியவற்றில் ஒன்றை விட்டுவிட்டு அதை நோன்பாக மதித்து மகிழ்கிறார்கள். நாக்கை அடக்குவதற்காக மனவலிமை மிகுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பழக்கம் இது என்பதை மறந்துவிடுகிறார்கள். உடம்புக்குத் தீமையானதும் புலன்களுக்குச் சுவையானதும் ஆகிய ஒன்றை விட்டால் பயன் விளையும். மனத்தை வலிமை உடையதாக ஆக்கிப் பழக்குவதற்காக ஒரு நோன்பை நாமாகவே மேற்கொள்வதற்கு முன்னோர்கள் வழிவகுத்தார்கள். வற்புறுத்தலால் அச்சத்தால் மேற்கொள்ளும் நோன்பைவிட, நாமாக முன்வந்து மேற்கொள்ளும் நோன்பு நல்லது. அதனால் மனத்துக்கு நல்ல பயிற்சி ஏற்படும். ஆனால் முருங்கையிலையையும் கத்தரிக் காயையும் விடுவதால் பயன் இல்லை. கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் குறைக்கும் வகையில் பேசா நோன்பு, உண்ணா நோன்பு முதலியவற்றை மேற்கொள்ளுவது பயன்தரும். அல்லது, புகைப் பழக்கம், குடிப் பழக்கம், சூதாட்டப் பழக்கம், காலையில் எழாத சோம்பற்பழக்கம் முதலியவை இருந்தால் அவற்றுள் ஒன்றை விடும் நோன்பைக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய நோன்பு பயன் தரும். நம் ஆத்திரம், கோபம் முதலிய தீய இயல்புகளைப் பற்றிக் காலையில் வழிபாட்டின் போது நினைந்து உறுதி கொள்ளும் அன்றாடப் பயிற்சியும் பயன் தரும். செய்த தவறுகளுக்காக மனம் வருந்தி நாட் குறிப்பு எழுதும் பயிற்சியும் பயன் தரும். இவை எல்லாம் படிப்படியே மனவலிமை வளர்வதற்கு உதவி புரிவன ஆகும்.

15

யுகசந்தி

- ஜெயகாந்தன் -

ஜெயகாந்தன் படைத்த சிறுகதைகளுள் ஒன்று இதுவாகும். கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ் மொழிப் படைப்பிலக்கியத்துறையில் இவரது பங்களிப்பு மகத்தானதாகும். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் இவரது பங்களிப்புகள், இக்காலத்தை 'ஜெயகாந்தன் யுகம்' என இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அங்கீகரிக்கும் அளவுக்கு ஆழமான தடங்களை விட்டுச் சென்றுள்ளன.

இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் பன்முகப்பட்ட கதை மாந்தர். பண்புகள்; சமூகத்தில் பல்வேறு மட்டங்களில் வாழும் மக்களின் பிரதிபலிப்பு, பாத்திரங்களின் இயல்புக் கேற்ற சொல்லாட்சி, உள்ளூர் அரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஊமைத்தனமான நோய்களின் படப்பிடிப்புகள்; பல கூறுகளாய், சிதிலப்பட்டுப் போன நவீன மாந்தர் பால் புரிதல், மணம்கமழும் பரிவு; 'ரௌத்திரம் பழகு' என்ற ஆசானின் அறிவுரையை மேற்கொண்டு அவ்வப்போது வெளிப்படும் சொற் சவுக்கு வீச்சுக்கள், புதுமையான கட்டமைப்பு உத்திகள், தமிழிலக்கியம் தொடக்கூசிய புலங்களில் பிரவேசம் - இவை போன்ற பல முத்திரைகள் பதிக்கப்பட்ட படைப்புக்களின் விசுபருபத்தை இவரது படைப்புக்களில் நாம் காணலாம். இவரது சிறுகதைகளான சுயதரிசனம், போர்வை, தாம்பத்தியம், ஒருவீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது, அக்ரஹாரத்துப்பூனை, ஒருபகல் நேரத்துப் பாசஞ்சர் வண்டியில், இல்லாதது எது? நீ இன்னா ஸார் சொல்றே?, நான்

ஐன்னலருகே உட்கார்ந்திருக்கிறேன், அக்கிளிப் பிரவேசம், நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி, அந்தரங்கம் புனிதமானது, இனிப்பும் கரிப்பும், இருளைத் தேடி, குருபீடம், சிலுவை, புதுச் செருப்புக் கடிக்கும் ஒருபிடிசோறு, நிக்கி போன்ற சிறுகதைகள் இவரது சிறுகதையாற்றலை எடுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

ஜெயகாந்தன் முத்திரை பொறித்த மற்றோர் துறை நாவல்களாகும். ஜயஜய சங்கர, சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு, சுந்தர காண்டம், பாரிசுக்குப் போ, ஒருநடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், கங்கை எங்கே போகிறாள்? ஒருமனிதன், ஒருவீடு, ஒரு உலகம் போன்றவை இவரது புகழ் மிகு நாவல்களாகும்.

இதுவரை 17 சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும் 26 குறுநாவல்களையும், 17 நாவல்களையும் 23 கட்டுரைத் தொகுப்புக்களையும் இவர் நமக்குத் தந்துள்ளார். ஜெயகாந்தனின் இந்த அசுர சாதனையினை வேறெவருமே சாதித்ததில்லை எனலாம். முரசொலி அறக்கட்டளை விருது இந்திய அரசின் சாகித்திய அகடமிவிருது, ஞான பீட விருது உட்படப் பலவிருதுகளைப் பெற்ற இவருக்குச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் கௌரவ டாக்டர் பட்டமும் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது.

இவரது 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', 'உன்னைப் போல் ஒருவன்' என்னும் திரைப்படங்கள் சினிமா என்ற ஊடகம் குறித்த இவரது புரிதலும் படைப்பாற்றலும் விளக்கிடும் படைப்புக்களாகும். இவர் மனித நேயமுள்ள, சித்தர் போன்ற ஆன்மிகப் பிடிப்புள்ள, படைப்பு - வீரியம் தடிக்கும் பெருந்தன்மையுள்ள ஒரு மாமனிதராவார்.

உலகறிந்த எழுத்தாளராக மிளிரும் ஜெய காந்தனின் யுகசந்தி என்னும் இச்சிறுகதை புதுவிழிப்பும் புது நோக்கும் தரக்கூடியது.

யுகசந்தி

கௌரிப் பாட்டி பொறுமையாய் வெகு நேரம் பஸ்ஸிற்குள் நின்றுருந்தாள். எல்லோரும் இறங்கிய பின், தனது காக்கி நிறப்பையின் கனத்தை இடுப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு கடைசியாக வந்தாள்.

“பாட்டி..... பாட்டி! பையைத் தூக்கியரட்டா? ஓரணா குடு பாட்டி”

“வண்டி வேணுங்களா அம்மா?”

“புதுப்பாளையம் வக்கீல் குமாஸ்தா ஐயர் வீடுதானுங்களே.....”

வாங்க, போவோம்' - என்று பல்வேறு வரவேற்புக் குரல்களுடன் அவளை இறங்கவிடாமல் தடுத்து நின்ற வண்டிக்காரர்களையும், கூலிக்காரர்ச் சிறுவர்களையும் பார்த்துக் கனிவோடு சிரித்து விட்டுப் பாட்டி சொன்னாள்.

'எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம்பா..... சித்தே வழியை விட்டேன்னா நான் மெள்ள நடந்தே போயிடுவேன்..... ஏன்டாப்பா, வீட்டெக்கூடத் தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கே.... நான் தான் மாசம் ஒரு தடவை வர்றேனே. என்னிக்கு வண்டியிலே போனேன்?" என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பதிலைச் சொல்லி, அவர்களை விலக்கி வழியமைத்துக் கொண்டு தனலாய்த் தகிக்கும் வெயிலில், முக்காட்டை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு இடுப்பில் ஏற்றிய சுமையுடன் வறுத்துக் கொட்டிய புழுதி மண்ணை அழுந்த அழுந்த மிதித்தவாறு ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்து நடந்தாள் பாட்டி.

பாட்டிக்கு வயது எழுபது என்றாலும் சரீரம் திடமாய்த் தான் இருக்கிறது. மூப்பினால் ஏற்பட்ட ஸ்தூலமும், அதனால் விளையும் இளைப்பும் வீட்டுக்குப் போன பின் தானே தெரியும்?.....

அவள் கணிப்பில் நேற்றுப் பிறந்த குழந்தைகளெல்லாம் அதோ ரிக்ஷாவிலும், ஐட்காவிலும், சைக்கிளிலும் பரந்து பரந்து ஓடுகிறார்கள். மழையும் வெயிலும் மனிதனை விரட்டுகின்ற கோலத்தை எண்ணிப் பாட்டி சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பொருட்டா? வெள்ளமாய்ப் பெருகி வந்த வாழ்வின் சுழிப்பிலும், பின் திடீரென வறண்ட பாலையாய் மாறிப்போன வாழ்க்கை நெருப்பிலும் பொறுமையாய் நடந்து பழகியவளை இந்த வெயிலும் மழையும் என்ன செய்யும்? என்ன செய்தால்தான் என்ன?

தகிக்கின்ற புழுதியில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் புதைய, அசைந்து அசைந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள் பாட்டி.

வழியில் சாலையோரத்தில் - நான்கைந்து மனிதர்கள் நின்று சுகம் காண வாகாய் முளைத்த பெருங்குடை போல் நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது ஒரு சிறிய வேப்பமரம்.

அந்த நிழலில் ஒற்றையாய்ச் சற்றே நின்றாள் பாட்டி.

எரிந்து தகிக்கும் அவ்வெம்மையின் நடுவே சுகம் தரப்படர்ந்த அந்த நிழல் போலும், யந்திரங்களைத் தவிர எதையுமே நம்பாத இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில்... சென்ற நூற்றாண்டின் சின்னமாய்த் தன் சொந்தக் கால்களையே நம்பி நிற்கும் - காண்பதற்கரிதான அந்தக் கிழவியின் பிரசின்னம் போன்றும் மெல்லென வீசிய குளிர்காற்றில் வேப்பங்குழைகள் சிலிர்த்தன.

‘என்னப்பனே மகாதேவா! என்று கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு அந்தக் குளுமையை அனுபவித்தாள் பாட்டி.

பாட்டியின் முக்காட்ட வட்டமான முகத்தில் ஒரு குழந்தைக்களை குடிகொண்டிருந்தது. இந்த வயதிலும் அவள் சிரிக்கும் போது வரிசைப் பற்கள் வடிவாய் அமைந்திருந்தது. ஓர் ஆச்சரியமே! அவள் மோவாயின் வலது புறத்தில் ஒரு மிளகை விடவும் சற்றுப் பருத்த அழகிய கறுப்பு மச்சம்: அதன் மீது மட்டும் கருகருவென முடி.... இவ்வளவையும் ஒரு சேரப் பார்த்தவர்கள் இவள் இளவயதில் எப்படி இருந்திருப்பாள் என்று எண்ணாமல் இருக்க முடியாது.

பாட்டியின் பொன்னிறமான மேனியில் அதிக நிறபேதம் காட்டாத நார்ப்பட்டுப் புடவை காற்றில் படபடத்தது: புடவையிலிட்ட முக்காட்டின் விளிம்பெல்லாம் குத்துக் குத்தாய் லேசாகத் தலைகாட்டும் - மழித்து நாளாகி விட்டதால் வளர்ந்திருக்கும் - வெள்ளி முடி. கழுத்தில் ஸ்படிக மாலை. நெற்றியில் வியர்வையால் கலைந்த விபூதிப் பூச்சு. புடவைத் தலைப்பால் முகத்தையும், கைகளையும், மார்புக் குவட்டின் மடிப்புகளையும் அழுந்தத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டாள். அப்போது வலது விலாப்புறத்தில் இருந்த சிறிய பவழம் போன்ற மச்சம் வெளித் தெரிந்தது.

மீண்டும் நிழலிலிருந்து வெயிலுக்கு வந்து புழுதி மண்ணிலிருந்து. பழுக்கக் காய்ந்த கெடிலநதிப் பாலத்தின் கான்கிரீட் தளவரிசையில் பாதங்களை அமைதியாகப் படிய வைத்து, அசைந்து அசைந்து அவள் வரும் போது...

பாலத்தின் மீது கிராதியின் ஓரமாக, பாட்டியம்மாள் மீது பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற பய உணர்வோடு ஒதுங்கி நின்று கையிலுள்ள சிறு தகரப் பெட்டியுடன் கும்பிட்டான் ஒரு பழைய, பழகிய - நாவிதன்.

“பாட்டியம்மா... எங்கே, நெய்வேலியிலிருந்தா?” என்று அன்புடன் விசாரித்தான்.

“யாரு வேலாயுதமா, ஆமா!... உன் பெண்டாட்டி குளி குளிச்சுட்டாளா?” என்று ஆத்மார்த்தமாய் விசாரித்தாள் கிழவி.

“ஆச்சங்க... ஆம்பிளைப் பையன் தான்”

“நல்லாயிருக்கட்டும்... பகவான் செயல்...! இது மூணாவது பையனா?”

“ஆமாமுங்க” என்று பூரித்துச் சிரித்தான் வேலாயுதம்.

“நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்... எந்தப் பாடாவது பட்டுப் படிக்க வச்சுடு, கேட்டியா?” என்றதும் வேலாயுதம் குடுமியைச் சொறிந்தவாறு சிரித்தான்.

“அட அசடே, என்ன சிரிக்கிறே? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடா: உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படிப் பெட்டி தூக்கியே போயிடுத்து... இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது... புருஷாள் எல்லாம் ஷாப்புக்குப் போறா.. பொம்மனாட்டிகளிலேயும் என்னை மாதிரி இனிமே கெடையா. துங்கறது தான் இப்பவே தெரியறதே... ம்.... எல்லாம் சரிதான்: காலம் மாறும் போது மனுஷானும் மாறணும்... என்ன நான் சொல்றது?” என்று கூறி ஏதோ ஹாஸ்யம் பேசிவிட்ட மாதிரி பாட்டி சிரித்தாள். பதிலுக்கு அவனும் சிரித்தான்.

“இந்தா, வெயிலுக்கு ரெண்டைக் கடிச்சண்டு போ? என்று இருப்பிலிருந்து பையில் பிதுங்கி நின்ற இரண்டு வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை எடுத்து அவனது ஏந்திய கைகளில் போட்டாள்.

“பஸ்ஸே வரச்சே அணாவுக்கு நாலுன்னு வித்தான்... கொழந்தைகளுக்கு ஆகுமேன்று ஒரு நாலணாவுக்கு வாங்கினேன்” என்று அவள் சொன்னதும், வேலாயுதம் ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டுத் தன்னை அவள் கடக்கும் வரை நின்று பின்னர் தன் வழியே நடந்தான்.

சிதம்பரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த கௌரியம்மாள், தனது பத்து வயதில் இந்தக் கடலூரில் நன்கு செயலில் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். பதினாறு வயதில் கையிலொரு குழந்தையுடன்

கைம்மைக் கோலம் பூண்ட பின் இத்தனை காலமாய்த் தன் மகனையும், தன் புருஷன் பங்கில் கிடைத்த வீட்டையும் விட்டு எந்த ஊருக்கும் சென்றதில்லை.

எனினும் தன் மகன் வயிற்றில் பிறந்த மூத்தமகள் கீதா மணக்கோலம் பூண்டு பத்தே மாதங்களில், தரித்திருந்த கமங்கலி வேடத்தை, நாடகப் பூச்சைக் கலைப்பது போல் கலைத்து விட்டுக் குடும்பத்தை அழுத்தும் பெருஞ் சோகமாய்க் கதறிக் கொண்டு தன் மடியில் வந்து வீழ்ந்து குமுறியமுத நாள் முதல், தனது வாழ்கையில் நிகழ்ந்த கடைசி சோகமாய் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள் கௌரிப் பாட்டி. தன் அரவணைப்பில், தன் அன்பில், தனது கண்ணீரில், தனது ஒட்டுதலில் அவளை இருத்திக் கொள்வதையே தன் கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டாள். அது வரை கீதாவின் மீது, மகன் பெற்ற குழந்தை என்ற பாசம் மட்டுமே கொண்டிருந்த பாட்டி - கணவன் இறந்த நாள் முதல் தன் உயிரையே மகன் மீது வைத்திருந்த அந்தத்தாய் அதை மாற்றிக் கொண்டது கீதாவுக்கு வெறும் ஆறுதல் தரும் பொருட்டன்று.

கௌரிப்பாட்டி தனது இறந்த காலத்தின் நிகழ்காலப் பிரதி நிதியெனத் தன்னையே அவளில் கண்டாள்.

பாட்டியின் மகன் கணேசய்யர் தந்தையின் மரணத்தையும் அதனால் விளைந்த அத்யந்த சோகத்தையும் உணராதவர். அவரது மனைவி பார்வதி அடிக்கடி ரகசியமாகக் கடிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ப அவர் ஒரு 'அம்மா பிள்ளை' தான்.

விதவையாகிவிட்ட கீதாவைப் பற்றிப் பலவாறு குழம்பிக் குழம்பிப் பின்னொரு நாள் ஹைஸ்கூல் படிப்போடு நின்றிருந்த அவளை, உபாத்திமைப் பயிற்சிக்கு அனுப்ப யோசித்து, தயங்கித் தயங்கி தன் தாயிடம் அபிப்பிராயம் கேட்ட போது, அவரது முடிவை வெகுவாகப் பாராட்டி அவள் ஏற்றுக் கொண்டதும் கௌரிப் பாட்டியை அவரால் அளக்கவே முடியவில்லை.

பாட்டியம்மாள். மாறிய காலத்தில் பிறந்த கீதாவின் பாக்கியத்தை எண்ணி மனதுள் பூரித்தாள்...

பயிற்சி முடிந்தும் பல காலம் உள்ளூரிலே பணியாற்றி வந்த கீதாவுக்குப் போன வருஷம் - புதிதாகப் பிறந்து வேகமாக வளர்ந்து

வரும் தொழில் நகரமாகிய நெய்வேலிக்கு உத்தியோக மாற்றம் வந்த போதும் கணேசய்யர் குழம்பினார்.

“அதற்கென்ன? நான் போகிறேன் துணைக்கு...” என்று பாட்டியம்மாள் இந்தத் தள்ளாத காலத்தில் மகனையும் குடும்பத்தையும் துறந்து தனிமைப்பட, தானே வலிய முன் வந்ததற்குக் காரணம், எங்கே முப்பது வயதைக் கூட எட்டாத கீதா வைதவ்ய இருட்கிடங்கில் அடைப்பட்டுப் போவாளோ என்ற அச்சம் தான்.

இந்த ஒரு வருஷ காலத்தில், நீண்ட விடுமுறைகளின் போது இருவரும் தங்கிச் செல்வது தவிர, சனி - ஞாயிறுகளில் நினைத்த போது புறப்பட்டு வந்து விடுவாள் பாட்டி. அதற்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று அவளது வாடிக்கையான நாவிதன் வேலாயுதத்தையும், அதற்கு முன் அவன் அப்பனையும் தவிர, வேறு எவரிடமும், பாட்டியம்மாள் தலை மழித்துக் கொள்ளப்பழக்கப் படாததுமாகும்.

இப்போது வழியில் எதிர்ப்பட்ட வேலாயுதம் நாளைக் காலை அவள் வீட்டில் வந்து நிற்பான் என்று பாட்டிக்குத் தெரியும்: வர வேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அது வாடிக்கை.

ஒரு மைலுக்குக் குறைவான அந்த தூரத்தை, அரை மணி நேரமாய் நடந்து அவள் வீட்டருகே வந்த போது கணேசய்யர் முகத்தில் திசைரிப் பத்திரிகையைப் போட்டுக் கொண்டு முன் கூடத்து ஈஸிச்சேரில் சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் திறந்து வைத்த தகர டின்னும் முறத்தில் கொட்டிய உளுத்தம் பருப்புமாய், மூக்குத் தண்டில் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டுக் கொண்டு கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள் மருமகள் பார்வதி அம்மாள். கம்பி அழிவைத்து அடைத்த முன்புறக் குறட்டின் ஒரு மூலையில், வெயிலுக்கு மறைவாய்த் தொங்கிய தட்டியோரமாய்ச் செப்புகள் இறைந்து கிடக்க, வாய்க்குள் ஏதேதோ பொருளற்ற சம்பாஷணைகளைத் தான் மட்டும் ராகமிழுத்து முன்கியவாறு குடும்ப விளையாட்டு நடத்திக் கொண்டிருந்தாள் கடைசிப் பேத்தியான ஆறு வயது ஜானா.

பாட்டி வந்து நின்றதை யாருமே கவனிக்காதபோது, கம்பிக் கதவின் நாதாங்கியை லேசாக ஓசைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அந்தச் சிறு ஒலியில் விளையாட்டு சுவாரஸ்யத்தோடு திரும்பிப் பார்த்த ஜானா

அன்பில் விளைந்த ஆர்வத்தோடு ‘பாட்டி’ என்ற முனகலுடன் விழிகளை அகலத் திறந்து முகம் விகலித்தாள்.

“கதவெத் தெறடி” என்று பாட்டி சொல்வது காதில் விழுமுன் “அம்மா அம்மா... பாட்டி வந்துட்டாம்மா, பாட்டி வந்துட்டா!...” என்று கூவியவாறு உள்ளே ஓடினாள் ஜானா.

கதவைத் திறக்காமல் தன் வரவை அறிவித்தவாறு உள்ளே ஓடும் குழந்தையைக் கண்டு பாட்டி சிரித்தாள்.

கணேசய்யர் முகத்தின் மேல் கிடந்த பத்திரிகையை இழுத்துக் கண் திறந்து பார்த்தார். குழந்தையின் உற்சாகக் கூப்பாட்டால் திடீரென்று எழுந்து, சிவந்த விழிகள் மிரண்டு மிரண்டு வெறிக்க ஒரு விநாடி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார் அவர். அதற்குள் “ஏண்டி சனியனே இப்படி அலறிண்டு ஓடிவரே?” என்று குழந்தையை வைது விட்டு “வாங்கோ... வெயில்லே நடந்தா வந்தேள். ஒரு வண்டி வெச்சுக்கப் படாதோ?” என்று அங்கலாய்த்தவாறே மரியாதையோடு எழுந்தோடி வந்து கதவைத் திறந்தாள் பார்வதி.

“இதோ இருக்கிற இடத்துக்கு என்ன வண்டியும் வாகனமும் வேண்டிக் கெடக்கு? அவனானா பத்தணா குடு, எட்டணா குடும்பான்...” என்று சலித்துக் கொண்டே படியேறி உள்ளே வந்த தாயைக் கண்டதும் “நல்ல வெயில்லே வந்திருக்கியே; அம்மா பார்வதி!... அம்மாவுக்கு மோர் கொண்டு வந்து கொடு” என்று உபசரித்தவாறே ஈஸிசேரிலிருந்து எழுந்தார் கணேசய்யர்.

“பாவம் அசந்து தூங்கிடிருந்தே.... இன்னும் சித்தேபடுத் திறேன்...” என்று அவரைக் கையமர்த்தியவாறே, ஈஸிசேரின் அருகே கிடந்த ஸ்டூல்மீது பையை வைத்துவிட்டு முற்றத்திலிறங்கித் தொட்டித் தண்ணீரை அள்ளிக் கை கால் முகம் அலம்பி தலையிலும் ஒரு கை வாரித் தெளித்துக் கொண்டாள் பாட்டி. பிறகு முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு கூடத்து ஸ்டாண்டிலிருந்த சம்புடத்தை எடுத்து “என்னப்பனே... மகா தேவா” என்று திருநீற்றை அணிந்து கொண்டு திரும்பி வரும் வரை. கணேசய்யர் ஈஸிசேரின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஈஸிசேர் பாட்டிக்கு மட்டுமே உரிய சிம்மாசனம். அவள் வீட்டிலில்லாதபோது தான் மற்ற யாரும் அதில் உட்காருவது வழக்கம். அவள் ஈஸிசேரில் வந்து அமர்ந்த பின் பக்கத்தில் ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு விசிறினார் கணேசய்யர். அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவள் போல் பாட்டி உட்கார்ந்ததும் அவள் மடியில் வந்து ஏறினாள் ஜானா.

“பாட்டி வெயில்லே வந்திருக்கா... சித்தே நகந்துக்கோ.... வந்ததும் மேலே ஏறிண்டு...” என்று விசிறிக்கொண்டிருந்த விசிறியால் ஜானாவைத் தட்டினார் கணேசய்யர்.

“இருக்கட்டும்டா.... கொழந்தை! நீ உக்காந்துக்கோடி” என்று குழந்தையை மடிமீது இழுத்து இருத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

“இப்ப என்ன பண்ணுவியாம்” என்று நாக்கை கடித்து விழித்துத் தந்தைக்கு அழகு காட்டினாள் ஜானா.

ஜானாவை மடியில் வைத்து கொண்டே பக்கத்தில் எட்டுலின் மேலிருந்து பையை எடுத்து அதனுள்ளிருந்த வெள்ளரிப்பிஞ்சுகளை வரிசையாகத் தரையில் வைத்து ஜானாவின் கையில் ஒன்றைத் தந்தாள். முறுக்கிச் சுருட்டி வைத்திருந்த மாற்றுப்புடவையைக் கொடியில் போடுவதற்காகப் பக்கத்தில் சற்றுத்தள்ளி வைத்தாள். பிறகு பையைத் தலைகீழாகப் பிடித்து அதனுள்ளிருந்த முன்று படி பச்சை வேர்க்கடலையைக் கொட்டியபோது அதனூடே ஒரு கவர் விழுந்தது.

“ஆமா மீனாவும், அம்பியும் எங்கே, காணோம்” என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவாறு “இதே உங்கிட்டே குடுக்கச் சொன்னா கீதா என்று கவரை நீட்டினாள் பாட்டி.

இருபது வயது நிறைந்த பெண்ணை அம்பியின் துணையோடு மாட்டினிலேஷா பார்க்க என்னதான் பக்கத்திலிருந்தாலும் - எப்படிச் சினிமாவுக்கு அனுப்பலாம் என்று தாய் கோபித்துக் கொள்வாளோ என்ற அச்சத்தோடு கவரை வாங்கியவாரே, “ஏதோ அவள் படிச்ச நல்ல நாவலாம். படமா வந்திருக்குன்னு காலையிலேருந்து உசிரை வாங்கித்து ரெண்டு சனியன்களும். மாட்டினி ஷோதானே.... போகட்டும்னு அனுப்பி வெச்சேன்” என்றார் கணேசய்யர்.

“ஓ! தொடர் கதையா வந்ததோ... அந்தக் கதைதானா அது?... பேரைப் பார்த்தேன்....” என்று ஒரு பத்திரிகையின் பெயர், ஓர் எழுத்தாளரின் பெயர் முதலியவற்றைக் குறிப்பாகக் கேட்டாள் பாட்டி. “இதுக்காகப் போய் ஏன் கொழுந்தைகளைச் சனியன்னுதிட்டறே?... நோக்கும் நேக்கும் சினிமான்னா என்னென்னே தெரியாது இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு சினிமாவைத் தவிர வேற ஒண்ணும் தெரியாது. நம்ம கொழுந்தைகள் எவ்வளவோ பரவாயில்லைன்னு நெனைச்சிக்கோ....” என்று மகனுக்குப் புத்தி சொல்லிவிட்டு, “கவர்லே என்ன சொல்லு - அவளைக் கேட்டப்போ, ‘அப்பா சொல்லுவா’ன்னு பூடகமாகக் குடுத்து அனுப்பிச்சாளே” என விளக்கினாள் பாட்டி.

கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு கவரை உடைத்து, அதனுள்ளிருந்த ஒரே காசித்தலில் சுருக்கமாக எழுதியிருந்த வாசகங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்ததும் - கணேசயரின் கைகள் நடுங்கின. முகமெல்லாம் ‘குப்’பென வியர்த்து உதடுகள் துடித்தன. படித்து முடித்ததும் தலை நிமிர்ந்து எதிர்ச் சுவரில் தொங்கிய கீதாவின் மணக்கோல போட்டோவை வெறித்துப் பார்த்தார்.

தாயினருகே அமர்ந்த இனிமையான சூழ்நிலையில் மகிழ்ச்சியுடனிருந்த கணேசயரின் முகம் திடீரென இருளடைந்தது. நாற்காலியின் கைப்பிடியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு தாயின் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தார். தன் கையிலிருந்த கடிதம் கீழே நழுவிடாதேயென்று அவர் கவனிக்கவில்லை.

“என்ன விபரீதம்” என்று துணுக்குற்ற பாட்டியம்மாள் தரையில் விழுந்த அந்தக் கடிதத்தை வெளிச்சத்தில் பிடித்துக் கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள்: அவளால் கண்ணாடியில்லாமலே படிக்க முடியும்.

“என் அன்பிற்குரிய அப்பா, அம்மா, பாட்டி ஆகியோருக்கு.... இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகையில் ஆறு மாதங்கள் தீர்க்கமாய் யோசித்துத் தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வந்த பின் தெளிந்த மனத்தோடு தான் எழுதுகிறேன். இந்தக் கடிதத்திற்குப் பிறகு உங்களுக்கும் எனக்கும் கடிதப் போக்குவரத்தோ, முகலோபனமோ கூட அற்றுப் போகலாம் என்பதும் தெரிந்தே எழுதுகிறேன்.

என்னோடு பணி புரியும் ஹிந்தி பண்டிட் திரு.ராமச்சந்திரன் என்பவரை வருகின்ற ஞாயிறன்று நான் பதிவுத் திருமணம் செய்து

கொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். நான் விதவை என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது தான். ஆறு மாத காலமாய் நான் எனது உணர்ச்சியோடு - போராடித்தான் இம் முடிவுக்கு வந்தேன். உணர்வு பூர்வமான வைதவ்ய விரதத்துக்கு ஆட்பட முடியாமல் வேஷங்கட்டித் திரிந்து, பிறகு அவப்பேருக்கு ஆளாகிக் குடும்பத்தையும் அவமானப்படுத்தாமல் இருப்பதே சிறந்த ஒழுக்கம் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன். இந்த முப்பது வயதில் - இந்த அளவு சோதனைகளையே தாங்காமல் - இன்னும் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் இதே முடிவுக்கு வர நேரிடுமோ என்ற அச்சமும் பிறந்தே இப்போதே செய்தல் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்... என் காரியம் என் வரைக்கும் சரியானதே!

நான் தவறு செய்வதாகவோ இதற்காக வருந்த வேண்டுமென்றோ கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனினும் உங்கள் உறவை, அன்பை இழந்து விடுகிறேனே என்ற வருத்தம் சில சமயங்களில் அதிகம் வாட்டுகின்றது.. இருப்பினும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை, புதிய வெளிச்சத்தைப் பெற்று, ஒரு புது யுகப் பிரஜையாகச் சஞ்சரிக்கப் போகின்றேன் என்ற லட்சிய நிறை வேற்றத்தில் நான் ஆறுதலும் மட்டற்ற ஆனந்தமும் கொள்கிறேன்.

இந்தக் காலத்தில் யார் மனம் எப்படி மாறும் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை நீங்கள் என் முடிவை ஆதரித்தால்... இன்னும் ஒரு வாரமிருக்கிறது.... உங்களை உங்கள் அன்பான வாழ்த்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இல்லையெனில் உங்களைப் பொறுத்தவரை 'கீதா செத்து விட்டாள்' என்று தலை முழுகி விடுங்கள்.

ஆமாம், ரொம்ப சுய நலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார் தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து 'தியாகம்' செய்துவிட்டார்கள்? ஏன் செய்ய வேண்டும்?

உங்கள் மீது என்றும்
மாறா அன்பு கொண்டுள்ள
கீதா".

"என்னடா... இப்படி ஆயிடுத்தே?" என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவோ செய்யவோ சக்தியிழந்தவளாய் ஏக்கம் பிடித்து வெறித்து விழித்தாள் பாட்டி.

அவ செத்துட்டா... தலையெ முழுகிட வேண்டியது தான் என்று நிர்த்தாட்சண்யமான குரலில் உறுதியாகச் சொன்னார் கணேசய்யர்.

பாட்டி திகைத்தாள்!

தாயின் யோசனைக்கோ, பதிலுக்கோ, கட்டளைக்கோ, உத்தரவுக்கோ காத்திராமல் அந்த 'அம்மாப் பிள்ளை' முதன் முதலில் தானே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தது இது தான் முதல் தடவை.

“அப்படியாடா சொல்றே?” என்று கண்களிரண்டும் நீர்க்குளமாக வயோதிக நெஞ்சு பாசத்தால் துடிக்க, நெஞ்சில் கை வைத்துக் கேட்டாள் பாட்டி. வேறெ எப்படியம்மா சொல்லச் சொல்றே?... நீ பிறந்த வம்சத்திலே. இந்தக் குடும்பத்திலே, ஐயோ...! என்று இந்த அவலத்தைக் கற்பனை செய்ய முடியாமல் பதறினார் கணேசய்யர்.

‘நான் பிறந்த யுகமே வேறேடா’ என்ற வார்த்தை பாட்டிக்கு வாயில் வந்து நின்றது. அப்பொழுது தான் பாட்டிக்கு ஓர் அரிய உண்மை இவ்வளவு காலத்திற்குப் பின் புரிந்தது.

‘என் மகன் எனது சொல்லுக்கும் எனது உத்தரவுக்கும் காத்திருந்தது வெறும் தாயன்பால் மட்டுமல்ல: நான் ஒரு யுகத்தின் பிரதிநிதி: அது ஆசாரமான யுகம். நான் பிறந்தது சாஸ்திரத்துக்கு அஞ்சி நடந்த குடும்பத்தில். அதுபோல் தன் குடும்பமும் நடக்க - நடத்திவைக்கத் தன்னால் ஆகாவிடினும் என்னால் ஆகும் என்ற நம்பிக்கையில் அந்த - யுகத்தை அந்த ஆசார ஜீவிதத்தைக் கௌரவிப்பதன் பொருட்டே என் சொல்லை, என் வார்த்தையை அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான்!’ என்று தன்னைப் பற்றியும் தன் மகனின் மூர்க்கமான தீர்மானம் பற்றியும் தனித்துப் போன அன்பிற்குரிய கீதாவைப் பற்றியும் எண்ணி மௌனமாய் வாயடைத்து உட்கார்ந்திருந்தாள் பாட்டி.

அப்போது அங்கு வந்து அவர்களை விபரீதச் சூழ்நிலைக்கு ஆட்படுத்தியிருக்கும் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் படித்த பார்வதி “அடி பாவிப் பெண்ணே... என் தலையிலே தீயை வச்சுட்டியேடி!” என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள். பாட்டி தன் இயல்புக்கேற்ற நிதானபுத்தியுடன் அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் கையிலெடுத்து அந்தக் கடைசி வரிகளைப் படித்தாள்....

“ரொம்ப சுயநலத்தோடு செய்த முடிவுதான் எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார் தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து, தியாகம் செய்துவிட்டார்கள்?” - பாட்டிக்குச் சுருக் கென்றது: உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

இந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் மற்றவர்களுக்குப் புரியாது. பாட்டிக்குப் புரியும்.

கீதா பதினெட்டு வயதில் நெற்றியிலிடும் திலகத்தை மறந்தது போல், கூந்தலில் சூடும் பூவைத் துறந்தது போல் - அது அவள் விதியென்று சொல்லி அவள் சோகத்தையே மறந்துவிடவில்லையா, அவளைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும்? கீதா இப்படியாகி வந்த பிறகு தானே பார்வதி அம்பியையும் ஜானாவையும் பெற்றெடுத்தாள்?

அதற்கென்ன? அது தான் வாழ்கின்றவர்களின் வாழ்க்கை இயல்பு. வாழாத கீதாவின் உள்ளில் வளர்ந்து, சிதைந்து, மக்கி, மண்ணாகி, பூச்சி அரிப்பதுபோல அரித்து, அரித்துப் புற்றாய்க் குவிந்திருக்கும் உணர்ச்சிளை, நினைவுகளை, ஆசைகளை, கனவுகளை அவர்கள் அறிவார்களா?

ஆனால்.....

கீதாவைப் போல், அவளைவிடவும் இளவயதில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் நிலவிய ஹிந்து சமூகத்தின் வைதவ்யக் கொடுந்தீயில் வடுப்பட்டு, வாழ்விழந்து, அந்த நினைவுகளையெல்லாம் கொண்டிருந்த, அந்தக் கனவுகளையெல்லாம் கண்டிருந்த அந்த ஆசைகளையெல்லாம் கொன்றிருந்த கௌரிப்பாட்டி அவற்றையெல்லாம் கீதாவிடம் காணாமலா, கண்டுணராமலா இருந்திருப்பாள்?

அதனால் தான் கணேசய்யரைப் போலவோ, பார்வதி அம்மாளைப் போலவோ கீதா இப்படி நடந்து கொள்ளப் போவதை அறிந்து... அவளை வெறுத்து உதறவோ, தூஷித்துச் சபிக்கவோ முடியாமல் ஐயோ! என்ன இப்படியாய்விட்டதே!... என்ன இப்படியாய் விட்டதே என்று கையையும் மனசையும் நெரித்துக் கொண்டு தவியாய்த் தவிக்கிறாள் பாட்டி.

பொழுது சாய்ந்து விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் மாட்டினிஷோவுக்குப் போயிருந்த மீனாவும் அம்பியும் வீடு திரும்பினார்கள் வாசற்படியில் கால் எடுத்து வைத்த அம்பி. கூடத்து ஈஸிசேரில் சாய்ந்து படுத்து ஆழ்ந்த யோசனையில் அமிழ்ந்திருக்கும் பாட்டியைக் கண்டதும் சட்டென்று நின்று திரும்பிப் பின்னால் வரும் மீனாவிடம்,

“பாட்டி...” என்று ரகசியமாக எச்சரித்தான்.

“எங்கே? உள்ளே இருக்காளா?” கூடத்தில் இருக்காளா?” என்று பின் வாங்கி நின்றாள் மீனா.

“சிம்மாசனத்தில்தான் சாஞ்சிண்டு தூங்கறா...” என்றாள் அம்பி.

மீனா தோள் வழியே ஸ்டைலாக கொசுவித் தொங்கவிட்டிருந்த தாவணியை ஒழுங்காய்ப் பிரித்து இழுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு மேலாடை ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்று ஒரு முறை கவனித்த பின் தலையைக் குனிந்து சாதுவாய் உள்ளே நுழைந்தாள்.

உள்ளே வந்த பின் தான் பாட்டி தூங்கவில்லை என்று தெரிந்தது. அப்பா ஒரு பக்கம் நாற்காலியிலும் அம்மா ஒரு பக்கம் முகத்தில் முந்தானையைப் போட்டுக் கொண்டு விம்மியவாறு ஒரு மூலையிலும் விழுந்து கிடப்பதும் என்ன விபரீதம் என்று புரியாமல் இருவரும் திகைத்து நின்றனர்.

அப்போது ஜானா சிரித்துக் கொண்டே அம்பியிடம் ஓடி வந்தாள் “பாட்டி வெள்ளரிப் பிஞ்சு வாங்கிண்டு வந்தாளே” என்ற ஜானாவின்குரல் கேட்டுப் பாட்டி திரும்பிப் பார்த்தாள் மீனாவை.

“எப்ப வந்தேள் பாட்டி? என்று கேட்டு விட்டு,” என்ன விஷயம்? இதெல்லாம் என்ன? என்று சைகையால் கேட்டாள் மீனா.

பாட்டியின் கண்கள் குளமாயின.

மீனாவைப் பார்க்கும் போதுதான் அவளுக்கு இன்னொரு விஷயமும் - கணேசய்யர் கீதாவைத் தலை முழுகச் சொல்வதன் காரணம், பார்வதியம்மாள் கீதாவைத் தலை முழுகச் சிப்பதன் நியாயம், ஆவேசம் இரண்டும் - புரிந்தது பாட்டிக்கு.

அங்கே கிடந்த அந்தக் கடிதத்தை மீனா எடுத்துப் படித்தாள். அதை நீ படிக்க வேண்டாம் என்று தடுக்க நினைத்த பாட்டி, பிறகு ஏனோ படிக்கட்டுமே என்று எண்ணி மீனாவின் முகத்தையே உற்றுக் கவனித்தாள்.

மீனாவின் முகம் அருவருப்பால் சுளித்தது.

“அடி, நீ நாசமாய் போக” என்று அங்கலாய்த்தவாறே தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படித்தாள். அவள் தோள் வழியே எக்கி நின்று கடிதத்தைப் படித்த அம்பிகூட விளக்கெண்ணெய் குடிப்பது போல் முகத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்

வீடே சூன்யப்பட்டது. ஊரெல்லாம் பிளேக் நோய் பரவிக் கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு எலி செத்து விழக் கண்டவர்கள் போல ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த சங்கடத்தோடு இன்னொருவர் முகத்தைப் பார்த்தனர்.

இரவு முழுதும் கெளரிப்பாட்டி தூங்கவில்லை. சாப்பிடவில்லை: கூடத்து ஈஸிசேரைவிட்டு எழுந்திருக்கவும் இல்லை.

மகனைப் பார்த்தும், மருமகனைப்பார்த்தும் மற்றப் பேரக் குழந்தைகளைப் பார்த்தும், கீதாவை நினைத்தும் பெரு மூச்செறிந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘வழக்கத்துக்கு விரோதமாய் என்னை வழியனுப்ப பஸ்டான்டுக்கு வந்து, பஸ் புறப்படும் போது முந்தானையால் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டாயேடி கீதா? இப்போதல்லவா தெரிகிறது.... பாட்டியை நிரந்தரமாய்ப் பிரியறமேன்னுட்டு, பாவம் கொழந்தே கண்கலங்கி நின்னிருக்கேன்னு.... இப்பன்னா புரியறது.... கண்ணிலே தூசு விழுந்திருக்கும்னு நினைச்சேனே பாவி.....’

‘என்னடி இப்படிப் பண்ணிட்டியே!’ என்று அடிக்கடி தன்னுள் குமுறிக் கேட்டுக் கொண்டாள் பாட்டி.

விடிகின்ற நேரத்துக்குச் சற்று முன்பு தன்னையறியாமல் கண்ணயர்ந்தாள். கண்மூடிக் கண் விழித்த போது மாயம் போல் விடிவு கண்டிருந்தது.

தெரு வாசற்படியின் கம்பிக் கதவோரமாகக் கைப்பெட்டியுடன் வந்து காத்திருந்தான் வேலாயுதம்.

கண் விழித்த பாட்டி.... நடந்ததெல்லாம் கனவாகிவிடக் கூடாதா என்று நினைத்து முடிக்கு முன் 'இது உண்மை' என்பது போல் அந்தக் கடிதம் ஸ்டூலின் மீது கிடந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் படித்தாள் பாட்டி. அப்போது அறைக்குள்ளிருந்து வந்த கணேசய்யர் இரவெல்லாம் இதே நினைவாய் கிடந்து மருகும் தாயைக் கண்டு தேற்ற எண்ணி "அம்மா வேலாயுதம் வந்திருக்கான்... அவள் செத்துவிட்டானு நெனைச்சித் தலையைச் செரைச்சி தண்ணிலே போயி முழுகு".... என்றார்.

"வாயை மூடுடா" என்று குமுறி எழுந்தாள் பாட்டி. காலங் காத்தாலே அச்சான்யம் பிடிச்ச மாதிரி என்ன பேச்சு!... இப்ப என்ன நடந்துட்டுன்னு அவளை சாகச் சொல்றே? என்று கேட்டுவிட்டு தாங்க முடியாத சோகத்துடன் முகமெல்லாம் சிவந்து குழம்பக் குமுறியுழாள் பாட்டி. பிறகு சிவந்த கண்களைத் திறந்து ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

"என்னடா தப்புப் பண்ணிட்டா அவ, என்ன தப்புப் பண்ணிட்டா சொல்லு" என்று தன் தாய் கேட்பதைக் கண்டு கணேசய்யருக்கு ஒரு விநாடி ஒன்றுமே புரியவில்லை. "என்ன தப்பா... என்னம்மா பேசறே நீ உனக்குப் பைத்தியம் புடிச்சுடுத்தா?" என்று கத்தினார் கணேசய்யர்.

அடுத்த விநாடி தன் சுபாவப்படி நிதானமாக மகனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு, அமைதியாக யோசித்தாள் பாட்டி. தன் மகன் தன்னிடம் இப்படிப் பேசுவது இதுவே முதல் தடவை. பாட்டி மெல்லிய குரலில் நிதானமாய்ச் சொன்னாள்.

ஆமாம்டா... எனக்குப் பைத்தியந்தான்... இப்ப பிடிக்கலைடா... இது பழைய பைத்தியம்! தீர் முடியாத பைத்தியம். ஆனால் என்னோட போகட்டும் அந்தப் பைத்தியம். அவளுக்குப் பஊர்து தெளிஞ்சிருக்குன்னா அதுக்கு யார் என்ன பண்ணது?... அவதான் சொல்லிட்டாளே - என் காரியம் என் வரைக்கும் சரி, வேஷம் போட்டு ஆடி அவப் பேருவாங்காம விதரணையா செஞ்சிருக்கேன்னு....

"அதனாலே சரியாயிடுமா அவ காரியம்?" என்று வெட்டிப் பேசினார் கணேசய்யர்.

“அவ காரியம் அவ வரைக்கும் சரிங்கறாளே அவதான்... அதுக்கென்ன சொல்றே?” என்று உள்ளங்கையில் குத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

“சாஸ்திரம் கெட்ட மூதேவி. ஆசாரமான குடும்பத்துப் பேரைக் கெடுத்த சனி - செத்துத் தொலைஞ்சுட்டானு தலையை முழுகித் தொலைன்னு சொல்றேன்” என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கத்தினார் கணேசய்யர். பாட்டியம்மாள் ஒரு விநாடி தன்னையும் தன் எதிரே நிற்கும் மகனையும் வேறு யாரோ போல் விலகி நின்று பார்த்துவிட்டு, ஒரு கைத்த சிரிப்புடன் கூறினாள்:

“நம்ப சாஸ்திரம்... ஆசாரம்! அப்படின்னா நீ என்ன பண்ணியிருக்கணும் தெரியுமா? என்னை என்ன பண்ணித்து தெரியுமா அந்த சாஸ்திரம்? அப்போ நீ பால் குடிக்கிற கொழந்தைடா... எனக்குப் பதினைஞ்சு வயசடா! என் கொழந்தை, என் மொகத்தைப் பார்த்துப் பேயைப் பார்த்ததுபோல் அலறித்தேடா....! பெத்த தாய்கிட்டே பால் குடிக்க முடியாத குழந்தை கத்துவே, கிட்டே வந்தா மொடையடிச்ச என்னைப் பார்த்து பயத்துவே அலறுவே... அப்படி என்னை, என் விதிக்கு மூலையிலே உட்காத்தி வெச்சாளே! அந்தக் கோரத்தை நீ ஏன்டா பண்ணலே கீதாவுக்கு?... ஏன் பண்ணலே சொல்லு?” என்று கண்களில் கண்ணீர் வழியக் கேட்கும் போது. கணேசய்யரும் கண்களைப் பிழிந்துவிட்டுக் கொண்டார்! அவள் தொடர்ந்து பேசினாள்.

“ஏன்டாப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலர்புடவை கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ? தலையைப் பின்னிச் சுத்திண்டு பள்ளிக் கூடம் போய்வரச் சொல்லித்தோ? தன் வயித்துக்குத்தானே சம்பாதிச்சுச் சாப்பிடச் சொல்லித்தோ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்டப்போ நான் சரின்னேன், ஏன்?... காலம் மாறிண்டுவரது: மனுஷானும் மாறணும்னு தான்! நான் பொறந்த குடும்பத்திலேன்னு சொல்றயே... எனக்கு நீ இருந்தே! வீடும் நெலமும் இருந்தது. அந்தக் காலமும் அப்படி இருந்தது. கீதா பண்ணின காரியத்தை மனசாலே கூட நெனைக்க முடியாத யுகம் அது. அப்போ அது சாத்தியமாவும் இருந்தது. இப்போ முடியலியேடா.... எனக்கு உன் நிலமையும் புரியறது. நீ பிள்ளையும் குட்டியுமா வாழறவன்.... அதுகளுக்கு நானைக்கு நல்ல காரியங்கள் நடக்கணும்.. எனக்குப் புரியறது - அவளும் புரிஞ்சுதானே எழுதி இருக்கா... உன் சாஸ்திரம் அவளை வாழ வைக்குமாடா? அவளுக்கு அது வேண்டாம்னுட்டா. ஆனா டேய் கணேசா... என்னே மன்னிச்சுக்கோடா... எனக்கு அவ வேணும்! அவதான்டா வேணும்.

எனக்கும் இனிமே என்னவேண்டியிருக்கு! என் சாஸ்திரம் என்னோடேயே இருந்து இந்தக் கடடையோடே எரியும். அதனாலே நீங்க நன்னா இருங்கோ - நான் போறேன். கீதாவோடேயே போயிடறேன்... அதுதான் நல்லது. அதுக்காக நீ உள்ளூறத் திருப்திப் படலாம் - யோசிச்சுப் பாரு. இல்லேன்னா அவளோடசேத்து எனக்கும் ஒரு முழுக்குப் போட்டு! நான் வரேன்” என்று கூறியவாறே மாற்றுப் புடவையைச் சுருட்டிக் காக்கிப் - பைக்குள் திணித்தவாறு எழுந்தாள் பாட்டியம்மாள்.

அம்மா! ஆ.... என்று கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு சப்தமில்லாமல் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்தார் கணேசய்யர்.

“அசடே... எதுக்கு அழறே? நானும் ரொம்ப யோசிச்சத் தான் இப்படி முடிவு பண்ணினேன்.... என்ன பண்ணினாலும் அவ நம்ம கொழந்தைடா” என்று மெதுவாய்ச் சொல்லிவிட்டு உட்புறம் திரும்பிப் பார்த்தாள். பார்வதி! நீ வீட்டைச் சமத்தாப் பார்த்துக்கோ.... என்று எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டாள் பாட்டி.

“எனக்கு உடனே போயி கீதாவைப் பார்க்கணும்” என்று தானே சொல்லிக் கொண்டு திரும்பும் போது வாசற்படியில் நின்றிருந்த வேலாயுதத்தைக் கண்டாள் பாட்டி.

“நீ போடாப்பா.... நான் அவசரமாப் போறேன் நெய்வேலிக்கு” என்று அவனிடம் நாலணாவைத் தந்து அனுப்பினாள்.

இனிமேல் இவனுக்கு இங்கு வேலை இல்லை - அதற்கென்ன? உலகத்தில் என்னென்னமோ மாறுகிறது! நான் ஒரு நாவிதனைக் கூட மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாதா? என்று எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டாள். இருப்பில் பையை வைத்துக் கொண்டு வாசற் படியிலிறங்கிய பாட்டி, ஒரு முறை திரும்பி நின்று ‘நான் போயிட்டு வரேன்’ என்று மீண்டும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

அதோ, காலை இளவெயிலில், சூடில்லாத புழுதி மண்ணில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் பதிய, ஒரு பக்கம் சாய்ந்து சாய்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கும் பாட்டியின் தோற்றம்....

வேகமாய் ஆவேசமுற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தை அமைதியாய் அசைந்து அசைந்து நகரும் ஒரு பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதி எதிர் கொண்டழைத்துத் தழுவிக் கொள்ளப் பயணப் படுவதென்றால்?...

ஓ! அதற்கு ஒரு பக்குவம் தேவை!

16

தூய்

- வ.அ.இராசரத்தினம் -

மண்வாசனை கமழும் சிறுகதைகள், நாவல்கள் பலவற்றைப் படைத்த பெருமைக்குரியவர் வ.அ.இராசரத்தினம். தமிழ் ஒளி, கலாபூஷணம் ஆகியப்பட்டங்களைப் பெற்றதோடு கிழக்கிலங்கை, மண்ணையும் மக்களையும் பாத்திரங்களாகத் தம் நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் உலாவவிட்டவர்.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படும் இலங்கையர்கோனைத் தன் வழிகாட்டியாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் பல படைத்தவர். இலங்கையில் உள்ள பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் எழுதியுள்ள இவர் “ஈழகேசரியில்” மட்டும் 29 சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

இவரது “தோணி” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியும், “மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்” என்ற நாவலும் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதுகளைப் பெற்றன. கொழு கொம்பு, துறைக்காரன், கிரௌஞ்சப் பறவைகள், ஒரு வெண் மணற் கிராமம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள், ஆகியன இவர்படைத்த நாவல்களாகும். தேய்பிறை, சந்தானாள் புரவி, ஆகிய குறு நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும், உருதுக் கவிஞர் ஒருவரின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து ‘பூவரசம் பூ’ என்னும் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

பொச்சங்கள், திணைக்கதைகள் என்பனவும் இவரது புதிய படைப்புக்களாகும்.

முதாரை வாழ்விடமாகக் கொண்ட இவர் முதார் மீனவ, விவசாய மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், பேச்சு வழக்குகள், நடையுடை பாவனைகள், சம்பிரதாயங்கள் அனைத்தையும் பின் புலமாகக் கொண்டு அம் மக்களது அவலங்கள், எழுச்சிகள், வீழ்ச்சிகள் என்பனவற்றைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வகையில் தன் நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளார் என்றாலது மிகையல்ல. ஆசிரியராக, அதிபராகப் பணியாற்றிய இவர் இறக்கும் வரை எழுதிக் கொண்டிருந்தவர். இவரது எழுத்தாற்றல் ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்தது. இவரது எழுத்தாற்றலைப் போற்றி மதிக்கும் வகையில் வட கிழக்கு மாகாணசபை ஆளுநர் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தாய்

என்னடா தம்பி, சுரிக்குள்ள மாட்டிக்கொண்டியா? ஓம், சைக்கிள் முழுக்க நல்லாச்சேறு புடிச்சிற்று. சில்லுக்குள்ள, மட்காட்டில எல்லா இடத்திலயுமே சேறு நல்லா ஓட்டிக் கொண்டிருக்கு. அதுதான் சைக்கிள் ஸ்ராண்டில் வைச்சிற்று கம்புக்குச்சியால சேற்றைத் தட்டுறியா? மெதுவாத்தட்டு, உனர் வெள்ளை வெளேர் என்றிருக்கிற வேட்டியிலயும் சட்டையிலயும் சேறுபட்டா அசிங்கமாயிருக்கும். அதன்பிறகு நீ பள்ளி போகேலா.

ஆமாம் உன்னைப் பார்த்தா, உனர் உடுப்பைப்பார்த்தா வாத்தியார் போலத்தான் கிடக்கு. எங்க ஊருக்குப் புதுசா வந்திருக்கியோ? அதுதான் இந்த றோட்டில சுரி இருக்கும் எண்டு தெரியாம ராசா ஏறின குதிரை மாதிரிச் சைக்கிள் விட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கா. கொட்டியாரத்திலிருந்து தார் றோட்டில ஓடி வந்த மாதிரிச் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத்தீவு போறவரையுமுள்ள ஒண்ணரைக் கட்டைக்கும் இன்னமும் நல்ல றோட்டுப்போடல்ல. கோட, கொண்டல் காலத்தில இந்த களித்தரை நல்லாக் கெட்டிச்சுப்போயிரும். அந்தக் காலத்தில கல்றோட்டில ஓடுறமாதிரிச் சைக்கிள் ஓடலாம். ஆனா மழை பெஞ்சா இந்தத் தரை சக்கரை மாதிரிக் குழைஞ்சிபோயிரும். அதுவும் எங்க ஊர் மண் நல்ல பசையுள்ள மண், எங்க ஊர் அரிசியும் தான் தம்பி. அதுவும் பசையுள்ள அரிசிதான். சாப்பிட்டவனைப்பிரிய விடாது

எங்கள் ஊர் அரிசி. அது மாதிரித்தான் சந்தனக்குழம்பாட்டம் இருக்கிற எங்கள் ஊர்ச்சுரியும் நல்லா ஓட்டிக்கொள்ளும். நீதான் பாரன். உன்ர சைக்கிள் றோதைக்க, சைக்கிள் கம்பிக்க, மட்காட்டில, றோதை அச்சில, புடிச்சிருக்க களி எப்படி ஓட்டிக் கொண்டிருக்கு? சைக்கிளை உருட்டக்கூட ஏலா, ஏலாமைத்தான் அப்பிக் கொண்டிருக்கிற சுரியை கழட்டி எடுக்கக்குந்திற்றா. மெதுவாத்தட்டு தம்பி, உன்ர உடுப்பில எல்லாம் சுரி பட்டிடும் பாவம்! வெள்ளை வேட்டி எல்லாம் பழுதாப்போயிரும்.

என்னைப் பைத்தியக்காரி என்று நெனைக்கிறியா? எனக்கென்ன? நீ எப்படியெண்டான நெனைச்சிக்கொள். எனக்கொண்ணும் கொறைஞ்சி போகாது. ஆனா வாத்தியாரான உனக்குச் சொல்றன் நான் ஒரு வாத்தியார் அம்மா, ஓம் மகனே என்ர மகளும் ஒரு வாத்தியார்!

உன்ர சைக்கிளில் ஓட்டியிருக்கிற சேற்றையெல்லாம் கம்புக்குச் சியால தட்டிப்பிறகு சைக்கிள்க் கம்பிய, சைக்கிள் சட்டத்தை எல்லாம் சுரண்டி, வாய்க்காலில கொண்டு போய்க்கழுவிடெடுக்க இன்னமும் எவ்வளவு நேரஞ்செல்லும்! உன்ர நல்ல காலம் மழையில்ல வானம் இருக்கிற நெலையைப் பார்த்தா இன்றைக்கு மழையும் வராது. அப்படிவந்தாலும் தைத்தூத்தல் தலைநனையாது என்று சொல்வாங்க. மழைக்குப் பயப்படாமல் சேத்தைதட்டி எடு. நீ சேத்தைத் தட்டி எடுக்குமட்டும் நான் உனக்கு ஒரு கதை சொல்றன். எங்க ஊர்க்கதை தான் தம்பி. என்ர கதையுந்தான். சொல்றன் கேக்கிறியா? நீ பேசவே மாட்டா, உன்ர சைக்கிளில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிற சேத்தைக் கிளின் பன்றவரைக்கும் நீ பேசவே மாட்டா, பேசாட்டி என்ன நான் சொல்ற கதையைக் கேள்.

எங்கட மல்லிகைத்தீவு ஊர வளைச்சு ஒரே வயல் வெட்ட, பெரிய வெளி, வடிச்சல்சேனை, சக்கரைவெட்ட, சிறுக்குளம் என்று எவ்வளவு வயல்வெட்ட? எல்லாம் ரெண்டு போகம் செய்ற நீர்ப்பாச்சல்பூமி பெருவெளிக் குளத்தில் நெறைஞ்சி, மகாவலிகங்கைத் தண்ணி வயலுக்கெல்லாம் பாயும். எங்க ஊர் ஒண்ணும் பெரிய ஊர் இல்ல வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கிற திட்டிதான் எங்க ஊர். அந்தத் திட்டியில எல்லா வளவுக்குள்ளயும் தென்னமரம் நிக்கி, பென்னம் பெரிய இலுப்பைமரம் ஒண்ணும் ஊருக்கு நடுவில் றோட்டோரத்தில் இருக்கு அந்த இலுப்பமரத்தடியில தான் பள்ளிக்கூடமும் இருக்கு. அந்தப் பள்ளிக்குத்தானே நீ வாத்தியாராப்போறே, ஆனால் முதல் நாளிலேயே இப்படிச் சேத்தில புதைஞ்சிற்றா, பாவம்! இன்னமும் முன் றொதையில்

இருக்கிற கழியையே கழற்ற முடியல்ல. எங்க ஊர் மண் பசையுள்ள மண் என்று சொன்னனே தொட்டா ஒட்டிக்கொள்ளும். சைக்கிள் றோதையில் ஒட்டியிருக்கிற கழியைக் கம்புக்குச்சியால சுரண்டி எடுத்தாக்கம்பில் ஒட்டியிருக்கிற கழியைத்தட்ட எவ்வளவு கஸ்ட மாயிருக்கு? என்ன செய்து? உனர் கஸ்டகாலம் சுரண்டு.

எங்க ஊர், வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கு இருக்கு தெண்டல்லவா சொன்னன்? நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலயும் நக்குத் தண்ணிதான் எண்டு சொல்வாங்க. வளைச்சு வளைச்சு வயல் வெளியா இருந்தாலும் எங்க ஊரில எவனுக்கும், சொந்த வயற்காணி இல்ல. இந்த வயல்களுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரர்கள் திருகிணாமலையிலயும், கிண்ணியாவிலயும், மூதூரிலயுந்தான் இருக்காங்க. அவங்கட வயல ஆயத்துக்கு எடுத்துத்தான் எங்க சனம் செய்யும். வயற்காணி எங்கட்ட இல்லாட்டியும் சோத்துப் பஞ்சம் இல்ல. ஆனா வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்தில் எங்க ஊருக்கு வந்தியெண்டாத் தண்ணிகுடிச் சிக்கமாட்டா. ஏனென்டா எல்லாக் கிணத்தடியிலும் மணச்சவுக்காரத்தை மேலில தேய்ச்சித் தேய்ச்சிக் குளிக்கிறதால கிணத்து தண்ணியெல்லாம் சவுக்காரமணமாத்தான் இருக்கும். அப்படியாப்பட்ட பவிசு எங்க ஊருக்கு.

எவனிட்டயும் வயல்காணி சொந்தமாக இல்லையெண்டல்லவா சொன்னன். என்ற புருசனும் எடுத்தார் ஹாஜியாரர் வயலில் பத்து ஏக்கர ஆயத்துக் கெடுத்துத்தான் செய்தார். அந்தக் ஹாஜியாருக்கு திருக்கிணாமல டிஸ்கிறிக் முத்திலாக்காணி கணக்குப் பாக்கேலா. அதனால் ஆயக்காசம் கறாராக வாங்கிறதில்ல. எங்க காலம் நல்லாத்தான் போச்சு. மூத்த மகளத் திருக்கிணாமல வேம்படிப் பாடசாலைக் கனுப்பித்தான் படிக்க வச்சார் என்ற புருஷன். ஆனாத் திரென்று அவர் செத்துப் போனார். வயலுக்குப் போய்த் தண்ணிகட்டிற்று வந்தவர் மம்பட்டிய ஊட்டுமூலையில் சாத்திற்றுத் திண்ணையில் குந்தினார். நெஞ்சக் ஁ நோவுதெண்டார். அவ்வளவுந்தான் வயல்வெட்டைக்குள்ள இருந்த நாரையும் கொக்கும் குருவியும் எங்க ஊர்த் தென்னைமரங்களில் இருட்டிணப்பொறகு வந்து குந்தக்குள்ள அவர் சீவன் போச்சு! அவர் போனப்பிறகு நான்பட்ட பரயத்தைச் சொல்லேலா. அப்ப என்ற மூத்த மகள் எஸ்.எஸ்.சி பாஸ் பண்ணிட்டு வீட்டோட வந்து இருந்தா. அவளுக்குப்பிறகு ஒரு பொடியன்தான். அவனுக்குப்பத்து வயது இருக்கும் அந்தச் சின்னஞ்சிறுவனால் வயல் வாய்க்காலப் பார்க்க ஏலுமா? என்ற மகளும் படிச்சிற்றாள். அதனால் கையைக்கால ஆட்டமாட்டா. நான்தான் நெல்லைக்குத்தி மாவிடிச்சி எப்படியோ என்ற புள்ளைகளைக் காப்பாத்தினன்.

வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்தில் அப்பஞ்சடுவன். வெட்டுக் காரர்களுக்கு வாடிக்கையா அப்பம், கொளுக்கட்டை என்று குடுப்பன். வெட்டு முடியிற காலத்தில் அப்பம், கொளுக்கட்டை குடுத்த கணக்கால எப்படியும் ஒரு அவணம் நெல் சம்பாதிச்சிடுவன். பெரும்பாடுதான் எண்டாலும் சோத்துப்பஞ்சமில்லடா தம்பி, எங்கட ஊர் காவிரியாயுற நாடுடா மகனே, மாவலிகங்கையைத்தான் நாங்க காவிரி எண்டு சொல்றம். இந்தக் காவிரியாயுற நாட்டில் சோத்துப்பஞ்சம் இருக்குமாடா தம்பி.

அவர் செத்து ரெண்டு வருசத்துக்குப் பொறகு என்ற மகளுக்கு ரெயினிங் பள்ளிக்கு முடிவு வந்தது. நான் அசந்து போகல்ல. என்ற கையில் கெடந்த காப்பு ஜோடிய வித்திற்று மகளுக்குப் புத்தகம், சேலை, சூட்கேஸ் என்று எல்லாச் சாமானும் வாங்கிக் கொடுத்தன். மகள் மட்டக்களப்பு வஸ்ஸில் ஏறிற்று ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப் போனா. நான் பூரிச்சுப்போனன். ரெண்டு வருஷத்தில் என்ற மகள் வாத்தியாரா வந்திடுவா அதுக்குப் பிறகு எனக்கென்னகுறை? காலுக்குமேல கால்போட்டுக்கொண்டு சாப்பிடுவன்.

ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப் போய் மகள் எனக்குக் கடிதம் எழுதினா, அரசாங்கம் மாதம் இருபது ரூபா அவக்கு எலவன்ஸ் கொடுக்குமாம். ஆனா இங்க இருக்கிற செலவுகளுக்கு அந்தக்காசு காணாதாம். மேலதிகமாக மாதம் நாப்பது ரூபாயாவது வேணும் என்று எழுதினா.

நான் எங்க ஊர்த்தலம வாத்தியாரிட்டச் சொல்லி அவளுக்குப் பதில் எழுதினன். என்றபதிலில் 'மாதம் நாப்பது ரூபாக்காசு எனக்குப் பெரிய பொருட்டில்ல மகள், என்ற சதுரத்தச் சாறாப்புழி ஞ்சென்றாலும் நான் உனக்குப் பணம் அனுப்புவன். நீ கவலைப்படாமற் கவனமாப்படிள்ள' என்று எழுதச் சொன்னன்.

கூலிக்குக் குத்தி, கோழிவளர்த்து, அப்பஞ்சட்டு வித்து எப்படியெப்படியெல்லாமோ சம்பாதித்து மகளுக்குக் காசு அனுப்பினன். மகளும் கவனமாகத்தான் படித்தாள். ரெண்டு வருஷம் முடியறதுக்கு இன்னமும் ரெண்டுமாசந்தான் இருக்கு. அப்ப மகள் எனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினா. 'இந்த மார்கழி மாதத்தில் எனக்குக் கடைசிப்பரீட்சையிருக்கு. பரீட்சை முடிந்ததும் பாடசாலையில் பிரியாவிடை வைபவம் இருக்கு, அந்த வைபவத்துக்கு உடுக்கிறதற்கு என்னட்ட நல்ல சேலில்ல. சேல ஒண்ணு நல்லதா வாங்கவேணும் எனக்குக் காசு நூறு ரூபா எப்படியும் அனுப்புங்க அம்மா'.

நான் தெகைச்சிப்போனன். கார்த்திகை மாசத்து அடைமழைக் காலம், என்ர கையில் மடியில ஒரு காசம் இல்ல, ஊரில ஒரு தொழிலும் இல்ல, எல்லாரும் தைப்பொறந்த பொறகு வாற வெள்ளாம வெட்ட நம்பி கடன்பட்டுத்தின்ற பஞ்சகாலம். இந்தப் பஞ்ச காலத்தில எப்படி நான் நூறு ரூபாய் பெர்ட்றது, எதை நம்பிக்கடன் வாங்கிறது? யோசிச்சு யோசிச்சு அசந்து போன நான். வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்த நம்பி அறாவட்டிக்குக் கடன்பட்டன். என்ர காதுத்தோட்டையும் விற்றன். எப்படியோ நூறுரூபா புரட்டிற்றன். இதுக்குள்ள கெதியாக்காச அனுப்பச் சொல்லி மகளிட்ட இருந்து அடுத்த கடிதமும் வந்தது.

காசைப்புரட்டிய நான் காசைத்தபாலில அனுப்பாம நேரில கொண்டு போய் மகளிட்டக்குடுப்பம் எண்டு எண்ணிக்கொண்டு பஸ் ஏறுறன். மல்லிகைத்தீவுச் சந்தியில இருந்து மட்டக்களப்புக்கு ரெண்டரை ரூபா தான் வஸ்ஸுக்கு, இண்டைக்குப்போய் நாளைக்கு வாறதானே. பத்துரூபாக்காச எனக்கு மாலோகமாக்க காணும் என்றெண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறினன்.

என்ன பின்றோதையில் ஒட்டியிருந்த கழியையும் கழட்டிற்றியா? அச்சிலயும் மட்காட்டிலயும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதையும் கழற்று. அதுக்குள்ள என்ர கதையும் முடிஞ்சிடும். பஸ்ஸில ஏறினா? பத்து மணிக்கு பஸ் ஏறின நான் மூணு துறையையும் கடந்து பின்னேரம் ஐஞ்சு மணிபோலத்தான் புளியந்தீவுப்பாலத்தடியில ஸ்ராண்டில எறங்கினன் என்ர கையில் சீலைப் பைக்குள்ள ஒரு சோத்துப்பாரசல், பஸ் ஏற முதல் வாய்க்காலில வெள்ளத்தில் எதிரேறின பனையான் மீன் ஊருக்கு வந்தது. அதில வாங்கிச் சிலதைப் பொரிச்சுக் குழம்பும் ஆக்கிச் சோறு கட்டிப் போனன். புழுங்கரிசில கட்டுச்சோறு கட்டினாப் பழுதாப்போனாலும் போகும் எண்டு பச்சரிசி பொங்கிக் கட்டுச்சோறு கட்டினன். அந்தச் சோத்து முடிச்சோடத்தான் நான் கேட்டுக் கேட்டு ரெயினிங் ஸ்கூல நோக்கிப் போறன். சிங்கள வாடியில ஆஸ்பத்திரிக்குக்கிட்ட இருக்குதாம் அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை. நான் ரவுணுக்கால போறன், கடைசியாக காவியடிச்ச அந்தச் கட்டிடத்தக் கண்டு பிடிச்சன்!.

கட்டிடத்துக்குள்ள ஏறி விறாந்தையில் இருந்த மணிய அடிச்சன். ஒருத்தி வந்து கேட்டா, நான் மகளர் பேர்ச்சொல்லி, அவளப்பாக்க வந்திருக்கன் என்று சொன்னன். அந்தப்பெண் உள்ளே போனாள். நான் விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கில இருக்கன். கொஞ்ச நேரத்தால என்ர மகள் வந்தா அவ இன்னொருத்தியோட வந்தா. அவளோட

படிக்கிறவளாயிருக்கும். ஆனா அவளைவிடவும் என்றமகள். அழகி, கையால குத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம் எப்பவுமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும், நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நடக்கக்குள்ள இருப்பு முறிஞ்சு போயிருமோ என்று நினைக்க வேணும், ஆனா பெரு வெளிக்குளத்துக்குள்ள பொழுது படகுக்குள்ள கூம்பிநிக்கிற தாமரைப்பூவைப்போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும். என்ற பிள்ளையப்பாத்தவன் சீதனம் இல்லாமலேயே அவளைக் கொண்டு போய்விடுவான் என நான் எண்ணுவன்.

அவள் என்னைக் கண்டதும் அவளர முகம் நல்லால்ல. ஊரில இருந்து அம்மா வந்திருக்காளே என்று அவ சிரிக்கவும் இல்ல, முகத்தை உம்மெண்டு வச்சிக்கொண்டு வந்தா.

அவளைக் கண்டு நான் சிரிச்சன்.

“ஏன் நீவந்தனி? என்று எரிஞ்சு விழுந்தா அவ. இதுக்கு நான் என்னத்தைச் சொல்றது? என் சேலைத் தலைப்பு முடிச்ச அவிழ்த்து நூறுரூபாவையும் கொடுத்தன். நாலாமடிச்ச முடிஞ்சி வைச்சிருந்த பத்துப் பத்து ரூபாத்தாள்கள். அத வாங்கின உடன மகள் திரும்பிக்கொண்டு நடந்தா.

நான் அவ்விடத்திலேயே தெகைப்பூண்ட மிரிச்சவள் போல நிக்கன், மகள் போகக்குள்ள தன்னோட வந்தவளிட்டச் சொல்றா “எங்கம்மா இந்த வேலைக்காரிட்டக் காசக் குடுத்து அனுப்பியிருக்கா”

எனக்குப் பூமி பிளந்து என்னை விழுங்கினாப் போல இருக்கு அதுக்குப் பிறகு நான் ஊருக்ககு வரல்ல. நேற்றுத்தான் வந்தன். என்னை பைத்தியம் என்று ஊருக்கு சொல்றாங்க மகனே! நீ சொல்லுடா எனக்குப் பைத்தியமாடா?

உன் சைக்கிளில ஓட்டியிருக்கிற கழியெல்லாம் கழட்டிற்றியா? அப்ப இனி நீபோப்போறா.

என்ற கதையும் முடிஞ்சிடா மகனே, ஏண்டா உனக்கும் ஒரு அம்மா இருப்பா. நீயும் ஒரு வாத்தியார் என்னைப்போல உன்ற அம்மாவையும் நீ பைத்தியக்காரியாக்கிவிடாத. போய் வாடாமகனே போ. நானும் போறன். என்ற சாதிசனம் ஈச்சிலம்பத்தையிலையும் இருக்கு. பஸ்வந்தோடன நானும் போகப்போறன் அங்க.

வரட்டாடா மகனே.

17

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

- என்.எஸ்.எம்.ராமையா -

ஈழத்து மலையக மூத்த எழுத்தாளர்களுள் என்.எஸ்.ராமையாவும் ஒருவராவார். மலையக மக்களின் வாழ்வை மையமாகக் கொண்ட இருபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை இவர் படைத்துள்ளார். மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை, அவர்களது ஆசா பாசங்களைத் தத்ரூபமாக எடுத்துக்காட்டும் வகையில் அவர்களது பேச்சு மொழியில் பல சிறுகதைகளை இவர் சிருஷ்டித்துள்ளார்.

“தினகரன்” இதழில் (04.06.1961) இவர் எழுதிய ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ என்னும் சிறுகதை இவரது எழுத்தாற்றலைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதாக அமைந்தது. இதன் காரணமாகவே பாடநூல்களிலும் அமரர் செ.யோகநாதன் தொகுத்தளித்த ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் இக்கதை இடம் பெற்றுள்ளது.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நாளாந்தம் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளை, தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் தரும் நெருக்கடிகளை - தொல்லைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வகையில் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ அமைந்துள்ளது. யதார்த்த பூர்வமான இக்கதை என்.எஸ்.ராமையாவின் பெயரை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஆழப் பதித்துள்ளது என்றாலது மிகையல்ல. இவரது 12 சிறுகதைகள் கொண்ட தொகுப்பொன்றும் 1980இல் வெளிவந்துள்ளது.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக்கயிறு தோள் வழியாக இடது கைக்குள் அடங்கியிருக்க, வெற்றுக்கூடை முதுகில் அசைந்துகொண்டிருந்தது. லட்சுமியின் கேள்வி யார் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ? பதிலே இல்லை. மற்ற நாட்களாக இருந்தால் அந்த வயசுப் பெண்கள் குழுவினர் அவளை ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுப்பார்கள்.

“இங்கே வாடி லெட்சுமி! என்கிட்டே நிறைதாரேன்”

“ஐயோ! லெட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”

நாலா பக்கத்திலிருந்தும் வரும் அழைப்பைக்கண்டு அவள் அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்குச் சற்றுக் கர்வமாகக் கூட இருக்கும் இவ்வளவு, கிராக்கியா என்று!

அப்படிப்பட்டவர்கள் இன்று ஒரே மௌனம் அனுட்டித்தனர். எதற்கு இந்த மௌனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப்பார்த்தாள் லெட்சுமி, நிறை பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அவளுடைய “செட்டு”கள் எல்லாம் சொல்லி வைத்தாற்போல முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு - கொந்தரப்பு காசும் கொழுந்து காசுமாக ‘முதல் நம்பர் சம்பளம்’ வாங்குபவளை எரிச்சலோடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரி மாதிரி - ஓரப் பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சலாக்கூட வந்தது.

“என்னடி ஆத்தா உங்களுக்கு வந்த வாழ்வு?” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுக் கடைசித் தொங்கலில் நிறை போட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காணிக்கிழவனிடம் போனாள்.

“கங்காணி அப்பச்சி எனக்...”

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும், இருக்கும் இரண்டு முன்பற்களும் தெரியச் சிரித்தவாறு “என்ன ஆயி! இப்பதான் வாறியா? போ போ... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஓனக்கு. அய்யா வரறத்துக்குள்ளே ஓடு” என்று கனியும்... கிழவன்கூட இன்றைக்கென்று சடசடத்தான். “வாறாக, தொரைச்சாணி அம்மா! வாங்க இப்பத்தான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைப் பாரு! நேரம் என்ன ஆவது? சுணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?”

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக்கட்ட வேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவளுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்ததுதான். ஆனால் கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவிடமும் கங்காணியிடமும் அதைக் காட்டிக் கொள்ள முடியுமா? அப்புறம் தப்புவதாவது!

“சரி.... சரி அப்பச்சி! காலங்காத்தாலே பேசாதீங்க. என்னமோ, என்னைக்கும் போல மத்தக் குட்டிக நெறை புடிச்சிருப்பாளுகன்னு நெனச்சேன். அவுகளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சு!”

“நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறை வேறே புடிச்சத் தருவாகளோ” - கங்காணிக் கிழவன் எரிந்து விழுந்தான். “தொலைஞ்சுப்போ! கடைசித் தொங்கலுக்கு!”

கீழே இறக்கி வைக்கப்பட்ட வெற்றுக்கூடை மீண்டும் முதுகுக்குத் தாவிடது. கடைசி நிறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த லெட்சுமியின் பருவத்துப் பின்னழகை அந்தக் கூடையோ, சேலைமேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாக கொஞ்சம் அதிகமாகவே றாத்தல் போட விரும்பும் எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்குப் போவதே இல்லை.

முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறை நிறைகளாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்க வேண்டும். கடைசித் தொங்கலென்றால் பிள்ளைக்காரிகளோடே “மாறடிக்க” முடியாது. ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவது போல் எட்டுமணிக்குத் தான் வருவார்கள். ஒரு மணி நேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலைந்து றாத்தலை எடுத்து விட்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் ‘அடியே ஏங்கொழுந்தையும் நிறுத்துறீ...’ என்று பல்லைக் காட்டிவிட்டு லயத்துக்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர்களுடைய கொழுந்தையும் நிறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் கூடையையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். போதாத குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துப் போக வேண்டும். இந்த தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சபாவமும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போகவிடுவதில்லை. ஆனால் இன்றோ?

“ஆமா! இந்தப் ‘பொட்டைச்சி’களுக்கு இன்னைக்கு என்ன வந்தது?” கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றாள். அந்த மலைகளிலேயே கடைசி நிறை. எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதோ அவளை ஒதுக்கிவிட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு அவளது மனதைப் பிழிய, கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சற்று முழங்காலுக்கு மேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச் செடி கிழித்துவிடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்பு நிறக்கயிறு அரைஞாண் மாதிரி இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள்ளிருந்த தலைத் துண்டை உதறி, நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக் கோடு விபூதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக் கொண்ட கூடைக் கயிற்றையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத் துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பது போல் மடித்துக் கயிற்றுமேல் போட்டுக் கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைக் கிழவி தன் பொக்கை வாயைப் பிளந்தாள்.

“என்னடி ஆயா அதிசயமா இருக்கு! என்ன இந்தப் பக்கமாக காத்து வீசுது?”

கிழவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூழ்கொட்டிக் கொண்டாள்.

“என்னடி குட்டி கேக்குறேன் ச்சுங்குறே?”

“ஒண்ணுமில்லே அம்மாயி! சும்மாதான் வந்தேன்”

“ஆயாயே! பொல்லாதவதான். சும்மா கூடவற்ற ஆளு இல்லே நீ, என்ன தான் நடந்தது?”

லெட்சுமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது

“ஒப்புராணை! ஒண்ணுமில்லேங்கிறேன்”

“சரி.... சரி... காலாங்காத்தாலே ஆணையிடாதே”

மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு,

பனியில் நனைந்து நின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் துவங்கினாள் லெட்சுமி, இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்துவிட்டது. காம்புப்பகுதியைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்!

“நார்க்குச்சி” ஒன்று கூட இல்லை. கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்போது தான் கிழவி ஒவ்வொன்றாக மெல்ல மெல்ல கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப் பனிக்கும், குளிருக்கும் அவள் கரங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“அம் மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிர்றேன்...” முதல் பிடிக்கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும் போது “பொலி” சொல்வது ஒரு மரபு. சகுனம் பார்ப்பது மாதிரி! கிழவி ‘பொலி’ சொன்னாள்.

“போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியே... பொலி - பொலி - பொலி”

லெட்சுமிக்குக் கை வேகமாக விழுத்துவங்கியது. பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெறி கண்டவர்களுக்கோ, அது ஓர் இன்பப் போதை தரும் விளையாட்டு. இளந் தளிர்கள் ‘சடசட’ வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல!. மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கு அந்திக்கொழுந்து நிறுக்கும் போது தான் தெரிந்தது.

மாலை நாலு மணி சங்கு ஊதியதும் நிறையிலிருந்து இறங்கி அந்திவெயிலில் உடல் வியர்வையால் புழுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்து குழுமினார்கள். கூடையை இறக்கி வைத்து விட்டுத் தலைத்துண்டால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள் லெட்சுமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பி நின்ற கொழுந்தை ஐந்து விரல்களும் விரிய உள்ளங்கையால் அமுக்கி விட்டுக் கொண்டாள். பெரும்பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிவாக முதுகு கூன கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவிடம் போய் “ஆளுக எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந்தானாங்களே? என்று மென்று விழுங்கிக் கொண்டு கேட்டான்.

செக்ரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஐயா நிமிர்ந்து “லேபர்” கூட்டத்தைப் பார்த்தார் - எல்லோரும் வரிசையாக கூடையை வைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். விரிக்கப்பட்டுக் கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்று கொண்டனர். தராசு மரம் வந்தது, தட்டுக்கூடை வந்தது, நாலு

பெண்களும் வந்தார்கள். தராசுமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக் கொட்டவும் ஆயிற்று. நிறுக்க வேண்டியது தான். அப்போது தான் ஏதோ ஞாபகம் வந்தது போல் 'ஐயா' ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்து நின்றார். அவர் அசைந்து வந்து நின்ற தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்து விட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தது. பேச்சும்கூடச் 'சத்தத்' தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத்துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு 'டமில்' பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். 'அது'கள் லேபர் கூட்டம் தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் 'கண்ட்ரீ'களுக்கு? 'அது'களுக்கு முன்னால் இப்படி ஐபர்தஸ்து பண்ணுவதில் ஒரு சில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் 'இது'!

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒருமுறை பார்த்தார் ஐயா, வலது புறத்திலிருந்து நேராக ஓடி வந்து கொண்டிருந்த பார்வை லெட்சுமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கி விட்டு மீண்டும் இடது கோடி வரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி "கங்காணி" என்று கூப்பிட்டார். அது வரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக் கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து "ஐயா" என்றான். இந்த ஐயாப்பட்டம் போடும் போது ஏன் தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

“லெட்சுமிய வரச்சொல்லுங்க”

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. லெட்சுமியை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு உரத்துச் சத்தமிட்டான்.

“இந்தா ஆயி! இப்பிடி வா. ஐயா கூப்பிடுறாரு”

லெட்சுமிக்கு குடல் மார்புவரை ஏறி இறங்கியது பயத்தால்.

“நானா அப்பச்சி”

“ஆமாங்கிறேன்”

லெட்சுமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

“ஐயோ! என்னா எழவு இது” - ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம்பெல்லாம் கூசிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி, வலது குதிக்காலை ஊன்றி

கட்டை விரலினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தார். லெட்சுமி தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“லெட்சுமி”

‘ஏன்ங்க’ - அவள் பார்வை சற்று மேலேறி இறங்கியது.

“நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருப்பத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அன்னைக்கு நீ ஒரு மணிக்கு எத்தனை றாத்தல் எடுத்தே...?” தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது. ஆம், ஐம்பத்தி ஏழு!

“அம்பத்தி ஏழுங்க”

“அம்பத்தி ஏழு? நான் கூட மறந்துவிட்டேன். ஆனா ஆளுக மறக்க மாட்டாக போலே இருக்கு...” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள் மீது ஓடியது. “லெட்சுமி இன்னொருமுறை, அதே மாதிரி, ஒன்பது மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்துக்காட்ட முடியுமா?”

லெட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைந்தன. மீண்டும் அதே மாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலா? ஏன்... எதற்காக?... கங்காணி பக்கம் திரும்பினாள்.

“அப்பச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறாரு...?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு...”

‘ஐயா’ வைக் கேட்கமுடியுமா? ஆனால் தன்னைக் கேட்பதாக நினைத்துக் கொண்டு பேசத் துவங்கினார். அவர் முகம் சொல்லக்கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கடப்படுவது போல் சுருங்கியது.

“லெட்சுமி! உங்க எல்லோருக்கும் நல்லாத் தெரியும். கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கு ‘பொம்புளை கேஸ்’ எவ்வளவு ஆபத்தான துன்னு. அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன் அப்படிப்பட்ட வங்களுக்கு சும்மா கட்டுக் கதையைக் கட்டி விட்டாக்கூட நெசம்னு எங்க மேலிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லா தெரியும். உன்னைவிட நல்லா எடுக்கக் கூடிய ஆளுக உனக்கு முந்தியே பேரு பதிஞ்சு எத்தனையோ வருஷம் ‘சர்வீச’ உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. அவுகளை எல்லாம் விட போன வருஷம் வேலைக்கு வந்த நீ ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்தது எல்லோருக்கம் ரொம்ப சந்தேகத்தைக்

குடுத்திருக்கு. ஆனா இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்.....” கங்காணி, பேச்சு விரசமாய்ப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புகுந்தான்.

“இப்ப... அது கிடந்துட்டு போகுதுங்க...”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்த மாதிரி ‘பப்ளிக்’ கா விசாரிக்கப்படாது தான். ஆனா விஷயம் என் சம்பந்தப்பட்டது. அதனாலேதான் ‘ஓட்ச்சு’ பேச விரும்புகிறேன். அத்தோட லெட்சுமி எங்களுக்கு சொந்தக்காரச்சுன்னு ஒரு பிரச்சனை இருக்கு. அதனாலே தான் ஓட்ச்சிப்பேச நினைக்கிறேன்...” லெட்சுமி பக்கம் திரும்பினார். ‘லெட்சுமி’ என் நிலைமை புரியுமனு நினைக்கிறேன். உன்னாலே மறுபடியும் எடுத்துக்காட்ட முடியுந்தானே?”

குனிந்திருந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை, கங்காணியை அப்பறம் ஆட்களை ஒரு முறை சிலிர்த்து பார்த்தது. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி எழுந்து முறைத்திருக்கும்.

“என்ன புள்ளே மொறைக்கிறே! ஐயா கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?”

“எதைச் சொல்வது? ‘ஐயா’ பூடகமாகப் பேசிவிட்டு சும்மா இருந்துவிட்டால், அந்தக் ‘கறை’ நீங்கிவிடுமா?” ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னாள் லெட்சுமி:

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்கமுடியும் எடுத்துக் காட்டுறேன்” - பொங்கி வந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத் தலை குனிந்து கொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இறங்கும் சாரைப் பாம்பு மாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது. குழுமிநின்ற ஆட்கள் மௌனமாக நடப்பைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளூக்குள்ளே ‘என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம்’ என்கிற மனநிலை இருந்தாலும், வெளிக்குப் ‘பசு’வாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாக தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு இது ஒரு விதமான மனநிலை. நேரடியாக ஐயாவை, கங்காணியை பகைத்துக்கொள்ளவோ வாதாடவோ முடியாது, பயம் ஆனால் தங்கள் புகைச்சலைச் சுற்றி

வளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும் படி செய்துவிடுவார்கள். விஷயம் உடைபடும் போது எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். “ஐயோ கடவுளே! எவனோ பொடசக்காரி இப்படி அநியாயமாச் சொல்லியிருக்கிறானே!” என்று அவர்கள் அங்கலாய்க்கும் போது பார்க்கவேண்டுமே! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு ஐயா கூறினார்: “ரொம்பச் சந்தோஷம் லெட்சுமி. அதேமாதிரி மறுபடியும் எடுக்கமுடியுங்கிறே. முடியுமோ முடியாதோ எனக்குத் தெரியாது” அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு கூறினார்: “நீ கட்டாயம் எடுத்துக்காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ...” அவர் முகம் கடுகடுத்தது. “அப்புறம் நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்”. தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான் லெட்சுமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக் கொண்டான். அவளை பயமுறுத்தும் கட்டளையோ பழிவாங்கலோ அல்ல! அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்.

சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக் கிடந்த நெருப்பைக் குளிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு இலேசாகக் கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக் குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து ‘படக் படக்’ கென்று ஓடித்து, அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தான். அவளும், அவன் என்ன சொல்லப்போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்ப்பது போல அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். “ஆமா! அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?” கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜ்வாலை ஒளி அவன் மீது வர்ணப்பூச்சு செய்து கொண்டிருந்தது. “பெரிசா அத்தனை கூட்டத்துக்கும் மத்தியிலே வீறாப்பு பேசிடாப்பிலே பத்தாது. சொன்ன மாதிரி செய்யணும், முடியுமா உன்னாலே?”

வலது காலை மடக்கிப் பாதத்தை சுவர் மீது பதித்து சுவரில் சாய்ந்தவாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான் லெட்சுமி.

“முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனா?”

“ஆ! கிழிச்சீங்க. அன்னைக்கு என்னமோ நான் சோத்துக்கு வாறப்போ ரெண்டு மூணு ‘ரப்பு’ எடுத்து குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே...?”

லெட்சுமியின் எதிர் காலக் கணவன் அவன். சாயந்தர வேளைகளில் அவன் அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்ச நேரம் எல்லோருடனும் பொதுவாகப் பேசிவிட்டு லெட்சுமியுடன் தனியாகக் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரிச் சமயங்களில் லெட்சுமியின் ‘ஆயாளும் அப்பனும்’ கௌரவமாக ஒதுங்கிவிடுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையிலிருந்தவாறு இரண்டு பேச்சுப் பேசிவிட்டு ஓடிவிட்டான். குடும்பப்பிரச்சினை, வேலைப்பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கும் சற்று ஈயப்படும். இரவு ஏழரை எட்டுமணி வரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத் தன் லயத்துக்குப் போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதலனோடு உலகையே மறந்து போதையிலே ஏதேதோ உளறிக்கொட்டிச் சிரிக்க வேண்டிய வேளையிலே....

வயிற்றுப் பிரச்சினைதான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தல் பிரச்சினை கூட அவனால் வந்து விடிந்தது தான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒரு மணியோடு முடிந்துவிடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம் பல்லைக்காட்டிவிட்டு நழுவிவிடும் துணிச்சல் பேர்வழிகளில் அவனும் ஒருவன், அப்படி ஒரு நாள் பகல் ‘சோத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது தான் அவள் லெட்சுமி மலையின் ‘வங்கி’ ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளோடு சற்றுப் பேசப்போனவன், பேசிக்கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய், பேச்சை மறக்காத போது கையும் உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும் வரை அது மறப்பதில்லை! அந்தக் கொழுந்துதான் ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தலாக இருந்து ஐம்பத்தேழு பிரச்சினைகளையும் கிண்டி விட்டிருக்கிறது!

“ஆமாம், இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன?” - அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னைக்கு மாதிரி பன்னெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துத் தரவா?”

“ஐயய்யோ.”

“இனி எல்லோருக்கும் என்மேலே தான் கண்ணிருக்கும்.

இன்னொருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?" இரண்டு கரங்களாலும் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினாள். "வேறே வெனை வேண்டியதில்லை."

"அப்ப என்னதான் செய்யிறது?"

"நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சமட்டும் எடுக்கிறது. முடியாட்டி துண்டு வாங்கிக்கிட்டு மத்த மலைக்குப் போறேன். இல்லே இஸ்டோருக்கு எல பொறக்கப் போறேன். மலையில இருந்தாத்தானே ஐயாமேல சந்தேகப்படுவாங்க?"

பெருமூச்சோடு ஆறுமுகம் எழும்பினான். 'என்னமாச்சும் பண்ணு' என்று சொல்லிக் கொண்டு தோளில் கிடந்த மப்ளரைத் தலையில் முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சுமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழும்பி ஒதுங்கி நின்று விட்டு உள்ளே ஓடி வந்தாள். "ஆயி, அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா" என்றாள்.

"குடிச்சிட்டுத்தான் போறாக" வாயிற்புறம் அரைத் தூக்கம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக் கண்டதும் இரண்டு தரம் குரைத்துவிட்டு வழக்கமாக வருகிற ஆசாமி என்று தெரிந்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்தது.

ஒரு மணிக் கொழுந்து நிறுவையாகிக் கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து உள்ள மலை: ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப்போகாமல் நின்று எடுத்திருந்தார்கள் நாற்பது ஐம்பது என்று றாத்தல் விஷமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. படங்குச் சாக்கில் ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கொழுந்து எழும்பி நின்றது. சாக்கிலே கொழுந்து அமுக்கும் பெண்களும் சாக்குப்பிடிக்கும் பெண்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். நிறுப்பதற்காக காத்து நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. லெட்சுமியின் முறை வந்தது. சாக்குக்காரன் லெட்சுமியின் கூடையைத் தூக்கினான். அது கல்லாகக் கனத்தது. அடியிற் கையை கொடுத்து தூக்கித் தட்டில் கொட்டப்பார்த்தான் முடியவில்லை. காலால் மிதித்து அமுக்கப்பட்ட கொழுந்து சிமெந்து மாதிரி இறுகிப்போய் இருந்தது. மாமுல்படி தனது முழங்காலால் கூடையின் வாயிற் புறத்தை இரண்டு மோது மோதி நாலைந்து தரம்

உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரம்பி தராசு அடிதொட்டி எழும்பி, கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்கப்பிள்ளையை திரும்பிப் பார்த்தாள், லெட்சுமி!

ஐயா குவிந்து நின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். கொழுந்தா அது? நார் பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டைப் புருங்குமாக இதையெல்லாம் எடுத்திட்டா சரியா? கங்காணியைக் கூப்பிடு” என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது... லெட்சுமி கிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னீங்க?”

“ஆமாங்க! ஒம்பது மணி நிறுவைக்குப் பொறகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாட்சிக்கு நாலு ஆளைவச்சு எடுக்கச் சொன்னேங்க.”

“சரி, ஆனா இப்படியா எடுக்கிறது? நாருக்குச்சியும் முத்த எலையுமா இதை கங்காணி கொழுந்து?”

“துப்பரவுபண்ணி தரச்சொல்றேன். றாத்தலைப் பாருங்க” தராசுமரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிறறை மாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் றாத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஐம்’மென்று மேலே ஏறி கீழே இறங்கி ஆடி நின்றது. அறுபத்தி ஒன்று!

சொன்னதுக்கமேலாக நான்கு றாத்தல் கூடவே இருந்தது. ‘அறுபத்தியோர் றாத்தல் இருக்குது கங்காணி. யாரு வேணும்னாலும் வந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

ஐயா ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவுக்குத் துணிந்து யார் போவார்கள்?

தராசு மரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் வேகமாக நடுங்கத் துவங்கின. தட்டை இறக்கி வைக்கும் படி கையை அமர்த்திவிட்டுக் கங்காணியைப் பார்த்து “ஐயா” கூறினார்.

“ஆனா கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் றாத்தலையும் தரமுடியாது. இருவது றாத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்கு” லெட்சுமிக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

“ஐயா!” கங்காணிக் கிழவன் வெறித்துப் பார்த்தான். விடுவிடென்று லெட்சுமி அருகில்போய் அவளது வலது கையின் ஆள்காட்டி விரலைப் பிரித்து அவர் முன் காட்டினான். அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்து போயிருந்தன!.

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த றாத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

லெட்சுமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். அவர் கை தானாகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் றாத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு றாத்தலையும் கூட்டிப்போட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தது.

சபதம் நிறைவேறாவிட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சபதம் நிறைவேறிய பின்பும் அந்த மலையில் நிற்கவிரும்பவில்லை. அவள் போன பிறகு தான் ‘ஐயா’வுக்கு அவள் மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது!

18

ஒளி

- மருதூர்க் கொத்தன் -

கிழக்கிலங்கை தந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் மருதூர்க் கொத்தன். தான் வாழ்ந்த மண்ணை - மருத முனையை நினைவூட்டும் வகையில் தமது புனை பெயரை 'மருதூர்க் கொத்தன்' என அமைத்துக் கொண்டவர். இவரது இயற்பெயர் முகம்மது இஸ்மாயில் என்பதாகும்.

'சுதந்திரன்' பத்திரிகை மூலம் எழுத்துத் துறையில் புகுந்த இவர் சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், உருவகக் கதை ஆதியாம் பல்வேறு துறைகளில் தடம் பதித்துள்ளார். மண்வாசனை கமழும் பல்வேறு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். வடக்கு கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் விருது முஸ்லிம் கலாசார இராஜாங்க அமைச்சின் பாராட்டு போன்றவற்றைப் பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சுவழக்கு, பண்பாட்டு நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் நல்ல பல சிறுகதைகளைத் தந்துள்ள மருதூர்க் கொத்தன் தமது படைப்புக்கள் மூலம் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கவராவார். அவரது சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்றாக 'ஒளி விளங்குகிறது.

அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான். மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருட்கனதியைக் குடைந்து நடக்கின்றான் அப்துல்கரீம். பத்துவயதுப்பையனும் தந்தையைத் தொடர்கின்றான். சாதகமான சாபல்ய 'வேட்கையில் வரும் காரியம் வாயில் வரும் என்ற எண்ணச் சுழிப்பில் 'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்'. என்ற வாக்கியத்தை அசை போடுவதில் தன் சிந்தனையை வயப்படுத்தி விட்டான் கரீம். ஊதற் காற்றின் உந்துகை தங்களுக்காய்ப் பிறப்பிக்கப்படும் ஆக்களுயெனும் மருட்சியிற் தளையுண்டு. வேலித்தழைகளும் தென்னங்கீற்றுக்களும் பாழ்வளவுகளில் மண்டிக்கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் மெல்லோசையைச் சுருதியாகக் கொண்டு வெண்கருமக் குறுமணலில் மூழ்கி மீண்டும் 'சரக்' 'கரக்' இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை.

உவர் களப்பின் மேற்பரப்பில் தவழ்ந்த ஈரப்பதனின் பளுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளக் காற்றுக்குக் கஞ்சற் சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில் உடலைப் பார்த்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அக்கினிப்பாளமாகத் தகிக்க வேண்டிய அயனப் பிரதேசத்தையும் தாவராதியளும், ஜீவராசிகளும் வதியக்கூடியதாக வளப்படுத்தும் கடற்காற்றினால் சுன்னக்காளவாயாகக் கனன்று கொண்டிருக்கும் கரீமின் மனவேக்காட்டைத்தான் தணிக்க முடியவில்லை.

அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்தால்.....?

வாழ்க்கை எனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயின் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும் என்று நம்புவன் கரீம். அந்த நம்பிக்கையின் நட்சத்திர பிரகாச சுகானுபவத்தில் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை கடத்திவிட்டான்.

கண்கடை தெரியாத இருளில் பாற்றில்லைப் பற்களை விலத்தி வழிகண்டு செல்வதில் அவர்கள் அநுபூதிகள், கரீமின் வலது தோள்பட்டை வலிகண்டிருக்க வேண்டும். துருப்பை இடது தோளுக்கு மாற்றுகிறான்.

'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்'

மகளின் வாழ்வுப்பாதையிலே நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப்பகைவனைச் சிரக்கம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னத்தனாய் வழியனுப்பி வைத்த போது அவன் மனைவி கூறிய நன்மாராயம்.

எலி வளைகளாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை, ஈயெறும்பு தானும் நுளையாதவாறு இறுகக் கட்டிய கிடுகுச் செத்தையையே சுவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத்தினுள் பக்குவமடைந்த மகள் என்னதான் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பருவ பக்குவமடைந்த குமரைக் கட்டுக் காவலாகத்தானே வைத்திருக்க வேண்டும். மற்றை அறையில முன்பக்கம் முழுமையாகவும் மற்றிரு பக்கமும் மேல் அரையளவுக்குள்ள காலதர் வழியே, வெளியே வெண்பஞ்சாகத் துமிக்கும் பணித்திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிர்க்கால்களைத் துளைப்பதில் நின்றுப் பாதுகாப்புப் பெறுவதற்காய்ச் சாரனெனுங் கருப்பையுள் சிசுவாக முடங்கிக் கிடந்தனர். தந்தையும் தனையனும் வாழ்க்கை முழுக்க கும்பகர்ண வரம் நல்கி விட்டால் எவ்வளவு சௌகரியப்படும் என்பது போலிருந்தது அவர்கள் தோற்றம். பசியின் அழுங்குப்பிடியில் வெறி முற்றிவிட்ட புலியின் நகங்களாக மனத்தை வராண்டும் அவசரங்களையும், குசேலகாண்டப் பாராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி அவர்களில்.

ஒட்டுத் திண்னையில் ஈரவிறகுகளோடு நடத்திய மடைப்பள்ளிப்போரை நிறுத்தி விட்டு, குப்பி விளக்குடன் நெருங்கி வந்தாள் ஹமீலா. அவன் மனைவி மெத்தென்ற இளமை நலம் இல்லாவிட்டாலும் மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்சமலர். ஒத்தணம் பெற்றது கரீமின் புயம். அங்குசத்தின் பிரயோகத்தில் அடங்கியிருக்கும் யானையாகக் கரீம் வாரிச்சுருட்டி எழுந்தான். மகளையும் எழுப்பினான். கரித்துணிக்கைகளை அசைபோட்டுப் பல்துலக்கி அவர் தயாராய் வைத்திருந்த வெந்நீரில் முகம் அலம்பினார்கள்.

இலங்கை ஆலைகளின் உலக சாதனையாக ஊசல் மணக்கும் ஊசலரிசிப் பழஞ்சோறும், சூடுகாட்டிய மட்டிச்சதைப் பழங்கறியும் நிசிக்குளிரில் கரும்பாக... கடைந்தெடுத்த அமுதாக... உணவு முடிந்ததும் உலர்ந்த தென்னங் குருத்தும் நிலாவெளிப் புகையிலையும் நெருப்புக் கொள்ளியும் கொணர்ந்து வைத்தாள் ஹமீலா. மனித இயந்திரத்திற்குப் புகை மூலம் சூடு காட்டுவதற்கான 'றேக்கை'க்குத் தேவையான மூலவஸத்துக்கள். அவளும் பத்தாவின் தேவைகள் அறிந்த பதிவிரதை, பணிவிடை முடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

‘அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்’

கரீமின் மனைவி நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த நம்பிக்கைப்பல்லவி. அவள் பெருமூச்சு கொளுந்து விட்டெரியும் குப்பி விளக்கின் ராட்சசச் சுடரோடு மோதித் தணிந்தது.

பல்லவி?

கரீமைப் பொறுத்தவரை இடிமுழக்கம்

இடியொலிக்கு அதிரும் நாகமாகத் தன்னை மறந்த நிலையில் தலைமேற் சுமத்தப்பட்டுள்ள கடமைச் சுமை கொல்லன் பட்டரைப் பிடிச்சிராவியாக நெஞ்சை அழுத்துவதான மனப்பிராந்தியில் காரியத்திலீடுபட்டான். மூலையிலே பதுக்கி வைத்திருந்த ‘டைனமைட்’ வெடிகளை அதீதக் கரிசனையோடு எடுத்து மடியில் வைத்து செருகிக் கொண்டான்.

தொழிலுக்கு வெளிக்கிடும் போதெல்லாம் முதலில் மனைவியைப் படலைக்க அனுப்பி ஆள்நடமாட்டம் இல்லை என்பதற்கறி குறியாக ‘உங்களைத்தான்’ எனும் சங்கொலி பிறந்ததும் வெண்கலக் குமிழ் போன்ற அவள் வதனத்தில் முளிவிசளம் பெறும் சம்பிர தாயத்தையே மறக்குமளவுக்கு ஆதுரப்பட்டான். கணவன் சம்பிர தாயத்தை மறந்தாலும், மனைவி தன் கடமையிற் தவறவில்லை.

பாலை வெளியாக வெளியேறிச் சென்று கிடந்த இல்லறச் சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வகையின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கின்றது. திரிவிட்டு, நெய்வார்த்துத் தீபமேற்றி வைத்தால் தானே குத்துவிளக்கு குலவிளக்காக ஒளிரும். தூண்டாமணிவிளக்கென்றாலும் ஒரு தூண்டுகோல் வேண்டும்.

விளக்கிற்கு தூண்டுகோல்

பெண்ணிற்கு?

மாப்பிள்ளை என்ன குப்பையில் கீரையா? கரீமைப் போன்றவர்கள் இலகுவிற் பெற்றுவிட? கலியாணச் சந்தையில் கரீம் பேரம் பேசிய மாப்பிள்ளையின் பெறுமானம் நானூற்றொரு ரூபாய்கள்.

முதல் படைத்தவன் கொடுத்த தோணியை வங்காளக் கடலிற் செலுத்திப் பாறைகளை அண்டி நங்கூரம் பாய்ச்சித் தூண்டிலில் இரையைக்குத்திப் போடுவான். குரை, சுறா, பாரை, பாலை மீனென்று தோணி நிரம்பி விடும். காலந்தான் கடமையிற் தவறி உடுக்கணங்கள் தங்கள் நியதியிற் பிசகினாலும் பிசகலாம். நிறைமாதக் கர்ப்பினியின் சாயைகாட்டி மச்சச் சூலுடன் கரைதட்டும் தோணியை வரவேற்க உடையவன் தவற மாட்டான். கறிப்பாட்டுக்கு ஒரு சிறியதைக் கையிலே பிடித்த வண்ணம் துடுப்பையும் தூண்டில் முதலானவற்றையும் தோளிலே போட்ட வண்ணம் வீடு திரும்புவதோடு கரீமீன் அன்றைய கடமை முடிந்து விடும். தோணியையும் அதற்குத் தேவையான பணவரிசையும் கொடுத்தவனுக்குத் தினாந்தரப் படியளக்கவா முடியாது?

சீதக்காதியின் வாரிசு என்ற கற்பித்தலோ என்னவோ செருப்பாக உழைத்தவன் என்ற நன்றி உணர்வுடன் நெருப்புக்கு இரையாகும் நிலையிலிருந்த தோணியைக் கரீமுக்கு அன்பளிப்புச் செய்ததோடு, படியளக்குங் கடமையிலிருந்தும் அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். ஓட்டை உடைசல்களை ஓட்டு வேலையால் மறைத்துக்கொண்டான் கரீம். சொந்தத் தோணியின் புண்ணியத்தால் அன்றாடம் உண்டு உடுக்கும் செக்குச் சுழற்சியில் வலம் வந்த கையோடு மகளுக்கும் மனைவிக்கும் இரண்டொரு சிறு நகைகளைச் செய்யுமளவுக்குத்தான் 'கஜானா' இடங்கொடுத்தது.

தன் தகுதியை எகிறிய வரனுக்கு ஏங்காமல், 'ஏழைக்கேற்ற எள்ளுருண்டை' கிடைக்காமலா போகும் விட்டுத்தள்ளவும் முடியவில்லை. நேர்ந்து தவமிருந்து நெய்யால் விளக்கெரித்து ஆசைக்குப் பெற்று அருமைக்கு வளர்த்த ஏகபுத்திரி, அவனைத்தான்... என்று ஒற்றைக்காலில் நாரைத்தவம் புரிகின்றாள்.

கரீம் வாலிப்பராயத்தில் துடுக்குக்காரன், சண்டியன் ஆகக்கூடனால் இரண்டொரு அந்தர் மீனுக்காகத் தொடுவானுக்குத் தோணியோட்டி வெயிற்பால் குடிப்பது அவனுக்கு என்னவோ போலிருக்கும். மீன்பிடி இலகாவின் கண்ணிலும் பொலிஸ்காரனின் பார்வையிலும் பொடி தூவிவிட்டு பெரியமீன் பாட்டமாகப் பார்த்து ஒரு வெடியைப் போட்டால் ஆயிரக்கணக்கிந்தேறும். அவனது வாலிப முறுக்கிற்கு வாரப்பாடான தொழில், கிண்ணியாக் கடற்கரையில் 'டைனமைட்' காரர்களை கண்காணிக்க நேர்ந்த ஊர் வலியை நொந்து கொள்ளாத மீன்பிடிப் பரிசோதகர்கள் அபூர்வத்திலும் அபூர்வம். கரீமீன்

சீனடியிற் சிக்கி வாதையுற்றோர் அதிகம் பேர். துணிந்து படகில் வந்து தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற பரங்கிக்காரனைத் துடுப்பால் அடித்துக் கடலிற் சாய்த்த பரிதாபத்தோடு அந்த வெடி விவகாரத்தைக் கைகழுவி விட்டான்.

எந்தக் கையால் அதனைத் தொடுவதில்லையென்று சங்கற்பஞ் செய்தானோ, அதே கையாற்தான் இன்று அதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டான். அறிந்து கொண்டே சட்ட விரோதச் செயலில் ஈடுபடுகின்றேன் என்பதை அவன் உணர்கின்றான். மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றிச் சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அபிலாசையின் உந்துதலால் சட்டத்தை மீறுவதையும் அவன் பொருட்படுத்தத் தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன்கேட்டு ஏமாந்த நிலைமையிற்றான் இந்த முடிவுக்கு வந்தான்.

‘அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்’

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அணுவறை தோறும் நிரவிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை அறியாமலேயே கரீமின் நாவில் உச்சாடனம் பெறுகின்றது.

சிறகாம் கைகளால் வயிறலைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாதத்திற்கூட அதே வாக்கியத் தொடர் இழைந்தொலிப்பதான எண்ணம் அவனுக்கு, பட்சிசாரங்கள் சேவலின்தானைத் தலைமையேற்று இருளாடிமைத் தளை அறுக்கும் சமரிற் குதித்து விட்டன.

நீர்த்தாகத்தில் ஆடிக் கடையிற் சேறு கண்டு விட்ட குட்டையை விரையும் கரடியை உருவகித்து கடற்கரையை அடைகின்றனர். வாப்பாவும் மகனும், துடுப்பையெடுத்து இருகைகளாலும் கூட்டிப் பிடித்து உலக்கை போடும் பெண்ணாக ஓங்கி மெல்லலைகளின் முத்தத்தில் கிறங்கிக் கிடக்கும் குருத்து மணலிற் குத்தி நாட்டுகிறான் கரீம். புகையிலைத் துணிக்கைக்கு உலர்ந்த தென்னங் குருத்தைச் சின்னி விரலளவு கிள்ளிப்போர்வை போர்த்து உதடுகளை குறடாக்கி நேக்கையை இழுத்துவிடும் ஒரு ‘தம்’ புகையின் வெக்கையில் கொட்டியாரக்குடாவின் வைகறைக் குளிரென்ன தூந்திரத்துச் சீதளத்தையே ஒரு கை பார்த்திடத் துடிக்கும் இறுமாப்பு.

தந்தையையும் தனயனையும் இரு அந்தங்களிற் சுமந்து கொண்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை அனாயாசமாக உதறித்தள்ளிவிட்ட முதுமை இலச்சினைகள் கரீமின் சிட்டையில் மறைவுண்டிருக்கும் பெருமிதத்தில் மார்க்கண்டேய வரம் பெற்ற மங்கையின் தருக்குடன் தோணி வழக்கிச் செல்கிறது.

“ஆண்டவா! வல்ல பெரிய றகுமானே! ஏழைக்கிரங்கு முகம்பாரு நாயனே”

மனைவி கூறிய நம்பிக்கை வாக்கியத்தைத் தாரக மந்திரமாக அடித்த பாவனையில் அதற்கு அழுத்தங்கொடுத்து ஒரு தரம் உச்சரித்துக் கொள்கிறான் கரீம. ‘சறுவா’வின் மடியை அவிழ்த்து வெடிகளையும். தீப்பெட்டிகளையும் ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு மடியைச் செருகிக் கொள்கிறான்.

“உன்னையே இல்லை என்பார்க்கும் இரங்கும் தயாபரனே. ஏழைக்குமருக்காக மனமிரங்கு நாயனே”

வீச.... ஓடிவாடியம்மா... ஓடிவா! அம்மா தாயே! செகப்பாக ஓடிவா.

கார் நீளக் கம்பளத்தில் முத்துப் பரல்கள், ஊருளுவது போல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர்ச்சுழிப்புப் பரவை. நுங்கு நுரைக்கொந்தளிப்புடன் எழிற் தோற்றங்காட்டுகிறது. பிரிந்த தாயின் வரவை தொலைவிலே கண்ட தலையாக ஆற்றலை ஒரு வழிப்படுத்த அந்தச் சுழிப்புப் படலத்தினூடே கட்டிலனை நிலையோட விடுகின்றான் கரீம். அவன் தொலைதூரத்திலேயே இலைப்பின் தன்மையைக் கொண்டு மீனை இனங்காணுங் கலை நன்கு கைவரப் பெற்றவன். பாரை மீன் பாட்டம் இரண்டாயிரம் பாரைகளுக்கு மேற்தேறும் என்பதை அந்த மறுகும் மயங்கிகளிற்கூட மட்டிட்டுக் கொள்கின்றான் கரீம். ஒரு வெடியை வெடிக்க வைத்து பேய்ச் சுருக்குகளும் சட்டத்தின் காபந்துக்காரர்களும் நெருங்குவதற்கிடையில் ஐநூறு பாரைகளையாவது சுழியோடிவிட்டால்.... என்று தனக்குள்ளேயே அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்துவிட்டான்” என்று சொல்லி கொள்வதிலே அவனுக்குப் பேராசனந்தம். சுற்றுமுற்றும் பார்க்கின்றான். அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் நரைதிரை பூத்த அவனது

வதனத்தில் வெற்றிப் புன்னகை பொன்னவரை மலர்க்கொத்தின் காந்தி காட்டுகிறது. துடுப்பையெடுத்துத் தோணியை வலிக்கிறான். முதலைக் குட்டிக்கு யாரும் நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்க தேவையில்லை. மகனுந்தான் துடுப்பு வலிக்கிறான். வள்ளம் வாயுவேகத்திற் சறுக்கிச் செல்ல வெற்றிக் கம்பம் நெருங்கிவிட்டதான பூரிப்பில், மல்லிகைக்குவையில் மிதப்பது போன்று இதவு, குத்துவிளக்கிற்குத் தீபமேற்றி அதன் மங்கலப் பேரெழிலைக் கண்டானந்திக்கலாம் என்ற நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் கரீமின் இதய வதனத்திற் சித்திரந் தீட்டுகின்றன.

மடியை அவிழ்த்து, வெடியொன்றையும் தீப்பெட்டியொன்றையும் எடுக்கிறான்.

‘சர்...!’

ஊசிமல்லிகைப் பூவின் வாசியில் நெருப்புக் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கின்றது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத் துடிக்கும் காதல் நாயகனே போல வெடியின் முகையிற் திரி, மகளின் சங்கு கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்ந்த ஆணமுகன் தாலி கட்டுவதான வதுவைக் காட்சி கரீமின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது.

தீயும் திரியும் புல்லுகின்றன.

திரியில் சுடர்விடுந் தீ மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் எடுக்கவிருக்கும் மங்கள ஆராத்தியை நினைவூட்டுகிறதா? அதைப் பார்த்துக்கொண்டே நிற்பதில் உடலெங்கும் பரவும் இன்பலாகிரியின் சிலிர்ப்பில் கணங்கள் கரைவதைக்கூட மறந்த நிலை! கொண்டவன் குமுறலோ, மோதலோ இன்றி இடியிடித்து வள்ளத்தை ஒரு உலுப்பு உலுப்புகிறது.

“யாமுகியித்தீன்!”

‘என்ன வாப்பா’

இடியினூடே இரு அவலக்குரல் பரிதாபமாக ஒலிக்கின்றன. ஆமாம். வெடி கையை விட்டுப் பிரியும் நிலையில் வெடித்து விட்டதால் மீனை வேட்டையாடுவதற்குப் பதிலாக கரீமின் உள்ளங்கையையே அது வேட்டையாடிவிட்டது. அள்ளிப் பிடித்து அனுபவித்த கை விரல்கள் துணிக்கையாக அலைபாயும் கடல் நீரில் மிதந்து தாமுகின்றன.

“மீன் ஓடுது. ஒன்றையும் பாராமத் தோணியை வலிமகன்”

‘ஒரு கை போனா மத்தக் கையிருக்கு. அவன் நாடினத்த நம்ம தேடினாத்தான் அக்காவின் கழுத்திலே தாலி கட்டிப் பார்க்கலாம்’ கரீம் தலையிற் சுற்றியிருந்த சால்வையை நனைத்துக் கையைச் சுற்றிக் கொள்கின்றான். நீலப்பாவில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்து செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல எற்றும் உவட்டல்களுக்கு எவ்விக்கொடுத்து விரைகின்றது வள்ளம். ‘கரீம்’ ரணவாதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப்பட்டுச் சாம்புகிறான். வள்ளம் மீன் பாட்டத்தை அண்மித்துவிட்டது.

‘மகன் குச்சியைத் தட்டு’

‘கரீம்வலக்கையால் மற்ற வெடியைப் பிடித்துக்கொள்ள மகன் தீப்பெட்டியிற் குச்சியை உரசிப் பற்ற வைக்கிறான்.

முண்டகமொக்கா முருகு தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நூங்கின் பூரிப்புடன் கடற்குமாரியின் மார்பைப் பிளந்து தாவுகிறான் செம்பருத்திக் குதலை.

அறிந்து கொள்வோம்!

குதிரைப் பந்தயம் போன்று சிறுகதையின் தொடக்கமும் முடிவும் விரைவும் சுவையும் மிக்கதாக விளங்க வேண்டும். இத்தகைய சிறுகதை அரை மணியிலிருந்து இரண்டரை மணிநேரத்துக்குள் படித்து முடிக்கக் கூடிய அமைப்புடையதாகவும் இருக்க வேண்டும். “சிறுகதையின் அளவு மிகச் சிறியதாகவும் இருக்கலாம் பெரியதாகவும் இருக்கலாம். கதா பாத்திரங்கள் ஒன்றோ பலவோ இருக்கலாம். கதை நடக்கும் காலம் கூட ஐந்து நிமிடமோ, ஒரு நாளோ, ஒன்பது ஆண்டுகளோ இருக்கலாம். ஆனால் கதையைப் படித்து முடித்த பின்பு ஓர் உணர்ச்சிமட்டும் படிப்பவர் நெஞ்சில் நிறைய வேண்டும். எழுதி முடித்த கதைக்கு முன்னேயும் பின்னேயும் எழுதாத கதைகள் படிப்போரின் உள்ளத்தில் விரிய வேண்டும்” என்பார் அகிலன்.

நற்றிணை

1. தலைவியின் கண்கள் பசலை நோயுற்றதன் காரணம் யாதென அம்மூவனார் நற்றிணையில் கூறியுள்ளார்? அப்பாடலின் பொருளை விளக்குக.
2. இப்பாடலின் உள்ளுறை உவமச் சிறப்பினை விளக்குக.

திருக்குறள்

1. (அ) பின்வரும் குறள்களின் பொருளை இக்கால உரை நடையில் எழுதுக.

(ஆ) அடிக் கோடிட்ட பகுதிகளின் பொருட் சிறப்பை விளக்குக.

1. அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.
2. வேட்பன சொல்லி வினையில எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லா விடல்.
3. அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்.
4. பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும்
கண்ணின் வகைமை உணர்வார் பெறின்.
5. நுண்ணியம் என்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்கால்
கண்ணல்லது இல்லை பிற.
6. ஒளியார் முன் ஒள்ளியர் ஆதல் வெளியார் முன்
வான் சுதை வண்ணம் கொளல்.
7. நன்று என்றவற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

8. அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தம்கணத்தார் அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.
9. உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர் சொரிந் தற்று.
10. உளரெனினும் இல்லாரொடு ஒப்பர் களனஞ்சிக் கற்றசெலச் சொல்லா தார்.

பகுதி 2

- (1) திருவள்ளுவர் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுவனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
- (அ) மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகும் அமைச்சரின் செயல்கள்.
- (ஆ) அமைச்சர் சொல்லுதற்குரியன.
- (இ) அமைச்சர் சொல்லற்கரியன.
- (2) குறிப்பறிதல் என்னும் அதிகாரத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு.
- (அ) குறிப்பறிவாரது திறன்
- (ஆ) கண்களின் பயன்பாடு
- (இ) குறிப்பறியாரது இழிவு
- (ஈ) குறிப்பறிவாரது கருவி முகம் என்பனவற்றினை விளக்குக.
- (3) அவை அஞ்சாரது சிறப்புப் பற்றியும் அவை அஞ்சுவாரது இழிவு குறித்தும் வள்ளுவர் கூறுவனவற்றைத் தொகுத்துத் தருக.
- (4) பின்வரும் குறள்களின் கருத்தினை விளக்குக.
- (அ) பழையம் எனக் கருதி பண்பல்ல செய்யும் கெழுதகைமை கேடுதரும்.
- (ஆ) பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின் வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்

- (இ) நன்று என்றவற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு
- (ஈ) பல்லவை கற்றும் பயமிலரே நல்லவையுள் நன்கு செலச் சொல்லா தார்.
- (உ) அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.
- (5) அவை அறிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் கூறப்படும் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
- (அ) அவையில் ஆராய்ந்து பேசுதல்.
- (ஆ) அடக்கமாயிருத்தலின் அவசியம்.
- (இ) அறிவில்லாதோர் அவையில் பேசுவது.
- (6) அறிவுடையோர் நிறைந்த அவையில் பேசுவதற்கு அஞ்சுபவர்களை வள்ளுவர் எவற்றுக்கு ஒப்பிட்டுரைத்துள்ளார் என்பதனை விளக்குக.
- (7) பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
- (அ) அவையகத்து அஞ்சுபவன் கற்றநூல்
- (ஆ) அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல்
- (இ) சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மையவர்
- (ஈ) பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும்
- (உ) வேட்பச் சொல்லல்
- (8) அவை அஞ்சாமை என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கூறும் கருத்துக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
- (அ) கற்றவர் எல்லாரிலும் கற்றவர்
- (ஆ) அளவைநூல் கற்றலின் அவசியம்
- (இ) கல்லாதவரைவிடக் கடைப்பட்டவர்
- (ஈ) இறந்தார்க்கு ஒப்பாவார்
- (9) குறிப்பறிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் முகம் பெறும் முக்கியத்துவத்தை விளக்குக.

மணிமேகலை

அ. பழம் பிறப்பு உணர்ந்த வேளையில் மணிமேகலை உரைத்த வற்றைத் தொகுத்துத் தருக.

ஆ. பிரமதருமனின் சிறப்புக்கள் யாவை?

இ. போற்றுமின் அறமெனக் கூறுதற்குக் காரணம் யாது?

கம்பராமாயணம்

அ. முடிபுனை விழாக் காணத்திரண்ட மக்கள் நிலையினைக் கம்பர் எடுத்துக் கூறும் சிறப்பினை விவரிக்குக.

ஆ. இராமனின் முடிசூட்டு விழாவையொட்டி அயோத்தி நகர மக்கள் மேற்கொண்ட செயல்களைக் கம்பர் எடுத்துக் கூறும் சிறப்பினை விளக்குக.

இ. “இராமனே தயரதனின் உயிர்; ஆதலின் அவனைப் பிரிந்து உயிர் வாழான் - தயரதன்” என்னும் கூற்றின் பொருத்தப் பாட்டை ஆராய்க.

ஈ. பின்வரும் பாடல்களின் பொருளை உமது உரை நடையில் எழுதுக.

(i) மின்பாருவு தேரின் மிசை வீரன் வரு போழ்தில்.....

(ii) இப்பொழு தெம்மனோரால்.....

(iii) ஆயன நிகழும் வேலை.....

சீறாப்புராணம்

சீறாப் புராணத்தில் உள்ள மழை அழைப்பித்த படலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை தருக.

(i) மழையின்மையால் மக்கள் அடைந்த துன்பங்கள் யாவை?

(ii) கருக் கொண்ட மேகம் மழை பொழிந்த போது ஏற்பட்ட விளைவுகள் யாவை?

(iii) வெள்ளப் பெருக்கால் மக்கள் உற்ற துயரங்களை விவரிக்குக.

- (iv) நபி பெருமானார் மழையை நிறுத்துதற்கு மேற் கொண்ட செயல்யாது?
- (v) “நபி(ஸல்) அவர்களின் ஒப்பற்ற கருணையும் துஆவும் இப்படலத்தின் மூலம் நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.” - இக்கூற்றினை எடுத்துக் காட்டுகள் தந்து விளக்குக.

தனிப் பாடல்கள்

- (i) தேங்காய்க்கும் நாய்க்கும் உள்ள ஒப்புமையை விளக்குக.
- (ii) காத்தானின் சத்திரத்தில் காளமேகம் அன்னம் உண்டபோது நிந்தையாகவும் துதியாகவும் பாடிய பாடலின் கருத்தினைத் (இருபொருள்படும் படி) தருக.
- (iii) ஒப்பிலா மணிப்புலவர் “இக்கலிங்கம் போனால் என்”? எனக் கூறியதன் உட்கருத்தினை விளக்குக.
- (iv) சொக்க நாதப் புலவரின் ஏட்டைக் குறித்துப் படிக்காசப் புலவர் போற்றும் வகையினை விவரிக்குக.
- (v) கம்பனின் தலை வணங்காய் பண்பினை எடுத்துக் காட்டும் பாடலைக் குறிப்பிட்டு மன்னவனுக்குத் தன் கருத்தை அவன் எடுத்துரைக்கும் புலமைச் செருக்கினை அலசுக.

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

- (i) “நறுமண இதழ்ப் பெண்ணே! உன் நலம் காணார் ஞாலம் காணார்” - இக் கூற்றினை விளக்குக.
- (ii) பத்திரிகைப் பெண்ணின் சிறப்புக்களைப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் உரைக்கும் சிறப்பினைத் தொகுத்துத் தருக.
- (iii) பாரதி உள்ளம் எதனைக் காண அவாவிற்று? எனக் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார்?

சூரியகாந்த்

1. “சூரியகாந்தி” என்னும் பெயர்ப் பொருத்தப்பாட்டினைக் கவிமணி கூறும் திறனை விளக்குக.

“மாடு மாடு என்று பல ஏசி”.....

- அ. இக்கவிதையின் கருப் பொருள் யாது?
- ஆ. வேலைக்காரனை வேலை வாங்கும் விதம் எதுவேனக் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார்?
- இ. “மாடும் கயிறு அறுக்கும்.....” இதன் மூலம் கவிஞர் சமூகத்துக் கூறும் செய்தி யாது?

ஆண்டவன் நீதான்

- அ. இக்கவிதை வலியுறுத்தும் கருத்து யாது?
- ஆ. “உழுபவருக்கு நிலமெல்லாம் இங்கு உருத்தாயாக்கிடச் சட்டங்கள்.....” என்னும் கவிதை வரிகள் குறிப்பிடும் கருத்தினை விளக்குக.
- இ. இப்பாடலின் மூலம் நீங்கள் விளங்கிக் கொள்வன யாவை?

சம்பள நாள்

- அ. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் சம்பள நாள் பெறும் முக்கியத்துவத்தைக் கவிஞர் குறிப்பிடும் சிறப்பினை விளக்குக.
- ஆ. சம்பள நாளன்று தொழிலாளர்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்துக.
- இ. எட்டாவது பாடலில் கவிஞர் நமக்குப் புலப்படுத்துவன யாவை?

தமிழ்ச் செல்வாக்கு

தமிழ்ச் செல்வாக்கு என்னும் கட்டுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை தருக.

- அ. இலங்கையில் தமிழர் - சிங்களவர்களுக்கிடையேயான பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் குறித்துக் கட்டுரையாசிரியர் கூறும் கருத்துக்களைத் தருக.
- ஆ. தொலை கிழக்கு நாடுகளில் தமிழ்ச் செல்வாக்கு எவ்வாறு பரவியிருந்தது எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்?

- இ. தாய்லாந்தில் திருவெம்பாவை, திருப்பாவை வழிபாடு இடம் பெற்றுள்ளமைக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடும் சான்றுகள் எவை?
- ஈ. “சைவ, வைணவ பக்திநெறி தொலைகிழக்கு நாடுகளில் நன்கு பரவியிருந்தது.” - இக் கூற்றினை எடுத்துக் காட்டுக்கள் தந்து விளக்குக.

பாரதியார்

பாரதியார் என்னும் கட்டுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

- அ. கலைவாணியின் அருட்டிறனால் எய்துதற்குரிய நலங்கள் யாவை? அவை பாரதியார் பெற்றிருந்தார் என்பதற்குக் கட்டுரை ஆசிரியர் காட்டும் எடுத்துக் காட்டுக்கள் யாவை?
- இ. பாரதியார் தமிழ் மொழியின் மீதும் பாரத நாட்டின் மீதும் கொண்டுள்ள தீவிர பற்றினைப் பறை சாற்றும் பாடல்கள் எவையெனக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்?
- ஈ. “ஆண்டவனே நல்லறிவுணர்த்தும் ஆசானாவான்” - என்பதைப் பாரதியார் எங்ஙனம் உணர்த்துகின்றார்?
- உ. கண்ணன் பாட்டின் சிறப்பினைக் கட்டுரை ஆசிரியர் எங்ஙனம் விமர்சிக்கின்றார்?
- ஊ. பாரதியார் பாடல்களைக் கட்டுரை ஆசிரியர் எவ்வகை நோக்கில் ஆராய்ந்துள்ளார் என்பதை விளக்குக.

மனவலிமை வேண்டும்

- அ. மனவலிமை பெற நாம் எவற்றைப் பேணுதல் வேண்டும் எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் கூறுகிறார்?
- ஆ. மனம் பண்படுதற்குக் கைக் கொள்ள வேண்டியன யாவை?
- இ. ‘மனவலிமை வேண்டும்’ என்னும் கட்டுரையில் தமது எண்ணக் கருத்துக்களை வெளியிட ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள உத்திகளையும் அவரது மொழி நடைச் சிறப்பினையும் விளக்குக.

யுகசந்தி

- அ. ஜெயகாந்தனின் யுகசந்தி என்னும் சிறுகதையில் கௌரிப்பாட்டி என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் செய்தி யாது?
- ஆ. “காலமாற்றத்திற்கேற்பச் சமூக மாற்றங்களும் நிகழ்தல் இன்றியமையாதது என்னும் கருத்தினை ‘யுகசந்தி’ நன்குணர்த்துகிறது” - இக் கூற்றினை விமர்சிக்குக.
- இ. யுகசந்தியின் பாத்திரப் படைப்பு, கதைக்கரு, கதைப் பின்னல், கதையின் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்படும் படிப்பினைகள், ஆசிரியரின் மொழிநடை என்பனவற்றை விளக்குக.
- ஈ. ‘யுகசந்தி’ என்னும் தலைப்பு இக்கதைக்குப் பொருத்தமானதா? உமது கருத்தை எழுதுக.

தாய்

- அ. தாய் என்னும் சிறுகதையினைக் கூற ஆசிரியர் கையாண்ட உத்தி யாது?
- ஆ. “இச் சிறுகதை ஏழைத்தாய் ஒருவரின் மனவுணர்வுகளை நன்கு பிரதி பலிக்கிறது” - இக் கூற்றினை விமர்சிக்குக.
- இ. ‘மண் வாசனை கமழும் சிறுகதைகள் படைப்பதில் வ.அ.இராசரத்தினம் வல்லவர் என்பதற்கு தாய் ஒரு எடுத்துக் காட்டு.’ - இக் கூற்றுக் குறித்த உமது கருத்துக்களை எழுதுக.
- ஈ. “கதாசிரியரின் கதை சொல்லும் பாங்கும் மொழி நடையும் மூதூர்ப் பிரதேசத்தை நம் மனக் கண்முன் கொண்டுவருகின்றது.” - இக் கூற்றினை விளக்குக.
- உ. இக்கதையில் வரும் தாய் என்னும் பாத்திரம் குறித்த உமது எண்ணக் கருத்துக்களை எழுதுக.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

- அ. “இக்கதை மலையக மக்கள் வாழ்வியலைச் சித்திரிக்கும் பல அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது” - இக் கூற்றினை விளக்குக.
- ஆ. லெட்சுமி என்னும் கதா பாத்திரத்தின் குணவியல்புகளை விளக்குக.

- இ. கதைக்கரு, கதைப்பின்னல், கதையை ஆசிரியர் நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கு, பாத்திரப் பண்புகள், மொழி நடை ஆதியன குறித்த உமது கருத்துக்களைத் தருக.
- ஈ. கதையின் மையக் கருத்துக்கும் கதைத் தலைப்புக்கும் உள்ள பொருத்தப்பாட்டை ஆராய்க.

ஒளி

- அ. “உவமை, உருவகங்களைப் பயன்படுத்துவதில் கதாசிரியர் கைதேர்ந்தவர் என்பதை இச் சிறுகதையில் நன்கு காணமுடிகிறது.”
- இக்கூற்றினை விமர்சிக்குக.
- ஆ. “ஒளி” என்னும் சிறுகதையில் கரீம் என்னும் பாத்திரம் பெற்றுள்ள முக்கியத்துவத்தை விளக்குக.
- இ. இக் கதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உவமை, உருவகங்களை எடுத்துக் காட்டி கதாசிரியரின் மொழி நடையின் சிறப்பினை விமர்சிக்குக.

Distributed By :
LANKA BOOK DEPOT (Pvt) Ltd.
F.L. 1, 14, Dias Place,
Gunasingapura,
Colombo 12.
Tel : 011-2-341942

PRICE : 300.00